

ΜΑΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΜΙΡΦΕΣ
ανάμεσα
α
ς

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ
"ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΟΙ" ΚΑΙ "ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ"

myctophilia.gr

ΜΑΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΜΙΡΦΕΣ

ανάμεσα

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ
"ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΟΙ" ΚΑΙ "ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ"

Μια ηλεκτρονική έκδοση της

www.nyctophilia.gr

Τίτλος: "Οι μορφές ανάμεσά μας" του Μάριου Δημητριάδη
Υπεύθυνη έκδοσης – Σελιδοποίηση: Ιλέην Ρήγα
Σχεδιασμός εξωφύλλου στο canva.com
Εικόνα εξωφύλλου: Φωτογραφία από Enrique Meseguer από το Pixabay
Copyright 2021 ©Nyctophilia.gr και ©Μάριος Δημητριάδης

Η έκδοση περιλαμβάνει υλικό που προστατεύεται από τους σχετικούς ελληνικούς και διεθνείς νόμους πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται κάθε είδους έκδοση αυτού του υλικού χωρίς άδεια από τους κατέχοντες πνευματικής ιδιοκτησίας. Κανένα κομμάτι αυτής της έκδοσης δεν μπορεί να αναπαραχθεί σε μορφή ηλεκτρονική ή φυσική (όπως φωτοαντίγραφο, ηχογράφηση, αναδημοσίευση κ.λ.π.) χωρίς γραπτή άδεια. Η έκδοση αυτή είναι διαθέσιμη δωρεάν για προσωπική χρήση στην ηλεκτρονική της μορφή (.pdf) αποκλειστικά μέσω της ιστοσελίδας nyctophilia.gr.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή

01. Αέναιος

02. Εις Καβείρους

03. Εσύ που με ακολουθείς

04. Ωμή αλήθεια

05. Η διάρρηξη

06. Χτυπήματα

07. Ο αρχέγονος εφιάλτης

08. Νυχτερινό δρομολόγιο

09. Ομιχλώδεις στίχοι

10. Ο χρησμός

11. Το ξέσπασμα

12. Turritopsis Nutricula

13. Σικλώμενα

Τα διηγήματα ήταν πάντα η αδυναμία μου. Από τότε που ξεκίνησα τη συγγραφή έχω γράφει συνολικά πάνω από πενήντα και κάθε φορά ξεκλέβω λίγο χρόνο ανάμεσα από τα μυθιστορήματα για να γράψω μια μικρή ιστορία. Παρατηρητής της καθημερινότητάς μου, μετατρέπω ασυναίσθητα τις στιγμές σε εικόνες, οι οποίες με τη σειρά τους γεννούν ιδέες που θέλω απλά να εγκλωβίζω σε μικρές ιστορίες. Κι αυτό είναι κάτι που απολαμβάνω πολύ να κάνω.

Πέντε χρόνια στιγμών, εικόνων και ιδεών αποτυπώνονται σ' αυτή την ιδιαίτερη συλλογή. Κάποιες από αυτές τις ιστορίες έχουν κυκλοφορήσει σε ανθολογίες, κάποιες είναι ακυκλοφόρητες.

Εύχομαι, μέσα από αυτήν τη συλλογή, να ζήσετε λίγο τη δική μου συγγραφική διαδρομή, από τον πρώιμο τρόπο γραφής μέχρι αυτόν που έχω διαμορφώσει τα τελευταία χρόνια. Μια διαδρομή που δεν μετράω σε χιλιόμετρα αλλά χιλιάδες λέξεων.

Ο δρόμος μακρύς και οι στάσεις πολλές κι έτσι οφείλω επιπρόσθετα να σας δώσω μερικές inside πληροφορίες, που θα βρείτε στο τέλος του βιβλίου, για κάθε μια από τις ιστορίες -σαν ένα bonus που αντέξατε μέχρι τέλους!

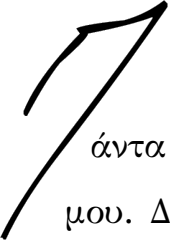
Τελευταίο όμως και πιο σημαντικό είναι ότι η συλλογή αυτή είναι εντελώς δωρεάν. Θεωρείστε την σαν το δικό μου ευχαριστώ σε όλους εσάς που με στηρίξατε όλο αυτό το διάστημα και μου δώσατε ένα πολύ σημαντικό κίνητρο για να συνεχίσω να γράφω. Είστε η κινητήριος δύναμη σ' αυτό το ταξίδι και αυτή η συλλογή είναι το ελάχιστο που μπορώ να κάνω για σας. Ελπίζω να την απολαύσετε. Καλή ανάγνωση λοιπόν!

Με εκτίμηση

Μάριος Αμμετριάδης

ΑΕΝΑΟΣ

άντα μου άρεσαν τα βιβλία. Από παιδί ακόμη ήταν η κύρια ασχολία μου. Δεν έγραφα, ήθελα απλά να τα διαβάζω, να τα τακτοποιώ, να τα οργανώνω. Μια σχέση πάθους. Γι' αυτό και τελειώνοντας τη σχολή της βιβλιοθηκονομίας προσπάθησα να φωλιάσω σε κάποια μεγάλη -κατά προτίμηση- βιβλιοθήκη και να βυθίζομαι σε όλον αυτό τον κόσμο της οργάνωσης αναρίθμητων βιβλίων. Πράγμα το οποίο και έγινε με την πρόσληψή μου στη μεγαλύτερη βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης, μερικά χρόνια μετά την ολοκλήρωση των σπουδών μου. Ήταν όνειρο ζωής που έγινε πραγματικότητα.

Σ' αυτή λοιπόν εργάζομαι τα τελευταία πέντε χρόνια. Φυσικά, είμαι υπεύθυνος ενός μονάχα από τα δεκάδες τμήματά της, και συγκεκριμένα μιας εκ των τεσσάρων δανειστικών βιβλιοθηκών. Η έκτασή της είναι πραγματικά τεράστια και η ποσότητα των βιβλίων που συγκαταλέγονται στη κατοχή της είναι πέρα από κάθε φαντασία. Χιλιάδες απ' αυτά γεμίζουν τα ατέλειωτα ράφια των διαδρόμων της, κάνοντάς την ένα χαώδη ωκεανό σελίδων και γραμμάτων. Βιβλία που ακόμη και μετά από τόσα χρόνια βλέπω για πρώτη φορά. Είναι πρακτικά αδύνατο να τα γνωρίζεις όλα. Ήταν και είναι όμως τόσο ψυχοθεραπευτικό όλο αυτό, που δεν φαντάστηκα ούτε για μια στιγμή ότι θα μπορούσα να ασχοληθώ ποτέ με κάτι άλλο.

Καθημερινά ασχολούμουν με την οργάνωση των βιβλίων στον υπολογιστή. Οι χιλιάδες -ίσως και εκατομμύρια από ότι έλεγε η βάση δεδομένων- τίτλοι, χρειάζονταν διαρκώς έλεγχο, ανανέωση, διορθώσεις και γενικά ένα σωρό ενέργειες προκειμένου να διατηρηθεί, αυτή η πτέρυγα τουλάχιστον της βιβλιοθήκης, σε ένα λειτουργικό επίπεδο. Κάποια βιβλία στο αρχείο φαινόταν ότι δεν υπήρχαν και έπρεπε να γίνουν οι απαραίτητες αλλαγές, προκειμένου να φαίνονται στο σύστημα.

Συνεχώς προέκυπταν πράγματα που όμως τακτοποιούντουσαν με μια σχετική ευκολία.

Τα χρόνια στη δουλειά μου κυλούσαν ήσυχα κι ευχάριστα, ώσπου ένα γεγονός ήρθε ν' αλλάξει τα πάντα. Ένα γεγονός που εισέβαλε τόσο απότομα και αδιάκριτα στη ζωή μου, φέρνοντας τα πάνω κάτω.

Καθώς λοιπόν μια μέρα βρισκόμουν στο γνωστό μου πόστο, εμφανίστηκε ένας κύριος ο οποίος, όπως και εκατοντάδες άλλοι, μου απευθύνθηκε για να δανειστεί ένα βιβλίο. Το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του ήταν ένα παλιό σκληρόδετο, το οποίο έγραφε στο εξώφυλλό του με απλά γράμματα, «Αέναιος». Αναζητώντας το αμέσως στη βάση δεδομένων είδα πως δεν υπήρχε. Για άλλη μια φορά έπρεπε να βρω το λάθος και να το διορθώσω.

«Από πού το πήρατε, κύριε;» τον ρώτησα ξεφυσώντας.

«Από τον τρίτο όροφο, αλλά δε θυμάμαι ακριβώς τον διάδρομο», μου είπε απολογητικά μετά τον, ίσως, αυστηρό τόνο ομιλίας μου.

Το πήρα στα χέρια μου και σημείωσα σ' ένα χαρτί ό,τι στοιχείο μπορούσα να βρω στο βιβλίο, μα πέρα από τον τίτλο του δεν υπήρχε τίποτα άλλο. Δεν αναγραφόταν ούτε ο συγγραφέας, ούτε ο εκδοτικός οίκος, ούτε καν το πότε εκδόθηκε. Στην πρώτη του ξεφτισμένη σελίδα ξεκινούσε απευθείας ν' αραδιάζει παραγράφους, ενώ μ' ένα πρόχειρο ξεφύλλισμα διαπίστωσα ότι συνεχιζόταν έτσι μέχρι και το τέλος. Δεν υπήρχε κάτι άλλο για να σημειώσω.

Έδωσα το βιβλίο στον κύριο, σημειώνοντάς το στην κάρτα του και μόλις έφυγε, το αναζήτησα στο παλιό χειρόγραφο αρχείο που κρατούσε η βιβλιοθήκη, πριν μηχανογραφηθεί. Δυστυχώς η αναζήτησή μου απέβη ξανά άκαρπη, καθώς δεν έδειχνε να υπάρχει ούτε εκεί. Υπήρξαν κι άλλες φορές που κάποια βιβλία είχαν «χαθεί» από το αρχείο, αλλά σε αυτές τις περιπτώσεις η καταχώρησή τους γινόταν εκ νέου. Στο

συγκεκριμένο όμως, χωρίς κάποιο περαιτέρω στοιχείο πέρα από τον τίτλο, τα πράγματα ήταν λίγο παράξενα. Το καταχώρησα προσωρινά με τον τίτλο του και με άγνωστο συγγραφέα, έως ότου μεταφέρω το πρόβλημα στον γενικό διευθυντή στο τέλος της εβδομάδας, μαζί με κάποια άλλα θέματα που συνεχώς μαζεύονταν. Όχι ότι έδινε γενικά σημασία σε τέτοιου είδους πράγματα, αλλά εγώ είχα την υποχρέωση να το κάνω.

Æ

Την επόμενη εβδομάδα έφτασε στη βιβλιοθήκη ένας χοντρός, κίτρινος φάκελος, καθώς μέσα σε όλα τ' άλλα ήμουν και υπεύθυνος των εισερχομένων. Τον κράτησα με απορία στα χέρια μου μόλις τον παρέλαβα από τον ταχυδρόμο, καθώς δεν αναγραφόταν ο αποστολέας. Ανοίγοντάς τον διαπίστωσα ότι περιείχε το γνωστό-άγνωστο βιβλίο και τίποτ' άλλο πέρα απ' αυτό. Αναζήτησα αμέσως τηλεφωνικά τον κύριο που το είχε δανειστεί, για να πληροφορηθώ -προς μεγάλη μου έκπληξη- ότι ο άντρας είχε αυτοκτονήσει πριν τρεις μέρες πηδώντας από το μπαλκόνι του σπιτιού του. Έκλεισα το τηλέφωνο κι έμεινα παγωμένος να κοιτάζω τον κόσμο που μπαινόβγαινε στη βιβλιοθήκη. Για λίγο χάθηκα στο κενό, ώσπου οι σκέψεις μου πήραν πάλι μπροστά. Αυτό που με προβλημάτισε, μέσα σ' όλα τ' άλλα, ήταν πώς το βιβλίο έφτασε ξανά στη βιβλιοθήκη, μιας και απ' ό,τι έμαθα από μια μικρή έρευνα που έκανα, ο άντρας έμενε μόνος του και ουδείς γνώριζε για τη συγκεκριμένη αποστολή του φακέλου.

Οι εκπλήξεις δυστυχώς δεν τελείωσαν εκεί. Όταν αναζήτησα πάλι την καταχώρηση που έκανα ο ίδιος πριν μερικές μέρες, αντιλήφθηκα ότι έλειπε ξανά. Αντιμέτωπος πια με τόσες απανωτές παράξενες συγκυρίες, παράτησα το βιβλίο στη στοίβα με τα επιστρεφόμενα που θα έμπαιναν

πάλι στις θέσεις τους και προσπάθησα να βγάλω απ' το μυαλό μου το παράξενο συμβάν.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, το εν λόγω βιβλίο εμφανίστηκε και πάλι, αυτή τη φορά στα χέρια ενός ηλικιωμένου κυρίου. Το στομάχι μου σφίχτηκε μόλις το είδα. Με ζώσανε τα φίδια.

«Γιατί διαλέξατε αυτό το βιβλίο, κύριε;» τον ρώτησα απλά, για να έρθω τελικά αντιμέτωπος μ' έναν μάλλον στριμμένο γέρο που δεν σήκωνε και πολλές κουβέντες.

«Τι σημαίνει “γιατί το διάλεξα;” Απαγορεύεται να μου άρεσε έτσι απλά και να το πήρα;» μου είπε και χωρίς να ασχοληθώ περαιτέρω έκανα ό,τι και την προηγούμενη φορά, δείχνοντάς του την πόρτα εμφανώς εκνευρισμένος. Ο γέρος έφυγε με το βιβλίο κι εγώ προσπάθησα να το καταχωρήσω ξανά, μιας και για άλλη μια φορά δεν βρισκόταν στο σύστημα.

Æ

Λίγες μέρες αργότερα, έχοντας βγάλει το βιβλίο εντελώς απ' το μυαλό μου, ένας φίλος και συνάδελφος στη βιβλιοθήκη με πλησίασε μ' έναν μισάνοιχτο φάκελο στα χέρια και με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπο. Γνώριζε όλο το ιστορικό και μόλις τον είδα τα κατάλαβα όλα. Το στομάχι μου σφίχτηκε ξανά και τον κοίταξα σαν να ήθελα να φύγω αμέσως από 'κει μέσα. Κοιτάζοντας τον φάκελο αναγνώρισα τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα με τον προηγούμενο, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσα βγάζοντας τον παλιό από το συρτάρι του γραφείου· δεν ήξερα ούτε ο ίδιος γιατί τον φυλούσα εκεί. Τους κράτησα και τους δύο στα χέρια μου, κοιτάζοντάς τους σαν χαζός, με τον συνάδελφό μου να στέκεται αμίλητος και να τους κοιτάζει κατά τον ίδιο τρόπο. Πού και πού κοιταζόμασταν χωρίς να μιλάμε. Τι να λέγαμε; Το θέμα είχε ήδη

ξεφύγει αρκετά. Δεν μπήκα καν στη διαδικασία να πάρω τον γέρο τηλέφωνο. Ο συνάδελφός μου είπε ότι θα πάρει εκείνος κάποια στιγμή. Κατά το σχόλασμα, λίγο πριν φύγω απ' το κτήριο, με κοίταξε από μακριά και κούνησε το κεφάλι σαν να μου έλεγε ότι έμαθε κάτι δυσάρεστο. Οι φόβοι μου επιβεβαιώθηκαν.

Το βράδυ δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Η σκέψη του βιβλίου μού ανακάτευε την ηρεμία, βάζοντάς με σε μια ατέρμονη θύελλα συνειρμών. Εικασίες και σενάρια δεν κατέληγαν πουθενά και το μόνο που έκαναν ήταν να με μπερδεύουν όλο και περισσότερο. *Τι διάολο συνέβαινε με αυτό το βιβλίο;* ήταν η μόνη μου σκέψη, αλλά η απάντηση δεν έδειχνε να έρχεται από πουθενά. Ίσως επειδή έπρεπε ν' αρχίσω να το ψάχνω πιο συστηματικά. Πράγμα το οποίο τελικά έκανα, αλλά μετάνιωσα πικρά...

Æ

Πηγαίνοντας αποφασισμένος την επόμενη μέρα στη δουλειά ρώτησα τον συνάδελφο, που ασχολούνταν με την τακτοποίηση των βιβλίων, πού έβαλε το γνωστό βιβλίο. Σαν κάποιος να ήθελε να με βομβαρδίζει διαρκώς μ' εκπλήξεις, τον άκουσα να μου λέει ότι δεν το θυμόταν καθόλου το συγκεκριμένο και, κατά συνέπεια, δεν ήξερε σε ποιο ράφι το τοποθέτησε. Μπαίνοντας ξανά στο σύστημα, όντας σίγουρος γι' αυτό που θα δω, παρατήρησα ξανά την απουσία του. Έγεια πίσω στο κάθισμα και γέλασα δυνατά. Ήταν τόσο ανόητο και παράξενο αυτό που συνέβαινε αλλά πέρα για πέρα αληθινό. Το βιβλίο έπαιζε μαζί μου... ή μήπως κάποιος από δω μέσα;

Κοίταξα γύρω καχύποπτα. Είδα ένα σωρό υπαλλήλους να περιφέρονται στους διαδρόμους. Για ποιο λόγο να κάνει κάποιος κάτι τέτοιο; Κανένας παρανοϊκός μήπως; Ψυχασθενής; Δεν ήξερα πια τι να σκεφτώ. Ήθελα τόσο πολύ ν' ανοίξω εκείνη τη στιγμή το βιβλίο για να

δω τι γράφει, αλλά δεν μπορούσα. Δεν υπήρχε πουθενά. Έκανα μια κίνηση να σηκωθώ και να ψάξω, αλλά μόλις είδα ξανά τους ατελείωτους διαδρόμους, κάθισα ξανά πίσω απογοητευμένος. Δεν υπήρχε τρόπος να το βρω. Χτύπησα τοίχο.

Πέρασαν αρκετές μέρες -δεν θυμάμαι πόσες, αλλά σίγουρα πάνω από δύο εβδομάδες- και το βιβλίο παρέμενε άφαντο. Μπήκα αρκετές φορές στον πειρασμό να πάρω με τη σειρά τα ράφια και να ψάξω, αλλά πάντα εγκατέλειπα τη σκέψη. Ο όγκος των βιβλίων ήταν αποτρεπτικός. Όποτε συναντούσα τον άλλο συνάδελφο, κοιταζόμασταν απλά μ' ένα παράξενο βλέμμα, μιας και συμφωνήσαμε να μη μιλήσουμε ποτέ ξανά για το συγκεκριμένο. Ήταν προτιμότερο να το ξεχάσουμε. Παρ' όλ' αυτά μας έτρωγε κρυφά.

Æ

Κάποιες μέρες μετά και λίγο πριν το κλείσιμο της βιβλιοθήκης, περπατούσα στους διαδρόμους τακτοποιώντας βιβλία. Ήταν στα καθήκοντά μου εκείνο το βράδυ. Τα μεγάλα φώτα είχαν κλείσει και μονάχα μερικά μικρότερα είχαν μείνει ανοιχτά για να εξυπηρετήσουν τις τελευταίες δουλειές των υπαλλήλων που απέμειναν. Ήμουν στον τελευταίο όροφο και από την ησυχία που επικρατούσε συμπεράνα πως δεν βρισκόταν κανείς άλλος εκεί. Το ημίφως που έπεφτε σκόρπιζε στον χώρο αμέτρητες σκιές, κάνοντας την ατμόσφαιρα μουντή και μελαγχολική. Κρατούσα μερικά βιβλία στην αγκαλιά μου και περιφερόμουν αργά, αναζητώντας την κατηγορία του καθενός που άνηκε.

Παίρνοντας μια στροφή, είδα στο βάθος κάτι να βρίσκεται πεσμένο στο πάτωμα. Το κοίταξα περίεργα και πλησίασα. Καθώς η απόσταση μίκραινε, άρχισα να το αναγνωρίζω. Ο ρυθμός της καρδιάς μου

αυξήθηκε. Έφτασα και στάθηκα μπροστά του με τα μάτια μου ορθάνοιχτα. Το παράξενο βιβλίο στόλιζε το πάτωμα με τη παρουσία του, άγνωστο το πώς βρέθηκε εκεί. Τύγχανε συχνά να πέφτουν βιβλία από τα ράφια, αλλά για το συγκεκριμένο ήμουν κάτι παραπάνω από σίγουρος ότι δεν ήταν τυχαίο γεγονός. Ήταν μέρες που ήθελα να το βρω και να δω επιτέλους τι γράφει εκεί μέσα, αλλά τώρα που βρισκόταν μπροστά μου, δείλιαζα. Δεν ήμουν σίγουρος γιατί. Επειδή προκάλεσε όλα αυτά τα παράξενα γεγονότα; Επειδή προκάλεσε ίσως αυτούς τους θανάτους;

Τα φώτα ξαφνικά έσβησαν και το σκοτάδι με λέρωσε με το πηχτό, μαύρο χρώμα του. Τα βιβλία έπεσαν από τα χέρια μου, χωρίς να ακουστεί ο παραμικρός θόρυβος. Τα πάντα χάθηκαν σαν να τα κατάπιε μια μαύρη τρύπα και μαζί με την απόλυτη ησυχία που επικρατούσε ήδη από πριν, μου φάνηκε σαν να χάθηκα στο χωροχρόνο. Ένα ρίγος ένιωσα να μου διαπερνά τη ραχοκοκαλιά κι ένα αίσθημα ότι δεν βρίσκομαι πια σε οικείο έδαφος άρχισε να με κατακλύζει. Έμεινα ακίνητος για ώρα. Δεν ξέρω πόσο, ποτέ δεν μπόρεσα να το προσδιορίσω αυτό. Σαν να δημιουργήθηκε ένα κενό στον χρόνο. Ο φόβος εγχύθηκε μέσα μου σαν περιεχόμενο σύριγγας, και τότε ήταν που είδα το βιβλίο μπροστά μου να εκπέμπει ξαφνικά ένα κιτρινωμένο φως, σαν μια λάμπα να το φώτιζε από το εσωτερικό του. Έστεκε στο πάτωμα σαν ψεύτικο μέσα στην απόλυτη μαυρίλα.

Δεν υπήρχε περιθώριο να κάνω κάτι διαφορετικό, έσκυφα και το πήρα στα χέρια μου. Ήταν ζεστό, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που μ'έκανε να ριγήσω πιο έντονα από πριν. Ένιωθα επαναλαμβανόμενους καρδιακούς παλμούς να το διαπερνούν. Τους ένιωθα με την αφή μου και, όσο περνούσε η ώρα, άκουγα την απαλή συχνότητα που εξέπεμπαν, καθώς δονούσε απαλά τα τύμπανά μου.

Συγκρατήθηκα για να μην καταρρεύσω από τα απανωτά μεταφυσικά σκαμπίλια που έφαγα και μπαίνοντας βαθύτερα στην τρύπα του λαγού, άνοιξα το βιβλίο. Μια πρόταση βρισκόταν στο κέντρο της σελίδας. Διάβασα σαν υπνωτισμένος:

«Είσαι πια ο υπηρέτης μου. Δώσε μου ψυχές για να υπάρχω».

Το διάβασα ξανά και ξανά. Αναφερόταν σε μένα.

Είσαι πια ο υπηρέτης μου...

Το βιβλίο μού μιλούσε ξεκάθαρα, αλλά εγώ δεν το δεχόμουν. Τρελαινόμουν;

Όταν το κοίταξα ξανά, διαπίστωσα ότι η πρόταση ήταν εξ αρχής γραμμένη σε μια άγνωστη γλώσσα, την οποία όμως κατά ένα παράξενο λόγο αναγνώριζα. Και κάπου εκεί κατέρρευσα...

Μόλις άνοιξα τα μάτια μου, ήμουν ξαπλωμένος στο ξύλινο δάπεδο και ένα απαλό φως απλωνόταν στους διαδρόμους. Σηκώθηκα αλαφιασμένος και κοίταξα γύρω μου, μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι είχα λιποθυμήσει. Στηρίχθηκα σ' ένα απ' τα δεκάδες ράφια γύρω μου και, παίρνοντας μια ανάσα, αναζήτησα το βιβλίο. Δεν υπήρχε πουθενά γύρω μου. Κοίταξα στα ράφια αλλά όσο κι αν έψαχνα ξανά και ξανά, δεν βρισκόταν πια κοντά μου.

Μετά από λίγη ώρα, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι τίποτα, πήρα τα βιβλία που είχαν πέσει στο πάτωμα κι έφυγα προς τα κάτω. Ήθελα απλά να φύγω από κει μέσα όσο γινόταν γρηγορότερα.

Æ

Τις επόμενες μέρες ήμουν κάτι ανάμεσα σε ζωντανό και νεκρό, μιας και δεν μπορούσα να κοιμηθώ καθόλου. Η προσπάθειά μου δε να μ' εξωθήσω σε βίαιο ύπνο με τη χρήση κάποιων υπνωτικών χαπιών που είχα για ώρα ανάγκης, δεν έφερε αποτελέσματα μιας και αυτά το μόνο

που κατάφεραν ήταν να με κοιμίσουν για λιγότερο από ώρα. Δεν ήξερα πια τι να σκεφτώ μετά απ' όλ' αυτά. Η πρωτόγνωρη κατάσταση με διέλυε σταδιακά και η σκέψη στην οποία κατέληγα μέρα με τη μέρα έτεινε να είναι η τελική μου απόφαση: το βιβλίο έπρεπε να καταστραφεί. Μετά από τις παράδοξες εμπειρίες που έζησα, ήμουν πια πεπεισμένος ότι ο «Αένιος» ήταν υπεύθυνος για τους δύο θανάτους. Άλλωστε το έλεγε και ο ίδιος. Και πώς να μην τον πιστέψω;

Το αναζητούσα για μέρες ανάμεσα στους ατέλειωτους διαδρόμους, χωρίς αποτέλεσμα. Σαν να ήξερε τι ήθελα να κάνω, κρυβόταν καλά. Αλλά εγώ επέμενα.

Æ

Μετά από μερικές εφιαλτικές μέρες κούρασης και αϋπνίας, το βιβλίο έκανε πάλι την εμφάνισή του, κάνοντάς με ν' αναθαρρήσω, αλλά και να διστάσω μπροστά στην τελική μου απόφαση. Το αναζητούσα μάταια για μέρες και τα συναισθήματά μου ήταν αντιφατικά: από τη μια μ' έτρωγε που η εξαφάνισή του με εμπόδιζε από το να το καταστρέψω οριστικά, και από την άλλη χαιρόμουν εν μέρει που ίσως αποφάσισε να βγει αυτοβούλως από τη ζωή μου -και γενικά όλων- έχοντας πάρει ίσως αυτό που ήθελε. Η δεύτερη εικασία διαψεύστηκε πανηγυρικά, καθώς η ηλικιωμένη κυρία που το κρατούσε στα χέρια της μου το έδωσε για να το καταχωρήσω στην καρτέλα της, ενώ καθόμουν στο γραφείο μου. Η δύστυχη με είδε ξαφνικά να το αρπάζω άτσαλα και με περισσή αγένεια να της λέω ότι το συγκεκριμένο δεν δανείζεται και ότι βρέθηκε στα ράφια από λάθος. Ευτυχώς έτυχε να είναι ευγενικός και πράος άνθρωπος, κρίνοντας από την αντίδρασή της να σκύψει το κεφάλι και να φύγει αντί να μου πετάξει ό,τι βρει μπροστά της εξαιτίας της απίστευτα αγενής συμπεριφοράς μου. Δεν θα είχε και άδικο. Το έπιασα με

λαχτάρα αλλά και φόβο στα χέρια μου, βλέποντας την πρώτη μου εικασία να παίρνει σάρκα και οστά, αποφασισμένος να το εξαφανίσω μια για πάντα από τη ζωή μου. Δεν θα το καταλάβαινε άλλωστε κανείς, μιας και οποιαδήποτε προσπάθειά μου να το καταχωρήσω απέβη άκαρπη. Το έβαλα στο πρώτο συρτάρι και περίμενα μέχρι το τέλος της βάρδιας.

Το βράδυ το έβαλα σε μια σακούλα και αφήνοντας τους υπόλοιπους να κλείσουν τη βιβλιοθήκη -πράγμα που συνήθιζα να κάνω εγώ- έφυγα γρήγορα για το σπίτι. Η σακούλα στο χέρι μου κουνιόταν αθώα πέρα δώθε, παρ' όλ' αυτά εγώ ένιωθα σαν να βρισκόταν εντός της κάποιο δηλητηριώδες φίδι σε φάση νάρκωσης, το οποίο θα ξυπνούσε από στιγμή σε στιγμή. Προσπάθησα να βγάλω τις κακές σκέψεις απ' το μυαλό μου και διέσχισα τους δρόμους της Νέας Υόρκης προς το σπίτι, φροντίζοντας να βρίσκομαι όσο γίνεται περισσότερο ανάμεσα σε κόσμο. Δεν είχα ιδέα για το πώς μπορούσε αυτό το βιβλίο να μου κάνει κακό και το κατά πόσο μπορούσαν οι περαστικοί να με βοηθήσουν σε μια ενδεχόμενη απόπειρά του να με βλάψει. Άλλωστε, η δήλωσή του ήταν σαφής· ήθελε να είμαι απλά ο υπηρέτης του και να του στέλνω ψυχές. Γιατί να με βλάψει;

Ω, Θεέ μου, μουρμούρισα σ' αυτή μου τη σκέψη και επιτάχυνα το βήμα μου.

Æ

Βρέθηκα στο σπίτι μου λίγα λεπτά αργότερα και χώθηκα χωρίς δεύτερη σκέψη στη μικρή αποθήκη που διατηρούσαμε μαζί μ' ένοικο του πρώτου ορόφου παραπλεύρως της οικοδομής. Ο συγκεκριμένος έλειπε από μέρες, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να εισέλθει απρόσκλητος και να με ρωτάει διάφορα. Κλείδωσα πίσω μου καλού κακού και αφήνοντας

τη σακούλα στον πάγκο με τα εργαλεία, άρχισα να φάχνω για ένα κουβά, ικανό να το χωρέσει. Ο τρόπος καταστροφής του είχε ήδη σκηνοθετηθεί στο μυαλό μου, καθώς περπατούσα με τον φόβο να ξυπνήσει το φίδι στη σακούλα. Σε μια γωνιά φαινόταν να κρύβεται ένας μεταλλικός κουβάς, τον οποίο ξεβόλεψα από την κρυψώνα του και εναπόθεσα στο κέντρο της αποθήκης, μακριά από οτιδήποτε άλλο. Έβγαλα στη συνέχεια το βιβλίο από τη σακούλα του και ρίχνοντάς του μια τελευταία ματιά, σαν του έλεγα «στο διάολο», το πύεσα με το ζόρι μέσα στον κουβά, ο οποίος, τελικά, ήταν σχετικά στενός για το μέγεθος του «Αέναου» και χρειάστηκε να πιέσω με δύναμη προκειμένου να μπει έστω και λίγο μέσα.

Βλέποντάς το να προεξέχει αρκετά, το πότισα μ' ένα μπουκάλι καθαρής βενζίνης και στη συνέχεια ένα αναμμένο σπύρο ταξίδεψε στον αέρα έως ότου έπεσε πάνω του. Το βιβλίο τυλίχτηκε στις φλόγες και ο μικρός χώρος της αποθήκης άρχισε να γεμίζει με καπνό. Προς έκπληξή μου όμως διαπίστωσα ότι μέσα από τις φλόγες, το σκληρό του εξώφυλλο -μιας και ήταν το μόνο που έβλεπα- παρέμενε άφθαρτο, προκαλώντας με να ρίχνω συνεχώς βενζίνη στον κουβά και να αναζωπυρώνω διαρκώς τη φωτιά. Ήξερα ότι ήταν επικίνδυνο αυτό που έκανα, αλλά δεν με ένοιαζε. Ο καπνός αυξανόταν απειλητικά στην αποθήκη και έπρεπε ν' ανοίξω τουλάχιστον το παράθυρο, αν δεν ήθελα να πεθάνω από ασφυξία. Το βιβλίο αποδείχτηκε τελικά σκληρό καρύδι και, όπως όλα έδειχναν, αποφασισμένο να το παλέψει μέχρι τέλους.

Έτρεξα προς το παράθυρο και το άνοιξα για να εισπνεύσω καθαρό οξυγόνο και να φύγει επίσης το, ήδη έντονο, σύννεφο καπνού. Ανέπνευσα με λαχτάρα και μόλις γύρισα πάλι προς τα μέσα είδα με χαρά ότι τελικά ο αντίπαλός μου είχε παραδώσει τα όπλα. Ο «Αέναιος» είχε καεί σχεδόν ολοκληρωτικά και μονάχα μερικές μισοκαμμένες

σελίδες πρόδιδαν την ταυτότητά του ως βιβλίο. Στάθηκα θριαμβευτικά από πάνω του και είπα δυνατά: «Μέχρι εδώ...», αλλά το μετάνιωσα μιας και το παράθυρο ήταν ορθάνοιχτο και ίσως να με άκουσε κάποιος γείτονας ή περαστικός. Έσβησα ό,τι απέμεινε από τη φωτιά και ανοίγοντας την πόρτα για να αεριστεί καλά, πέταξα τις στάχτες σ' ένα παρτέρι με λουλούδια που στόλιζε τη μικρή αυλή της οικοδομής. Όλα πήγαν κατ' ευχή.

Τα μεσάνυχτα με βρήκαν στο σαλόνι του σπιτιού μου να πίνω ένα ποτήρι ούισκι, έχοντας ξελαφρώσει από τη γάγγραινα που μ' έτρωγε τόσες μέρες. Σκεφτόμουν πόσο παράξενο ήταν όλο αυτό που είχε συμβεί, αλλά συνάμα χαιρόμουν που βρήκα το θάρρος και αντιμετώπισα αυτή τη μεταφυσική απειλή που ήρθε από το πουθενά. Ίσως λόγω του ότι με ήθελε σαν υπηρέτη του -ή καλύτερα τον μεταφορέα του φαγητού του- να μην μπορούσε να με σκοτώσει, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν το ήξερα... τουλάχιστον όχι ακόμη. Απόλαυσα το ποτό μου ήσυχος, νιώθοντας ότι έχω απαλλαγεί οριστικά από το παράξενο βιβλίο, ελπίζοντας με την καταστροφή του να έκλεισε οριστικά ο κύκλος των ανεξήγητων γεγονότων στη ζωή μου.

Æ

Οι μέρες στη δουλειά συνεχίστηκαν κατά τον ίδιο τρόπο, όπως όλα τα χρόνια, με πολύ κόσμο και αρκετή κούραση. Ο συνάδελφος που μοιράστηκε μαζί μου το παράξενο γεγονός, συμπεριφερόταν σαν να μη συνέβη ποτέ τίποτα και δεν με ρώτησε ποτέ αν είδα ή αν ήξερα τι απέγινε ο «Αένος». Όλα έδειχναν να έχουν επιστρέψει στο φυσιολογικό.

Æ

Αρκετές μέρες αργότερα στεκόμουν μπροστά στο υπολογιστή με μια κούπα ζεστό καφέ δίπλα μου, κάνοντας τη δουλειά που έκανα σχεδόν κάθε μέρα. Οι δανεισμοί βιβλίων έτρεχαν διαρκώς και οι καταχωρήσεις έδιναν κι έπαιρναν, προσπαθώντας να κρατάω αυτόν τον τεράστιο όγκο δουλειάς υπό έλεγχο. Σε μια στιγμή η οθόνη τρεμόπαιξε, κάνοντάς με ν' απορήσω, μιας και δεν το είχε κάνει ποτέ. Δεν ήταν όμως αυτό που με εξέπληξε ουσιαστικά, μιας και η οθόνη λογικό είναι να υποστεί μια φυσιολογική φθορά και να χαλάσει κάποια στιγμή. Μέσα από το τρεμόπαιγμά της θα ορκιζόμουν ότι είδα φευγαλέα την εγγραφή «Αένιος» ανάμεσα στα υπόλοιπα, πράγμα το οποίο αναζήτησα εκ νέου και δεν βρήκα. Για μια στιγμή πήγα να ξεφυσήσω με ανακούφιση, αλλά από ό,τι φάνηκε η μέρα μου επιφύλασσε κι άλλες εκπλήξεις.

Από κει και πέρα όλα έγιναν τόσο διαδοχικά, που έμοιαζαν σαν να τα έβλεπα σε αργή κίνηση...

Η φωνή του συναδέλφου μου μ' έκανε να τραβήξω το βλέμμα μου, βλέποντάς τον να στέκεται στην είσοδο της βιβλιοθήκης με ένα κίτρινο φάκελο στο χέρι και μια απόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του -η οποία θα ήταν σαφώς πιο έκρυθμη αν γνώριζε γι' αυτό που έκανα στην αποθήκη. Ξαφνικά, πριν προλάβω να σκεφτώ οτιδήποτε, ένας εκκωφαντικός θόρυβος, έσκισε τον αέρα και ταρακούνησε όλους του παρευρισκόμενους. Σηκώνοντας το κεφάλι ψηλά, είδα το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου να ξεκολλάει από τη θέση του και μέσα από μία τρελή πορεία να κατακρημνίζεται από ύψος πέντε περίπου μέτρων. Ο συνάδελφός μου με τον φάκελο στα χέρια, πριν προλάβει να κοιτάξει καν, χάθηκε στιγμιαία σε μια θύελλα από συντρίμμια και βιβλία, όπως και πολλοί άλλοι μαζί μ' αυτόν. Ένα σύννεφο σκόνης σκέπασε τα πάντα και το μόνο που πρόλαβα να κάνω ήταν να χωθώ πίσω από το γραφείο

για να προστατευτώ. Κομμάτια ξύλου, από το οποίο απαρτιζόταν το μπαλκόνι και τα τεράστια ράφια, σκόρπισαν παντού γεμίζοντας κυριολεκτικά όλο τον υπόλοιπο χώρο της βιβλιοθήκης. Το μόνο που σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή ήταν ότι κατά πάσα πιθανότητα ο συνάδελφός μου χτύπησε πολύ άσχημα, προσπαθώντας μάταια να βγάλω απ' το μυαλό μου το πιο προφανές.

Σε λίγα λεπτά και αφού σιγουρεύτηκα ότι σταμάτησαν να πέφτουν βιβλία και μπάζα από τον πρώτο όροφο, βγήκα από την κάλυψή μου. Τα πάντα έμοιαζαν μ' ένα βομβαρδισμένο τοπίο· συντρίμμια παντού, σκλήθρες, θρύμματα από σελίδες, βουνά από βιβλία και άνθρωποι να περιφέρονται αιμόφυρτοι, με τους περισσότερους απ' αυτούς να βρίσκονται καταπλακωμένοι και να μην κουνιούνται καθόλου. Περιπάτησα καταρακωμένος από το σκληρό θέαμα προς το κέντρο της άλλοτε πανέμορφης βιβλιοθήκης, αποφεύγοντας συνεχώς βιβλία και διαλυμένες βιβλιοθήκες. Ουρλιαχτά και φωνές άρχισαν ν' ακούγονται γύρω μου, αλλά εγώ προχωρούσα σαν ναρκωμένος προς το σημείο που βρισκόταν ο συνάδελφός μου, για να διαπιστώσω αυτό που φοβόμουν.

Εκεί που τον είδα για τελευταία φορά, βρισκόταν ένα συνονθύλευμα από αυτά που πριν λίγα λεπτά βρίσκονταν τακτοποιημένα στον πρώτο όροφο. Μέσα από τα χαλάσματα τον είδα να κείτεται νεκρός, με το μεγαλύτερο μέρος του σώματός του σκεπασμένο απ' αυτά. Το κεφάλι του, πασαλειμμένο με αίμα και σκόνη, δεν άφηνε αμφιβολία για την απουσία ζωής μέσα του. Δίπλα του βρισκόταν ο κίτρινος φάκελος, πεντακάθαρος. Ξεροκατάπια και έσκυφα πάνω από τη σορό του. Τον χάιδεψα στο κεφάλι και είπα κάτι σε συγχωρητική ευχή από μέσα μου, που ούτε θυμάμαι. Τον ήξερα πολλά χρόνια και η καρδιά μου σφίχτηκε. Ήταν άδικο αυτό που έγινε.

Τα μάτια μου έπεσαν στον φάκελο. Τον άρπαξα νευριασμένος, με δάκρυα στα μάτια, και τον άνοιξα πρόχειρα. Το βιβλίο ξεπρόβαλε με την ίδια αυθάδεια όπως τις προηγούμενες φορές, άθικτο, χωρίς την παραμικρή φθορά. Το κρατούσα σαν χαμένος. Για μερικές στιγμές απλώς το κοίταζα, χωρίς να μπορώ να κάνω οτιδήποτε. Μόλις βρήκα το κουράγιο, άνοιξα την πρώτη σελίδα και είδα ένα νέο μήνυμα, το οποίο αναμφίβολα προοριζόταν για μένα.

Τα διαδοχικά γεγονότα που εκτυλίχθηκαν σε αργή κίνηση, κατέληξαν τώρα να παγώσουν εντελώς. Για ώρα έμεινα να κοιτάζω αυτό που μου έλεγε το βιβλίο, σαν να μην υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο. Ήταν ξεκάθαρο πια. Δεν είχα επιλογές. Ήμουν έρμαιό του. Οποιαδήποτε επιλογή μου ήταν μάταιη.

Σηκώθηκα με τον «Αέναο» στα χέρια, σαν να κρατούσα έναν μικρό αιμοσταγή βασιλιά στις παλάμες μου, και περπάτησα προς τα έξω. Γύρω μου όλοι έτρεχαν πανικόβλητοι, αλλά εγώ ήμουν αλλού. Ήμουν πια δέσμιος των εντολών του βιβλίου. Στάθηκα στην είσοδο της μεγαλύτερης βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης και κοίταξα έξω. Θα χρειαζόταν καιρός να επανέλθει στη αρχική της κατάσταση, αλλά δεν ήταν πια αυτό που με ανησυχούσε. Τα δάκρυα που κυλούσαν πια από τα μάτια μου δεν αφορούσαν τον αδικοχαμένο συνάδελφό μου, αλλά όλους αυτούς που θα ακολουθούσαν την ίδια μοίρα και, κυρίως, εμένα που θα τους οδηγούσα εκεί. Στο μυαλό μου γύριζε συνεχώς το μήνυμα της πρώτης σελίδας. Ο Αέναιος ήταν πάντα ξεκάθαρος σε αυτά που έλεγε.

«Σε κάθε θάνατό μου γεννιέμαι από τις ίδιες μου τις στάχτες. Είμαι αέναιος. Δεν μπορείς να με σκοτώσεις. Γίνε ο υπηρέτης μου και αυτοί που θα πεθαίνουν δεν θα είναι άνθρωποι που αγαπάς».

ΕΙΣ ΚΑΒΕΙΡΟΥΣ

«Ευτυχής εκείνος ο οποίος, αφού είδε αυτό το θέαμα, κατέρχεται στα βάθη της Γης. Γνωρίζει το τέλος της ζωής, γνωρίζει τη Θεία πηγή»

Πίνδαρος

129 π.Χ.

Nύχτα. Διάσπαρτες φλόγες από δάδες και λυχνάρια χορεύουν σαν θυμωμένα στοιχεία στον απαλό αέρα του Σεπτέμβρη. Μια μελωδία απλώνεται απαλά χορεύοντας αρμονικά με το σκοτάδι. Μια μελωδία προερχόμενη από δεκάδες στόματα. Άντρες και γυναίκες.

«Ο περί Αλήθειαν ζήλος, νύν απών. Ο εν Ναοίς υμνηθείς παλαι ποτέ Σοφίας Αθανάτου».

Εδώ και ώρα κάθομαι σ' έναν θρόνο βυθισμένος σε μια έκσταση που μου προσφέρει μια βαθιά ευφορία. Το κεφάλι μου ακουμπά στην κορυφή της ράχης με το πρόσωπο στραμμένο ψηλά. Τα μάτια μου ανοίγουν ανά διαστήματα και βλέπουν τον έναστρο ουρανό. Είναι όμορφος. Γέρνω απαλά και βλέπω όλους αυτούς τους ανθρώπους να χορεύουν γύρω μου. Το στεφάνι από ελιά στο κεφάλι μου μ' ενοχλεί, αλλά προσπαθώ να μη δίνω σημασία. Είναι πολύ σημαντικό για τη μύησή μου και δεν μπορώ να το αφαιρέσω. Η πορφυρή ζώνη, από την άλλη, που είναι δεμένη στη μέση μου δεν μ' ενοχλεί καθόλου.

Η ωδή στους Μεγάλους Θεούς συνεχίζεται. Με μια κίνηση του κεφαλιού, βλέπω μπροστά μου τον ιερέα να κρατάει μια δάδα και να φέλνει με τα μάτια κλειστά, καθοδηγώντας τους υπόλοιπους. Λίγο πιο πίσω βρίσκεται ο ειδικός ιερέας, ο Κόης, στον οποίο είχα εξομολογηθεί τις αμαρτίες μου λίγη ώρα πριν, και μου εξήγησε πως μετά τον θρονισμό μου θ' ακολουθούσε το στάδιο της εποπτείας. Ήμουν πολύ χαρούμενος που μ' έκρινε κατάλληλο να μνηθώ στους Μεγάλους Θεούς,

μιας και είχα πολλές αμαρτίες. Αρκετοί σταματούσαν εκεί και δεν τους επιτρεπόταν ποτέ να μπουν στη διαδικασία της μύησης.

Ο ιερέας με πλησιάζει και μου δίνει να πιω από ένα πήλινο σκεύος. Στην αρχή δεν καταλαβαίνω τι είναι, καθώς και οι αισθήσεις μου είναι σε μερική αναστολή. Η μεταλλική γεύση του αίματος όμως με ξυπνάει και μου φέρνει αναγούλα. Συνεχίζω πάραυτα να πίνω.

Το αίμα τελειώνει. Η μεθυστική επίδραση των βοτάνων που έφαγα αναστέλλεται για λίγο, κάνοντάς με να δω λίγο καλύτερα γύρω μου. Το πλήθος έχει σταματήσει να χορεύει, αλλά συνεχίζει να φέλνει.

«Η υμών τιμία παλινόστησις, των μών πανδακρύτων ψυχών ίασις. Ευσεβείας τε και έθους φαεσφόρου επαναύξησις».

Τα μάτια όλων βρίσκονται πάνω μου. Η μελωδία τους αρχίζει να γίνεται ενοχλητική στα αυτιά μου. Το στάδιο του θρονισμού δείχνει να φτάνει στο τέλος του, αλλά εκείνη η ευφορία έχει χαθεί. Κάτι αισθάνομαι. Άσχημο. Το βλέμμα μου είναι πια στραμμένο προς τον κόσμο και κάτι με κάνει να κοιτάζω ανάμεσά τους. Δεν είμαι ακόμη εντελώς διαυγής, ωστόσο τα μάτια μου ψάχνουν... ψάχνουν...

...και τελικά βλέπουν.

Μια παράξενη μορφή στέκεται δίπλα στους υπόλοιπους. Είναι κατάμαυρη και εμφανώς κοντύτερη απ' όλους. Δεν μπορώ να προσδιορίσω αν είναι άνδρας ή γυναίκα, καθώς το περίγραμμά της είναι εντελώς άγαρμπο. Δείχνει σαν μια κακοφτιαγμένη κοντή φιγούρα που σχεδιάστηκε με κάρβουνο από κάποιο παιδί. Προσπαθώ να τρίψω τα μάτια για να δω καλύτερα, αλλά δεν μπορώ, γιατί πέφτω πάλι σ' εκείνη την έκσταση που βρισκόμουν πριν. Κάτι είχε μάλλον μέσα στο σκεύος μαζί με το αίμα. Η ευφορία δεν υπάρχει όμως αυτή τη φορά. Ένας φόβος σέρνεται ύπουλα και με τυλίγει στον θρόνο που κάθομαι.

Ο ιερέας με πλησιάζει και με σηκώνει όρθιο. Ζαλίζομαι. Δυσκολεύομαι να σταθώ. Αισθάνομαι μια ασφάλεια κοντά του μα μόνο

για λίγο. Πίσω του βλέπω σε κάποιο άλλο σημείο άλλη μια κοντή μορφή να στέκεται ανάμεσα στον κόσμο.

Ένα ρίγος με πλημμυρίζει και κάπου εκεί καταλαβαίνω ότι οι μορφές αυτές δεν είναι αντιληπτές από τον κόσμο. Το στομάχι μου σφίγγεται και οι φαλμωδίες που δυναμώνουν κάνουν το κλίμα όλο και πιο εφιαλτικό. Μετανιώνω που αποφάσισα να μνηθώ στους Μεγάλους Θεούς προκειμένου να κερδίσω την εύνοιά τους.

Ο ιερέας, χωρίς να το καταλάβω, μ' έχει ήδη κατεβάσει από τον υπερυψωμένο βωμό του θρόνου και με οδηγεί στο ιερό, το οποίο βρίσκεται λίγα μέτρα πιο πέρα. Θυμάμαι πριν από ώρα τον Κόη να μου λέει ότι το ιερό είναι άβατο και μόνο εγώ με τον ιερέα μπορούμε να το διαβούμε. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω όλο τον κόσμο να μένει πίσω μας, ώσπου ξαφνικά στεκόμαστε μπροστά στην πύλη και βλέπω μια επιγραφή να επαληθεύει το άβατο.

«Αμύητον μη εισιέναι»

Οι μελωδίες συνεχίζονται με την ίδια δυνατή ένταση και οι δάδες μοιάζουν να πληθαίνουν. Ο ιερέας προηγείται για λίγο κάνοντας μια υπόκλιση μπροστά στο ιερό και αφήνει τη δάδα του σε μια ειδική εσοχή. Στο βάθος το ιερό είναι σκοτεινό, και η φλόγα που σκορπάει έντονο φως δίπλα μας το βυθίζει σε ακόμη πιο πηχτό σκοτάδι. Ο ιερέας φέλνει κάτι διαφορετικό από τις ωδές του κόσμου.

«Θεοί Μεγάλοι, Θεοί Μεγάλοι, Αιώνιοι, τιμήσι φέριστοι

Κάβειροι, Κάβειροι, αἴδιον το υμέτερον Σέλας.

Ες αεί σεβάσμιον».

Και τότε μια τρίτη μορφή εμφανίζεται δίπλα μου. Γυρίζω και την κοιτάζω διστακτικά, σαν να έκανα κάτι κακό και να κρύβομαι. Το μαύρο είναι δέκα φορές πιο βαθύ απ' αυτό της νύχτας. Έχει μια κακιά απόχρωση η οποία μπορεί να ξεχωρίσει ακόμη και στο σκοτεινότερο μπουντρούμι. Στέκεται λίγο πιο δίπλα μου και το ύψος του πρέπει να

είναι λίγο ψηλότερο από ένα μέτρο. Κάποια άλλη στιγμή ίσως και να μου φαινόταν αστείο... αλλά όχι. Ο φόβος που με κατακλύζει από εκείνο το σκοτεινό πράγμα εξαφανίζει οποιαδήποτε πρόθεση γι' αστείο.

Αναρωτιέμαι αν αυτές οι μορφές είναι αυτό που νομίζω. Μετανιώνω ξανά που ήρθα εδώ.

Ο Ιερέας με τραβάει προς το ιερό. Το στάδιο της εποπτείας ξεκινά και εγώ εύχομαι να μείνω ζωντανός μέχρι το τέλος.

2003 μ.Χ.

Μια συννεφιά κάλυπτε τον ουρανό της Θεσσαλονίκης μοιάζοντας με προχωρημένο φθινόπωρο. Ωστόσο ήταν ακόμη Σεπτέμβρης και μάλιστα από τις πρώτες μέρες του.

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος οδηγούσε βαριεστημένα για τα γραφεία του περιοδικού όπου δούλευε τα τελευταία δέκα χρόνια περίπου. Η κίνηση ήταν αρκετή στον δρόμο, ωστόσο ήξερε ότι σε λίγο θα χειροτέρευε και δεν παραπονιόταν. Ήταν κάτι που γινόταν κάθε πρωί και το γνώριζε καλά. Αραιές σταγόνες έβρεχαν το παρμπρίζ, κάνοντας τους υαλοκαθαριστήρες να δουλεύουν στην πιο χαμηλή ταχύτητα. Ένας δημοσιογράφος μιλούσε ακατάπαυστα από τα ηχεία, λέγοντας τα πρωινά νέα της πόλης, από τα οποία ο Δημήτρης δεν συγκράτησε ούτε τα μισά.

Άφησε το αυτοκίνητο δίπλα στην οικοδομή που βρισκόταν το περιοδικό και μπήκε στο κτήριο. Ένιωθε πολύ τυχερός που του παρείχαν ειδικό χώρο στάθμευσης. Δεν θα άντεχε με τίποτα να ψάχνει κάθε μέρα πάρκινγκ στη μονίμως μποτιλιαρισμένη Τσιμισκή. Μπήκε στο κτήριο και χώθηκε στο παλιό ασανσέρ. Ο θόρυβος που έκανε μόλις

ξεκίνησε, μαρτυρούσε την παλαιότητά του και, εν συνεχεία, τα πολλά χρόνια της οικοδομής. Το κτιριακό συγκρότημα του κέντρου της πόλης διατηρούσε αυτή την εικόνα στο μεγαλύτερο μέρος του.

Άνοιξε την πόρτα και ο διάδρομος του πέμπτου ορόφου απλώθηκε μπροστά του. Στο βάθος μια επιγραφή ανακοίνωνε το περιοδικό «Έρευνα» στο οποίο εργαζόταν. Είχε καταλήξει ν' αρθρογραφεί εκεί μετά από πολλές προσλήψεις σ' εφημερίδες και άλλα περιοδικά κι αυτό γιατί στην «Έρευνα» βρήκε αυτό που πραγματικά τον ενδιέφερε. Να φάχνει σε βάθος περιπτώσεις, οι οποίες έχρηζαν ειδικής μεταχείρισης και με τις οποίες δεν ασχολούνταν τα υπόλοιπα ειδησεογραφικά.

Ανοίγοντας την πόρτα είδε την ίδια εικόνα που αντίκριζε κάθε πρωί. Έναν ενιαίο χώρο με τρία γραφεία, χωρισμένα με χαμηλές γυφτοσανίδες, και στο βάθος μια πόρτα που οδηγούσε στο γραφείο του διευθυντή. Μια χαμηλή μουσική έπαιζε από τον υπολογιστή ενός από τους συναδέλφους του, ο οποίος διάβαζε μια πρωινή εφημερίδα. Το άλλο γραφείο ήταν ακόμη άδειο. Ίσως και να παρέμενε έτσι, μιας και η δουλειά των τριών ατόμων που δούλευαν στην «Έρευνα» δεν περιοριζόταν στους τοίχους των γραφείων αυτών.

«Καλημέρα», είπε ο Δημήτρης, μα ο συνάδελφός του άργησε ν' απαντήσει, καθώς απορροφήθηκε από κάτι στη φυλλάδα που κρατούσε.

«Καλημέρα, Δημήτρη», είπε τελικά ο Αποστόλης Ιωάννου, κρατώντας το βλέμμα του ακόμη στην εφημερίδα.

Διέσχισε τον χώρο περνώντας ανάμεσα από στοίβες φακέλων και χαρτιών, ώσπου κατέληξε στο γραφείο του που, από το παράθυρο, έβλεπε άλλο ένα παλιό κτήριο της Τσιμισκή. Άπλωσε το σακάκι του στο κάθισμα και ξεκίνησε να κοιτάζει τα διάφορα χαρτιά που βρίσκονταν τακτοποιημένα στο γραφείο του. Ήταν ίσως το μόνο τακτοποιημένο μέρος εκεί μέσα.

«Έχουμε τίποτα ενδιαφέρον από τα πρωινά νέα;» ρώτησε τον Αποστόλη.

«Όχι κάτι συνταρακτικό. Χρειάζομαι κάτι ακόμη για να συμπληρώσω το τεύχος του Νοεμβρίου και δεν υπάρχει τίποτα να ασχοληθώ».

«Εσύ πάλι καλά είσαι. Εγώ για τον Νοέμβριο έχω γράψει μόνο δύο άρθρα, κι αυτά μικρά».

«Θα τη βρεις εσύ την άκρη. Δε σε φοβάμαι», είπε και τράβηξε για πρώτη φορά μετά από ώρα την εφημερίδα από μπροστά του, πίνοντας μια γουλιά από το φλιτζάνι που βρισκόταν δίπλα του.

Η πόρτα του γραφείου άνοιξε απότομα και ο διευθυντής μπήκε με γρήγορο βήμα. Δεν τους συνήθιζε να έρχεται τόσο νωρίς.

«Καλημέρα, παιδιά», είπε κι εκείνοι του απάντησαν.

Διέσχισε κι εκείνος τον χώρο και λίγο πριν μπει στο γραφείο του, στράφηκε προς τον Δημήτρη.

«Έλα από το γραφείο μου να σου πω».

Ο Αποστόλης και ο Δημήτρης κοιτάχτηκαν παράξενα και μόρφασαν.

«Ορεξάτος ήρθε σήμερα», είπε ο Αποστόλης και γέλασε.

Ο Δημήτρης κούνησε απλά το κεφάλι του και πήγε στο γραφείο του διευθυντή.

Μπαίνοντας τον είδε να στέκεται σε μια άκρη και να φαχουλεύει τη τσάντα του, αναζητώντας κάτι.

«Κάθισε», του είπε, και ο Δημήτρης υπάκουσε.

Στιγμές αργότερα ο διευθυντής του περιοδικού είχε καθίσει στη θέση του, κρατώντας ένα χαρτί στα χέρια. Το έριξε μια γρήγορη ματιά κι έπειτα κοίταξε τον Δημήτρη.

«Λοιπόν, ετοιμάσου για ταξιδάκι».

«Για πού αυτήν τη φορά;» απάντησε εκείνος, μιας και κατάλαβε περί τίνος πρόκειται.

«Για πολλά μέρη...»

Ο Δημήτρης μόρφασε.

«Λοιπόν, άκου. Εδώ και δύο μήνες παρατηρήθηκαν παράξενα περιστατικά σε διάφορα σημεία της χώρας. Πρόκειται μάλλον για τελετές που γίνονται κρυφά μέσα στη νύχτα».

«Τι στοιχεία έχουμε;»

«Τα μόνα που έχουμε είναι κάποια απομεινάρια που βρέθηκαν σε αρχαιολογικούς χώρους κι επίσης κάποιες ύποπτες κινήσεις μεγάλου αριθμού ατόμου μέσα στη νύχτα, σύμφωνα με μαρτυρίες κατοίκων αυτών των περιοχών. Σε κάποιο μέρος απ' αυτά βρέθηκαν αίμα και πούπουλα, πιθανόν από σφαγή κάποιου ζώου. Πιθανολογούν θυσία, αλλά δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι».

Ο Δημήτρης είχε ήδη πάρει το χαρτί με τις σημειώσεις από τον διευθυντή και διάβαζε παράλληλα.

«Το θέμα καλύφθηκε μονάχα τοπικά, αλλά απ' ό,τι όλα δείχνουν, τα περιστατικά συνδέονται άμεσα μεταξύ τους. Οι τελετές φαίνονται να έχουν πολλές ομοιότητες, όπως θα δεις στις σημειώσεις».

Ο Δημήτρης έφτασε στο σημείο με τις περιοχές όπου έγιναν οι τελετές κι από κάτω βρίσκονταν οι ομοιότητες. Θήβα, Ανθηδόνα, Λήμνος, Σαμοθράκη και Δήλος. Στο τελευταίο είχε ένα ερωτηματικό.

«Ανθηδόνα;»

«Ναι, είναι ένας οικισμός μερικά χιλιόμετρα από τη Χαλκίδα. Η συγκεκριμένη τελετή έγινε στον αρχαιολογικό χώρο της, όπου θεωρείται ότι υπήρχε η αρχαία Ανθηδόνα».

«Και το ερωτηματικό στη Δήλο;»

«Εκεί δεν υπάρχουν ομοιότητες στην τελετή, ωστόσο θεωρώ ότι ίσως συνδέεται λόγω του ότι χρονικά βρίσκεται πριν απ' όλες. Σαν να έγινε πρώτα εκείνη, δηλαδή, και μετά ν' ακολουθήσαν όλες οι υπόλοιπες που μοιάζουν μεταξύ τους».

Ο Δημήτρης συνέχισε να διαβάζει για λίγο κι ύστερα το κατέβασε.

«Ενδιαφέρον δεν είναι;» τον ρώτησε ο διευθυντής.

«Ναι, αρκετά. Ωστόσο θα χρειαστώ κάποιον με τις ανάλογες γνώσεις. Αξίζει να κάνουμε καλή έρευνα γι' αυτό. Δεν ξέρεις τι μπορεί να βγει».

«Συμφωνώ κι επαυξάνω. Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Το αφήνω πάνω σου. Και ξεκινάς άμεσα κιόλας. Ο χρόνος περνάει. Μη μας το φάει κανένας άλλος».

Η κίνηση στην πόλη ήταν αρκετή εκείνη την ώρα. Τουλάχιστον έτσι φαινόταν από το μοναδικό μπαλκόνι των γραφείων. Μια ενοχλητική φασαρία κρατούσε τις αισθήσεις σε εγρήγορση μαζί με τη βροχή που μαινόταν πια κανονικά.

Σκάλισε το τηλέφωνό του και στάθηκε σ' ένα όνομα που είχε να καλέσει από καιρό. Πάτησε το κουμπί της κλήσης και το έφερε στο αυτί του. Ένα μαύρο κοράκι πέταξε γρήγορα από μπροστά του και κρύφτηκε σε μια εσοχή της απέναντι πολυκατοικίας για να προστατευτεί από τη βροχή.

«Δημήτρη! Χρόνια και ζαμάνια. Πώς είσαι;» ακούστηκε μια φωνή μετά από δύο τόνους. Ήταν ένας παλιός του γνωστός, φιλόλογος και γενικά άνθρωπος που είχε πολλές γνώσεις.

«Καλά, φίλε μου. Τα γνωστά. Δουλειά στο περιοδικό και ό,τι συνεπάγεται. Εσύ;»

«Τα ίδια κι εγώ. Μαθήματα, πανεπιστήμιο κι ελάχιστη ξεκούραση».

«Συνεχίζεις ακόμη να σπουδάζεις, έτσι;»

«Πάντα κάτι κάνω. Η γνώση δεν έχει σταματημό κι εγώ έχω πολύ όρεξη. Τώρα τελειώνω το διδακτορικό μου».

«Βλέπω έχεις προχωρήσει. Γι' αυτό και σε θεωρώ τον άνθρωπό μου όταν θέλω πληροφορίες».

Ακούστηκαν γέλια από μέσα. Η βροχή δυνάμωσε και τώρα τον άκουγε με δυσκολία. Το μάτι του πήγε στο κοράκι που στεκόταν σε εκείνη την εσοχή απέναντι.

«Πες μου, πώς μπορώ να σε βοηθήσω», ακούστηκε από μέσα.

Πέρα από τη βροχή θα ορκιζόταν ότι άκουγε παράσιτα από το τηλέφωνο.

«Πρέπει να ερευνήσω μια υπόθεση στην οποία γίνονται τελετές σε συγκεκριμένα σημεία της χώρας, από τα οποία κάποια είναι αρχαιολογικοί χώροι. Τώρα βέβαια που το βλέπω...»

Κοίταξε πάλι το χαρτί με τις διάφορες σημειώσεις.

«...μάλλον όλα είναι σε αρχαιολογικούς χώρους. Δυστυχώς δεν έχουμε πολλές πληροφορίες πέρα του ό,τι μοιάζουν μεταξύ τους. Έχεις ιδέα μήπως τι θα μπορούσε να είναι;»

«Πού είναι αυτά τα μέρη;» τον ρώτησε, και ο Δημήτρης ίσα που άκουσε τη φωνή του μέσα από τον ήχο της βροχής που λυσομανούσε πια και τα παράσιτα του τηλεφώνου.

«Θήβα, Ανθηδόνα, Δήλος, Λήμνος και Σαμοθράκη».

Από μέσα άκουγε πια μόνο παράσιτα.

«Μ' ακούς;» είπε, αλλά μονάχα φασαρία επικρατούσε τώρα πια.

«Γαμώτο», είπε και κοίταξε το κινητό του.

Η γραμμή είχε πέσει.

Είχε μόλις διαπιστώσει ότι άρχισε να βρέχεται και μπήκε μέσα στο γραφείο. Εκεί δεν υπήρχε πια κανείς. Ο Αποστόλης είχε βγει κι αυτός για εξωτερικές δουλειές.

Έκλεισε την μπαλκονόπορτα πίσω του και τινάχτηκε από τα νερά. Το νερό έπεφτε στο τζάμι με δύναμη προκαλώντας πολύ έντονο θόρυβο. Κοίταξε στην εσοχή απέναντι, αλλά το πουλί είχε εξαφανιστεί.

Πριν προλάβει να ξαναπάρει τηλέφωνο, εκείνο έκανε δύο μικρούς ήχους. Στην οθόνη εμφανίστηκαν δύο μηνύματα. Το ένα τον ειδοποιούσε ότι ο φίλος του τον είχε πάρει ήδη άλλες δύο φορές χωρίς να μπορέσει να πιάσει γραμμή και στο άλλο του έγραφε κάτι.

«Προφανώς δεν έχεις σήμα. Λοιπόν, κάτι μου θυμίζουν αυτές οι περιοχές, αλλά καλύτερα να μιλήσεις με κάποιον από το αρχαιολογικό που τα ξέρει καλύτερα. Ιάσονας Δημητρίου. Θα τον βρεις τα μεσημέρια στη βιβλιοθήκη της Φιλοσοφικής να διαβάζει. Πες του ότι είσαι από μένα».

Το μάτι του Δημήτρη έπεσε στο σήμα του κινητού το οποίο ήταν στο μέγιστο. Η βροχή σταμάτησε ξαφνικά, έτσι ακριβώς όπως ξεκίνησε.

Το μεσημέρι ήταν ακόμη όλα βρεγμένα. Τα ασφάλτινα χαλιά της πόλης δεν είχαν ακόμη προλάβει να στεγνώσουν από τον μουντό καιρό. Ο Δημήτρης είχε ήδη μελετήσει όλες τις σημειώσεις, και αφού τακτοποίησε κάποιες εκκρεμότητες για άλλα άρθρα, έφυγε από το γραφείο και περπατούσε πια προς τα πανεπιστήμια με τα χέρια στις τσέπες. Είχε ένα πρωτόγνωρο κρύο για την εποχή. Μια ψύχρα που τον ωθούσε να χωθεί οπουδήποτε για να μην αρχίσει να τρέμει. Ωστόσο βρισκόταν ήδη κοντά στη Φιλοσοφική.

Μπαίνοντας στο κτήριο διαπίστωσε πόσο όμορφο ήταν και ότι δεν είχε μπει ποτέ του εκεί. Είχε σπουδάσει σε άλλη πόλη και στο Αριστοτέλειο είχε πάει ελάχιστες φορές.

Ρωτώντας έφτασε στη βιβλιοθήκη, όπου είδε μερικούς φοιτητές να μελετούν. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία εκεί μέσα. Τους παρατήρησε για λίγο σκεπτικός. Μια κοπέλα μπήκε εκείνη τη στιγμή από την πόρτα πίσω του και δεν έχασε ευκαιρία.

«Συγγνώμη, μια ερώτηση... γνωρίζετε κάποιον Ιάσονα Δημητρίου;»
ψιθύρισε.

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της και αναζήτησε με το βλέμμα της ανάμεσα στον κόσμο που διάβαζε στα τραπέζια. Στιγμές αργότερα του έδειξε ένα άτομο στο βάθος της βιβλιοθήκης.

Αφού την ευχαρίστησε πλησίασε τον νεαρό άντρα, ο οποίος ήταν αφοσιωμένος σ' ένα βιβλίο. Ήταν γύρω στα είκοσι πέντε, είχε πυκνή καστανή γενειάδα και φορούσε λεπτά γυαλιά μυωπίας.

«Ο Ιάσοντας;» είπε ψιθυριστά, κι εκείνος γύρισε απότομα και τον κοίταξε τρομαγμένος. Για λίγο έμεινε σαστισμένος και έπειτα έγνεψε καταφατικά.

«Έρχομαι εκ μέρους του Κωνσταντίνου Σάλτη. Χρειάζομαι κάποιες πληροφορίες και μου είπε να απευθυνθώ σε σας».

Το βλέμμα του Ιάσονα χαλάρωσε αμέσως και κλείνοντας το βιβλίο σηκώθηκε όρθιος.

«Πάμε κάπου να μπορούμε να μιλήσουμε».

Την ώρα εκείνη η καφετέρια της Φιλοσοφικής δεν είχε τόσο κόσμο όπως συνήθιζε να έχει, ειδικά θά έπρεπε να διαλέξουν κάπου αλλού

για να τα πουν. Κάθισαν σ' ένα από τα τραπεζάκια και ο Ιάσοντας μίλησε πρώτος.

«Ο Κωνσταντίνος ήταν από τους αγαπημένους μου καθηγητές στο σχολείο και γενικά με θεωρούσε πάντα ανήσυχο πνεύμα. Χαίρομαι που σ' έστειλε σε μένα, αν και δεν ξέρω τι ακριβώς ψάχνεις. Λοιπόν, σε τι μπορώ να βοηθήσω;»

«Εργάζομαι σ' ένα περιοδικό, την «Έρευνα» και ασχολούμαι με άρθρα για τα οποία, όπως λέει και ο τίτλος μας, χρειάζονται περισσότερη ανάλυση».

«Ναι, το ξέρω το περιοδικό».

«Ωραία! Θα χρειαστεί να συντάξω ένα άρθρο για κάποιες τελετές, οι οποίες έχουν γίνει σε διάφορα σημεία της χώρας τους τελευταίους μήνες. Όλες έγιναν σε αρχαιολογικούς χώρους. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι συνδέονται, και αυτό λόγω κάποιων ομοιοτήτων στα ευρήματα».

Ο Ιάσοντας έμεινε έκπληκτος. Τον ρώτησε πού έγιναν όλα αυτά και μόλις εκείνος του απάντησε έμεινε για λίγο σιωπηλός.

«Πάει κάπου το μυαλό σου;»

Ο Ιάσοντας ένευσε καταφατικά.

«Κρίνοντας από τις περιοχές, πρόκειται για κάποια αναβίωση ίσως των Καβείριων μυστηρίων, τα οποία άρχισαν ν' ανθίζουν από τον τρίτο αιώνα π.Χ.. Ωστόσο, δεν μπορώ να σου πω με σιγουριά, αν δε δω πρώτα».

«Παλιότερα έπαιρνα τις πληροφορίες μου από διάφορα σημεία, οι οποίες όμως πολλές φορές ήταν λανθασμένες, και είτε κατέληγα σε λάθος συμπεράσματα είτε τα άρθρα μου δεν ήταν απολύτως σωστά. Αυτήν τη φορά αποφάσισα να έχω μαζί μου κάποιον που να έχει

αρκετές γνώσεις και να με καθοδηγήσει. Απ' ό,τι κατάλαβα γνωρίζεις καλά το αντικείμενο, σωστά;»

Εκείνος κατένευσε.

«Ωραία. Δέχεσαι να έρθεις μαζί μου για μερικές μέρες για να μαζέψω πληροφορίες; Με την ανάλογη αμοιβή φυσικά».

Ο Ιάσοντας το σκέφτηκε για λίγο, αλλά ένα χαμόγελο στη συνέχεια έδιωξε τις αμφιβολίες του Δημήτρη.

«Σύμφωνοι. Δεν θα μπορούσα να πω όχι σε κάτι τόσο ενδιαφέρον», είπε και έδωσαν τα χέρια. «Πότε ξεκινάμε;»

Την επόμενη μέρα το αυτοκίνητο όδευε ήδη από νωρίς για τον νότο. Είχε ώρα που είχε χαράξει και ο ουρανός άρχισε να αλλάζει χρώματα στις επιταγές της ανατολής. Είχαν ήδη πάρει τους απαραίτητους καφέδες για το ταξίδι, διασχίζοντας την εθνική οδό Θεσσαλονίκης - Αθήνας.

Ο Δημήτρης ήταν λίγο προβληματισμένος, καθώς είχε ξυπνήσει αρκετές φορές μέσα στη νύχτα από ένα αλλόκοτο όνειρο, το οποίο επαναλαμβανόταν κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια του. Βρισκόταν σ' έναν ανοιχτό χώρο. Δεν υπήρχε βλάστηση, μονάχα χώμα και πέτρες. Διάφορες μαρμάρινες πλάκες γύρω του δημιουργούσαν σχήματα που δεν μπορούσε να καταλάβει. Όλα είχαν μια έντονη επικάλυψη αοριστίας. Γύρω του μεγάλοι όγκοι λόφων, γεμάτοι με θάμνους, έκαναν τον χώρο που βρισκόταν να ξεχωρίζει, σαν μια άγονη όαση μέσα στην πρασινάδα. Ήταν βράδυ, παρ' όλ' αυτά μπορούσε να τα διακρίνει όλα για κάποιο λόγο. Περιπάτησε για λίγο και πίσω από κάθε βήμα του έμοιαζε να κρύβεται ένας θόρυβος, κάτι άλλο που βρισκόταν στο παρασκήνιο όλου αυτού. Κάτι που τον παρακολουθούσε κρυφά. Το

αναζητούσε διαρκώς, αλλά εκείνο δεν εμφανιζόταν, φροντίζοντας πάντα να κάνει αισθητή την παρουσία του με κάποιον λανθάνοντα και υποχθόνιο τρόπο.

«Μπορώ να ξεκινήσω να σου λέω μερικά πράγματα, αν θέλεις», είπε ο Ιάσοντας και ο Δημήτρης τίναξε απότομα το κεφάλι, έχοντας βγει απότομα από τις σκέψεις του.

«Ναι, φυσικά! Άλλωστε γι' αυτό σε πήρα μαζί μου. Θέλω ό,τι πληροφορία έχεις σχετικά με τα Καβείρια μυστήρια... αν έχουν σχέση βέβαια με αυτά».

«Έτσι ακριβώς. Λογικά έχουν σχέση, καθώς αυτές είναι οι βασικές περιοχές όπου γίνονταν. Συνεπώς, είτε πρόκειται για κάποια αναβίωση είτε για κάποιους που απλά κάνουν άσχετες τελετές στα σημεία όπου γίνονταν τα Καβείρια. Οπότε, σε κάθε περίπτωση, καλό είναι να σου πω γι' αυτά».

«Είμαι όλος αφτιά».

«Ας ξεκινήσουμε με κάποιες γενικές πληροφορίες. Οι Κάβειροι ήταν χθόνιες θεότητες της αρχαίας Ελλάδας τις οποίες λάτρευαν στα μέρη που μου ανέφερες αλλά και σε άλλα σημεία της χώρας. Είναι απροσδιόριστα τόσο ο αριθμός όσο και τα ονόματά τους, τόσο που υπάρχει σύγχυση γύρω απ' την προσωπικότητά τους. Σε αρχαία κείμενα υπάρχουν αρκετές εκδοχές σχετικά με την προέλευσή τους, αλλά η επικρατέστερη είναι ότι οι Κάβειροι ήταν μια ομάδα χθόνιων Θεοτήτων, Θρακοπελασγικής προέλευσης, οι οποίοι ήταν δαίμονες και παιδιά του Ηφαίστου.

»Όσον αφορά τώρα τα μυστήρια, αυτά γίνονταν προς τιμήν τους. Η μύηση σ' αυτά γινόταν προκειμένου οι ενδιαφερόμενοι ν' αποκτήσουν δύναμη ν' αποφεύγουν τους κινδύνους και να νικούν τους εχθρούς. Αποτελούνταν από διάφορους βαθμούς μύησης και εστίαζαν κυρίως στα

περί γενέσεως και λιγότερο στα περί θανάτου, σε αντίθεση με τα Ελευσίνια».

«Αυτό τα κάνει λιγότερο “σκοτεινά” από τα Ελευσίνια τότε», είπε ο Δημήτρης που άκουγε με προσοχή.

«Όχι ακριβώς. Απλά στα Καβείρια δεν ασχολούνταν με τη μετεμψύχωση και την αθανασία της ψυχής. Ίσα ίσα που η θρησκεία των Καβείρων και οι μυστηριώδεις ιεροτελεστίες τους ενέπνεαν παντού τον φόβο και τον τρόμο, επειδή θεωρούσαν πως οι Κάβειροι ήταν πολύ σκληροί όταν επέβαλλαν τιμωρίες».

«Και πότε γινόταν αυτό;»

«Όταν διάφοροι προσπάθησαν να τα μιμηθούν ή να μπουν στο ιερό, το οποίο ήταν άβατο. Οι συνέπειες λένε ότι ήταν φρικτές».

Για λίγο επικράτησε ησυχία στο αυτοκίνητο. Ο Δημήτρης θυμήθηκε πάλι το όνειρο από το προηγούμενο βράδυ. Σκέφτηκε ότι τον είχε επηρεάσει αρκετά τελικά η όλη ιστορία με τις τελετές.

Με την άκρη του ματιού του είδε ξαφνικά ένα κοράκι να πετάει σχεδόν παράλληλα με το αυτοκίνητο. Γύρισε και το κοίταξε για λίγο κι ύστερα γύρισε και πάλι μπροστά προς τον δρόμο. Έριξε πάλι μια δεύτερη ματιά και το είδε να συνεχίζει να πετάει μαζί τους. Το κοράκι έγειρε για λίγο το κεφάλι του προς το μέρος τους κι έκανε μια ξαφνική βουτιά προς το τζάμι του. Ο Δημήτρης τρόμαξε, αλλά την τελευταία στιγμή το πουλί άλλαξε πορεία και εξαφανίστηκε. Μια απότομη ανάσα φόβου ξέφυγε από το στόμα του Δημήτρη.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Ιάσοντας από δίπλα του.

«Ε, ναι... ναι. Μια χαρά».

Το μεσημέρι τους βρήκε λίγο έξω από τη Θήβα. Το πρόγραμμά τους έλεγε ότι θα μελετούσαν τις τελετές στο Καβείριο των Θηβών και στη συνέχεια θα επισκέπτονταν τον αρχαιολογικό χώρο της Ανθηδόνας. Αφού έφτασαν στο σημείο, άφησαν το αυτοκίνητο και πήγαν προς τον χώρο. Πλησιάζοντας στην είσοδο είδαν την πύλη κλειστή. Μια πινακίδα έγραφε:

ΚΛΕΙΣΤΟ ΜΕΧΡΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ

«Μμμ... φαντάζομαι τι έχει γίνει», είπε ο Ιάσοντας.

«Το έχουν κλείσει λόγω αυτών που έγιναν, ε;»

«Μάλλον», του απάντησε και πήγε προς το εκδοτήριο. Είδε ότι πράγματι βρισκόταν κάποιος μέσα κι έπειτα έκανε τον γύρο του και χάθηκε. Από το τζάμι φάνηκε ν' ανοίγει την πόρτα και να μιλάει μαζί του. Η ομιλία τους κράτησε για λίγο, ώσπου ο Ιάσοντας επέστρεψε.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε.

«Είναι όντως κλειστό για εργασίες. Οι τελετές προκάλεσαν μικρές φθορές κυρίως λόγω του αίματος που χρησιμοποίησαν».

«Αίμα; Σοβαρά;»

«Ναι. Για την τελετή. Πιθανόν από κάποιο ζώο».

«Γαμώτο. Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Το γεγονός ότι είναι κλειστό δεν σημαίνει ότι δε θα μπούμε μέσα», είπε και γέλασε πονηρά.

Ο Δημήτρης γούρλωσε τα μάτια του και τότε ο υπάλληλος βγήκε από το εκδοτήριο και πλησίασε την πύλη, ξεκλειδώνοντάς την.

«Δεν είναι κανείς τώρα μέσα. Μην αργήσετε», είπε και τους έδειξε την ανοιχτή πόρτα.

Ο Ιάσοντας μπήκε μέσα και ο Δημήτρης τον ακολούθησε.

«Αυτό τώρα πώς έγινε;»

«Γενικά έχω πολλούς γνωστούς σε αρχαιολογικούς χώρους και με τα κατάλληλα ονόματα, μπαίνεις όπου θέλεις. Ο καθηγητής μου δεν σ' έστειλε τυχαία σε μένα», είπε μειδιάζοντας.

«Απ' ό,τι φαίνεται, όχι».

Ένας κοίλος αρχαιολογικός χώρος απλώθηκε μπροστά τους και από την πρώτη ματιά καταλάβαινες ότι κάτι είχε γίνει εκεί. Τα ερείπια ενός ορθογώνιου ναού βρίσκονταν στο κέντρο του και παραδίπλα ένα μικρό αρχαίο θέατρο μ' έναν βωμό στο κέντρο του. Μια κατεστραμμένη στοά τα συνέδεε.

Περπάτησαν ανάμεσα στα ερείπια και παρατήρησαν τα φρέσκα ίχνη ανθρώπινης δραστηριότητας. Διάφορα κομμάτια χαρτί ήταν παντού σκορπισμένα, πέτρες φαίνονταν να έχουν μετακινηθεί και παράξενα σχήματα είχαν χαραχθεί σε βράχους. Ο Ιάσοντας άρχισε να μελετά τις διάφορες παρεμβάσεις προσεκτικά και ο Δημήτρης περπατούσε στον χώρο κοιτάζοντας τριγύρω.

Βλέποντας πάλι τα κομμάτια από χαρτί έσκυψε και σύλλεξε μερικά απ' αυτά. Ήταν εντελώς λευκά. Τα έφαξε προσεκτικά, αλλά δεν έδειχνε τίποτα ν' αναγράφεται εκεί. Περπάτησε λίγο ακόμη και πλησίασε ένα μεγάλο κομμάτι μάρμαρο στην είσοδο του θεάτρου. Το γραμμα Θ ήταν χαραγμένο σε μεγάλο μέγεθος, σε μια προσπάθεια ν' αποδοθεί με αρχαιοελληνικό τρόπο.

Σε λίγο ο Ιάσοντας τον πλησίασε κάνοντάς του νόημα να μη προχωρήσει παραπέρα. Κρατούσε κάτι στο χέρι του τυλιγμένο μ' ένα κομμάτι χαρτί.

«Είναι ξεκάθαρο ότι πρόκειται για αναβίωση των συγκεκριμένων μυστηρίων. Ο χώρος που χρησιμοποίησαν για τον λεγόμενο θρονισμό

-ένα από τα στάδια της μύησης- είναι γεμάτος από φύλλα ελιάς, και υπάρχει κι αυτό εδώ το πήλινο σκεύος, το οποίο περιείχε σίγουρα αίμα. Επίσης φαίνεται και ο βράχος που χρησιμοποίησαν για να αναπαραστήσουν τον θρόνο. Αρχαία συγγράμματα αναφέρουν ότι οι γυναίκες χόρευαν γύρω από τον μούμενο, ο οποίος καθόταν στον θρόνο και φορούσε ένα στεφάνι από κλαδί ελιάς και μια κόκκινη ζώνη στη μέση του. Στη συνέχεια, ο ιερέας του έδινε να πιεί αίμα από το σκεύος».

Άφησε κάτω το σκεύος κι ύστερα έδειξε με το χέρι του το σημείο στο θέατρο όπου βρισκόταν πριν λίγο.

«Εκεί σου είπα να μην προχωρήσεις άλλο, γιατί είναι μάλλον το άβατο ιερό που χρησιμοποίησαν για το τελικό στάδιο της μύησης. Όπως σου είπα και πριν θεωρείται ιεροσυλία να μπεις στο ιερό των Καβείρων και οι συνέπειες κατά τους αρχαίους είναι οδυνηρές».

Ο Δημήτρης γέλασε.

«Σοβαρά; Τα πιστεύεις αυτά;»

«Ε, καλό είναι να φυλάμε τα ρούχα μας. Ποτέ δεν ξέρεις».

Το μάτι του Δημήτρη έπεσε στο σκεύος με το αίμα, όπου είδε πάλι το γράμμα Θ χαραγμένο.

«Λοιπόν, πού καταλήγουμε;» ρώτησε τον Ιάσονα.

«Ότι κάποια οργάνωση ή αίρεση αναβιώνει και πάλι τα Καβείρια μυστήρια στα ίδια σημεία με τότε, και απ' ό,τι φαίνεται κατά τον ίδιο τρόπο. Ο λόγος είναι μάλλον θρησκευτικός. Αυτοί που τα κάνουν προφανώς τα πιστεύουν. Εκτός κι αν γίνεται για κάποιον άλλο λόγο».

«Οπότε συνεχίζουμε στην Ανθηδόνα. Θα βγάλω μερικές φωτογραφίες και φεύγουμε».

«Πρόσεχε μην μπεις στο ιερό. Βγάλε φωτογραφίες απ' έξω».

Ο Δημήτρης τον κοίταξε χλευαστικά.

Η φωτογραφική του γέμισε με εικόνες από κάθε γωνιά του αρχαιολογικού χώρου και ιδιαίτερα από τα σημεία που συλήθηκαν. Παρατήρησε ότι το γράμμα Θ ήταν τελικά χαραγμένο σε περισσότερα σημεία και σε διάφορα μεγέθη. Κάτω από κάποια βράχια είδε επίσης μαύρα πούπουλα και στάμπες αίματος γύρω τους, εντοπίζοντας μάλλον την προέλευση του αίματος. Θυμήθηκε το κοράκι που είχε δει χτες και σήμερα.

Συνεχίζοντας να βγάζει φωτογραφίες είδε κάποια χαρτιά ακόμη, τα οποία, καθώς μετακίνησε για να τα απαθανάτισει, παρατήρησε σε κάποιο να υπάρχουν γραμμένες λέξεις. Το πήρε στο χέρι του και το κοίταξε. Ήταν μέρος ένα μεγαλύτερου κειμένου γραμμένο στα αρχαιοελληνικά.

-πανδακρύτων ψυχών ίασις. Ευσεβείας τε και έθους φασσφόρ-

Δεν είχε ιδέα από αρχαία ελληνικά, συνεπώς δεν μπορούσε να καταλάβει. Έψαξε στα διασκορπισμένα κομμάτια στο έδαφος, αλλά κανένα δεν περιείχε το υπόλοιπο κείμενο. Το έβγαλε φωτογραφία. Από τα ίχνη που άφησαν συμπεράνε ότι ήθελαν να κρύψουν τη δραστηριότητά τους, αλλά είτε έφυγαν βιαστικά είτε ήταν απρόσεκτοι και άφησαν πίσω τους πράγματα.

Λίγο πιο κάτω είδε κάτι που δεν παρατήρησε πριν. Τα συντρίμια τριών κυκλικών κτιρίων βρίσκονταν σε μια μικρή εσοχή του εδάφους που τα έκανε να μη φαίνονται από μακριά. Στάθηκε από πάνω τους και τα τράβηξε με τη φωτογραφική του. Μέσα από το μάτι της μηχανής παρατήρησε ότι στο κέντρο τους υπήρχαν μικροί λάκκοι των οποίων τα χείλη ήταν πασαλειμμένα με αίμα, πολύ περισσότερο απ' αυτό που είδε πριν. Ήταν ξεκάθαρο ότι χύθηκε μεγάλη ποσότητα αίματος εκεί μέσα.

Το βλέμμα του στράφηκε απότομα προς το θέατρο. Μια μορφή έμοιαζε να στέκει στον βωμό του. Αρχικά σκέφτηκε ότι κάποιος ξένος μπήκε κρυφά στον χώρο, αλλά κοιτάζοντας καλύτερα στάθηκε σε κάτι

άλλο. Η μορφή ήταν κατάμαυρη όσο κι αν έπαιξε τα μάτια του να δει καλύτερα. Ενώ άρχισε να κάνει βήματα προς το θέατρο, η απόκοσμη εμφάνιση της μορφής τον έκανε να σταματήσει.

Ήταν κάποιος άνθρωπος, απροσδιόριστου φύλου, σχετικά κοντός και εντελώς μαύρος. Όλη του η ύπαρξη ήταν κατάμαυρη. Ένα ενιαίο, πηχτό μαύρο. Στεκόταν ακίνητος και από τη στάση του και μόνο καταλάβαινε ότι κοίταζε αυτόν, μιας και δεν είχε πρόσωπο. Για μερικές στιγμές έμειναν ακίνητοι και μόλις ο Δημήτρης σήκωσε τη φωτογραφική για να τον απαθανατίσει, η μορφή χάθηκε. Περπάτησε μέχρι την είσοδο του θεάτρου, αλλά κι από κει δεν φαινόταν τίποτα.

Η φωνή του Ιάσονα ακούστηκε από μακριά.

«Τελείωσες;»

Ο Δημήτρης του έκανε νόημα ότι έρχεται και ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο θέατρο έφυγε προς την έξοδο. Φτάνοντας στον Ιάσονα τον είδε να χαμογελάει.

«Έχω νέα».

Γεμάτοι πληροφορίες και φωτογραφίες, έφυγαν από τη Θήβα και κατευθύνθηκαν προς Ανηθδόνα. Έπρεπε να βιαστούν, καθώς η ώρα είχε περάσει ήδη αρκετά και θα τους έπιανε βράδυ.

Ο Ιάσοντας είπε τα νέα στον Δημήτρη καθοδόν. Πήρε τηλέφωνο έναν γνωστό του που δούλευε στον αρχαιολογικό χώρο της Δήλου και έμαθε αυτό που φανταζόταν. Σ' ένα απόμερο μέρος του νησιού, όπου υπήρχε ένα ιερό, κάποια άτομα χρησιμοποίησαν ένα κάτοπτρο για να δημιουργήσουν την επονομαζόμενη ιερή φλόγα, την οποία έφεραν κάθε φορά οι αρχαίοι στα μέρη όπου τελούνταν τα Καβείρια μυστήρια, καθώς έτσι είθισται. Οι διαδικασίες τού είπε ότι συνεχίζονταν πιστά όπως τότε

και αυτό τον έκανε να πάρει τηλέφωνο εκεί και να μάθει αν όντως έγινε κάτι τέτοιο.

Ο Ιάσονας ήταν εμφανώς ενθουσιασμένος.

«Είναι απίστευτο που αναβιώνουν κάτι τέτοιο. Μ' αυτό κιόλας που μάθαμε τώρα, δεν θα χρειαστεί να πάμε και στη Δήλο», του είπε, αλλά ο Δημήτρης μόρφασε.

«Καλό θα ήταν αλλά λίγο δύσκολο. Ίσως κάποια στιγμή αργότερα για να βγάλω φωτογραφίες».

Του φάνηκε βασικά πολύ παράξενο να μη τους είδε κανείς σ' ένα μικρό νησί με δύσκολη πρόσβαση, το οποίο είναι και αποκλειστικά αρχαιολογικός χώρος.

Η ιερή φλόγα τού θύμισε κάποιες στάχτες που είχε δει σε διάφορα σημεία. Προφανώς είχαν ανάψει φωτιές και τα απομεινάρια ήταν μέσα σ' αυτά που φρόντισαν ν' απομακρύνουν.

«Τι ήταν εκείνα τα κυκλικά κτίρια;»

«Ήταν ειδικοί χώροι θυσιών τα οποία ήταν εξοπλισμένα με βόθρους για τις αιματηρές θυσίες και τους τελετουργικούς καθαρισμούς».

«Θυσίαζαν και ανθρώπους τότε;» ρώτησε και γύρισε προς το μέρος του.

«Απ' ό,τι ξέρω όχι. Θυσίαζαν ζώα γενικότερα. Ωστόσο, όσα σώζονται για τα Καβείρια μυστήρια είναι τόσο λίγα που κανείς δεν ξέρει τι γινόταν στην πραγματικότητα. Ενώ γίνονταν σε πολλά σημεία της Ελλάδας, ένα πέπλο μυστηρίου τα κάλυπτε πάντα».

Μία ώρα αργότερα, έχοντας διασχίσει τα τριάντα περίπου χιλιόμετρα που τους χώριζαν από την Ανθηδόνα, βρέθηκαν στον μικρό οικισμό. Κόντευε να βραδιάσει. Η ώρα είχε πάει οκτώ, ωστόσο το μόνο εμπόδιο της νύχτας ήταν οι καθαρές φωτογραφίες, μιας και ήταν σίγουρος ότι με τις άκρες που είχε ο Ιάσοντας δεν υπήρχε περίπτωση να μείνουν εκτός. Το είχε αποδείξει ήδη, άλλωστε.

Φτάνοντας εκεί, ο Δημήτρης διαπίστωσε ότι δεν ήταν ένας κλειστός χώρος όπως πριν. Ο Ιάσοντας φυσικά το γνώριζε ήδη. Ωστόσο, το μέρος ήταν αποκλεισμένο με ταινίες από τους αρχαιολόγους και την αστυνομία, λόγω της σύλησης του χώρου που είχε λάβει χώρα τις προηγούμενες ημέρες. Στο σημείο υπήρχε ένας φύλακας που φρόντιζε να μην πλησιάζει κανείς, τον οποίο, όπως ήταν αναμενόμενο, ο Ιάσοντας παρέκαμψε με μερικές σύντομες κουβέντες.

Αυτήν τη φορά βρίσκονταν σ' ένα εντελώς ανοιχτό μέρος στις όχθες ενός παλιού λιμανιού. Τα συντρίμια της αρχαία Ανθηδόνας απλώνονταν παραλιακά, δείχνοντας την παλιά ένδοξη ομηρική πόλη. Περπάτησαν ανάμεσα από σμιλεμένους βράχους και μάρμαρα και έφτασαν στο επίμαχο σημείο.

Κατά τον ίδιο τρόπο, η τελετή φαινόταν να είχε οργανωθεί και εκτελεστεί. Ο θρόνος, τα φύλλα ελιάς, τα σκεύη με το αίμα, το γράμμα Θ χαραγμένο σε διάφορα σημεία.

«Δεν σου κρύβω ότι όλα αυτά μ' ενθουσιάζουν. Τόσα χρόνια τα μελετάω απλώς σε βιβλία και τώρα που τα βλέπω να έχουν γίνει πραγματικότητα με κάποιο τρόπο, μ' εντυπωσιάζουν. Καταλαβαίνω φυσικά ότι η σκοπιμότητα πίσω απ' αυτό ίσως και να μην είναι και τόσο αθώα, ωστόσο δεν μπορώ να μη χαίρομαι που τα βλέπω», είπε ο Ιάσοντας εμφανώς ενθουσιασμένος.

«Σε καταλαβαίνω απόλυτα. Όσο για τις σκοπιμότητες που λες ίσως και να μην κρύβεται απαραίτητα κάτι κακό από πίσω. Μέχρι στιγμής βλέπω μονάχα τελετές που γίνονται με τον ίδιο τρόπο με τότε. Οι θυσίες από την άλλη βλέπω ότι γίνονται με ζώα. Δεν αναφέρθηκε κάποια εξαφάνιση για να κινήσει υποψίες. Να σε ρωτήσω όμως σχετικά με κάτι που είδα πριν; Τι σημαίνει το γράμμα Θ που είναι χαραγμένο παντού;»

«Συμβολίζει τους αρχαίους θεούς της Σαμοθράκης, οι οποίοι ταυτίζονται ουσιαστικά με τους Καβείρους. Κανείς δεν το αναφέρει ξεκάθαρα στη Σαμοθράκη, ωστόσο ο Ηρόδοτος και άλλοι ιστορικοί τους αναφέρουν κανονικά ως Καβείρους και ότι εκεί ήταν το κέντρο των Καβειρίων μυστηρίων, όπου γίνονταν οι μεγαλύτερες τελετές και είχαν μυηθεί αρκετοί γνωστοί της αρχαιότητας. Μάλιστα τους ονομάζουν ως Αξίερος, Αξιόκερσα και Αξιόκερσος».

«Ήταν τρεις λοιπόν οι Κάβειροι... από χθες μ' έχεις γεμίσει με πληροφορίες πάντως. Μου φαίνεται πως το άρθρ—»

Κάτι φάνηκε να κινείται πίσω από τον Ιάσονα και μάλλον δεν ήταν καλό. Έγειρε λίγο στα δεξιά και είδε την ίδια μαύρη μορφή να στέκεται λίγο πιο κοντά του από την προηγούμενη φορά. Το μαύρο χρώμα που κάλυπτε όλη της την ύπαρξη ήταν σαν ψεύτικο, σαν κάποιος να το επεξεργάστηκε πρόχειρα σ' έναν υπολογιστή. Ήταν όλα ενιαία. Ρούχα, σώμα, πρόσωπο. Ένα μαύρο πράγμα το οποίο είχε το περίγραμμα ενός ανθρώπου.

«Τι συμβαίνει; Είδες κάτι;» είπε ο Ιάσονας και γύρισε προς τα πίσω.

Ο Δημήτρης περίμενε ν' αντιδράσει κι αυτός κατά τον ίδιο τρόπο, αλλά με φόβο είδε ότι εκείνος στράφηκε πάλι προς το μέρος του απορημένος. Η μαύρη μορφή στεκόταν ακόμη εκεί και τους παρατηρούσε ακίνητη.

«Δημήτρη; Όλα καλά;»

Ο Δημήτρης τον κοίταξε για μια στιγμή και λίγο πριν μιλήσει είδε τη μορφή να έχει εξαφανιστεί.

«Τίποτα, τίποτα. Απλά... τίποτα, ξέχασέ το. Η κούραση με κάνει να σκέφτομαι διάφορα».

Το βράδυ τους βρήκε σ' ένα ξενοδοχείο στη Χαλκίδα, η οποία απείχε μερικά μόνο χιλιόμετρα. Είχε πάρει αρκετό φωτογραφικό υλικό και ο Ιάσοντας είχε παρατηρήσει αρκετά πράγματα με τα οποία θα εμπλούτιζε το άρθρο του. Είχαν βρει ένα ξενοδοχείο για το βράδυ και στη συνέχεια κάθισαν κάπου για να δειπνήσουν. Δεν είχαν φάει όλη μέρα και η πείνα εμφανίστηκε απότομα.

«Ομολογώ πως δεν περίμενα να υπάρχει τόση ιστορία πίσω απ' αυτά», είπε πίνοντας μια γουλιά από τη μύρα του. Είχε ήδη φάει του σκασμού και είχε ακουμπήσει στη ράχη της καρέκλας μέσα στη μικρή ταβέρνα.

«Και να φανταστείς ότι σου έχω πει τα βασικά. Είναι αρκετές οι μαρτυρίες. Ωστόσο, θεωρούνται τα μυστήρια με τα περισσότερα κρυμμένα μυστικά. Μπορεί ο τρόπος και τα στάδια μύησης να είναι γνωστά, αλλά το τι γινόταν πραγματικά εκεί κανείς δεν το ξέρει».

«Εσύ τι πιστεύεις ότι συμβαίνει τώρα;»

«Προφανώς αυτό που γίνεται κατά καιρούς. Κάποιοι πιστεύουν στην αρχαία θρησκεία και προσπαθούν να τη ζωντανέψουν. Δεν βλέπεις τι γίνεται στο Λιτόχωρο κάθε χρόνο με τη σύναξη των δωδεκαθεϊστών στα Προμήθεια; Και ποιος ξέρει πόσα άλλα συμβαίνουν και δεν τα ξέρουμε. Φαντάζομαι πως αυτό είναι κάτι που ξεκίνησε δειλά και ενδεχομένως να καθιερωθεί, όπως εκείνο των Προμηθειών».

«Αρκετά πιθανό σενάριο. Πάντως, σ' ευχαριστώ πολύ. Μ' έχεις βοηθήσει ήδη αρκετά», του είπε ο Δημήτρης και χαμογέλασε.

«Εγώ ευχαριστώ γι' αυτή την εμπειρία. Δεν είχα ακούσει τίποτα γι' αυτά τα περιστατικά».

«Έχουμε ακόμη να δούμε πράγματα πιστεύω».

«Αλήθεια, πού θα πάμε στη συνέχεια;»

«Αύριο θα επιστρέψουμε Θεσσαλονίκη και από κει θα πάρουμε πλοίο για Λήμνο. Στη Δήλο δεν ξέρω αν θα πάμε. Είχα σκοπό να πάω μόνος μου για φωτογραφίες μόνο, μιας και έμαθες τι συμβαίνει εκεί, αλλά το σκέφτομαι. Το σίγουρο είναι ότι θα μείνει για το τέλος η Σαμοθράκη. Εκεί είμαι σίγουρος ότι θα δούμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα».

«Κι εγώ είμαι σίγουρος γι' αυτό», συμφώνησε ο Ιάσοντας και τσούγκρισαν σ' αυτό.

Ένωθε μια ψύχρα να του ανασηκώνει τις τρίχες από τα μπράτσα. Τα έτριψε μηχανικά με τις παλάμες του και συνοφρυώθηκε από το απότομο κρύο. Πριν προλάβει να καταλάβει πού βρίσκεται, τεράστιες φλόγες από πολλές κατευθύνσεις τον τύφλωσαν αφενός και αφετέρου τον ζέσταναν απότομα. Οι παλάμες του μεταφέρθηκαν αυτήν τη φορά στο πρόσωπο για να προστατευτεί, ώσπου οι φλόγες καταλάγιασαν και έμειναν απλά αναμμένες στα τοιχώματα της σπηλιάς που βρισκόταν. Κοίταξε έντρομος γύρω του. Ήταν πράγματι μια σπηλιά. Από το βάθος ακουγόταν μια έντονη φασαρία, την οποία δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακόμη.

Άρχισε να περπατάει αναρωτώμενος πώς βρέθηκε εκεί. Η θερμοκρασία άρχισε πάλι να πέφτει όπως στην αρχή και ένα

τρεμούλιασμα απλώθηκε σ' όλο του το κορμί. Η φασαρία συνέχισε ν' αντηχεί παντού και τότε το μυαλό του καθάρισε και μπόρεσε να προσδιορίσει τον ήχο. Ήταν ο ήχος από σίδερα που χτυπούν μεταξύ τους. Ο ήχος από το σφυρί που χτυπάει στο αμόνι μέσα στο εργαστήριο κάποιου σιδερά. Ένας ήχος ασταμάτητος και διαπεραστικός.

Οι φλόγες τρεμόπαιζαν στα τοιχώματα γύρω του σαν να υπήρχαν σφηνωμένες δάδες μέσα στο γκριζο βράχο. Οι σκιές που δημιουργούσαν έμοιαζαν να χορεύουν γύρω του ως οπτασίες. Σαν τον χορό των γυναικών γύρω από τον θρόνο κατά τη διαδικασία του θρονισμού. Στάθηκε για λίγο. Ο παραλληλισμός τον τρόμαξε αρχικά, μα στη συνέχεια κάτι άλλο.

Μπροστά του.

Δύο σκοτεινές μορφές στέκονταν απέναντί του στο σημείο που έφεγγε η τελευταία φλόγα και μετά όλα βυθίζονταν στο βαθύ σκοτάδι.

Σταμάτησε.

Ήταν εκείνη η ίδια μορφή με τις υπόλοιπες φορές. Μόνο που τώρα ήταν δύο. Κοντές και κατάμαυρες.

Ξαφνικά ο ήχος του σιδερου σταμάτησε. Μια εφιαλτική ησυχία απλώθηκε παντού, προκαλώντας του αυτήν τη φορά ένα διαφορετικό τρέμουλο, ένα τρέμουλο που πήγαζε από τους πιο βαθείς του φόβους. Θυμήθηκε σε μια αναλαμπή τα λόγια του Ιάσονα για τους τρεις Καβείρους και προσευχήθηκε να μην έχει σχέση με αυτό.

Αποφασίζοντας, σε μια κίνηση αυτοσυντήρησης, να υποχωρήσει, έγειρε πρώτα το σώμα του στα δεξιά, έτοιμος να πάρει θέση για να τρέξει. Καθώς όμως το κεφάλι ακολούθησε το σώμα, ένα μαύρο σώμα του έκοψε τον δρόμο.

Η τρίτη μορφή στεκόταν ακριβώς μπροστά του.

Ό,τι ψυχραιμία υπήρχε μέσα στην ψυχή του την είδε να κάνει φτερά. Το τρέμουλο τώρα άρχισε να γίνεται ανεξέλεγκτο. Το σαγόνι του άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνει σαν τρελό, κάνοντας ακανόνιστες, σπασμωδικές κινήσεις. Τα μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα και ένιωσε να χάνει την ισορροπία του. Κι όλα αυτά μπροστά σε μια ακίνητη μορφή που έφτανε μέχρι το στήθος του σε ύψος, η οποία εξέπεμπε όλη τη φρίκη του κόσμου, χωρίς να κάνει και να πει το παραμικρό.

Είδε τον εαυτό του να καταρρέει μπροστά στον απόκοσμο τρόπο, νιώθοντας έρμαιο της αναπόφευκτης επιρροής του. Τα γόνατά του λύγισαν και διπλώθηκε μπροστά στη μορφή σαν να υποκλινόταν μπροστά της.

Ξαφνικά οι φωτιές αναζωπυρώθηκαν. Πολλά σφυριά ακούστηκαν να χτυπούν ταυτόχρονα επάνω σε αμόνια. Πολλές ταυτόχρονες ψαλμωδίες ξεχύθηκαν από παντού. Πολλές κραυγές βοήθειας του τρύπησαν τα αυτιά -ένιωσε ότι θα τον διαλύσουν ολοσχερώς- ώσπου οι τρεις μορφές τον περικύκλωσαν και τότε...

Πετάχτηκε από το κρεβάτι κάθιδρος. Για λίγο προσπάθησε και πάλι να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν. Οι τοίχοι ενός μικρού δωματίου τον περικύκλωναν.

Θυμήθηκε. Ήταν στο δωμάτιο που νοίκιασε για το βράδυ.

Ξεφύσηξε.

Ήταν ακόμη νύχτα. Το ρολόι του έλεγε δύο και μισή.

Έφερε στο μυαλό του τ' όνειρο. Ήταν τόσο έντονο που ο φόβος ήταν ακόμη νωπός. Εκείνη η μορφή που είδε τον είχε τελικά επηρεάσει αρκετά. Τι να σήμαιναν όμως όλα αυτά; Δεν συνήθιζε ν' ασχολείται με

όνειρα, όσο παράξενα και να ήταν. Αυτό όμως ήταν πολύ έντονο. Η τελευταία σκηνή του διακόπηκε πολύ ξαφνικά.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και έφαξε το μπάνιο στο σκοτάδι. Το είχε δει ελάχιστα, μιας και το προηγούμενο βράδυ, μετά το φαγητό, πήγε στο δωμάτιο και έπεσε ξερός.

Βγαίνοντας από το μπάνιο ένωσε μια έντονη δίψα. Άναψε το φως και διαπίστωσε με απογοήτευση ότι δεν υπήρχε νερό να πιει. Είχε μια κακιά συνήθεια να μην πίνει από τη βρύση και θύμωσε με τον εαυτό του που δεν πήρε νερό μαζί του στο δωμάτιο, καθώς επέστρεφαν χθες το βράδυ. Ή μήπως πήρε; Κοίταξε πάλι στο δωμάτιο, αλλά δεν υπήρχε τίποτα.

Κάθισε στο κρεβάτι και σκέφτηκε να πνίξει την ανάγκη του και να κοιμηθεί πάλι. Διψούσε πολύ όμως.

Φόρεσε κάτι στα γρήγορα και βγήκε στον διάδρομο. Στην υποδοχή όλο και κάτι θα υπήρχε. Περιπάτησε προς τις σκάλες περνώντας μπροστά από την πόρτα του δωματίου που έμενε ο Ιάσοντας. Μια κλεφτή ματιά στην πόρτα τον έκανε να σταματήσει.

Ήταν ανοιχτή.

Μερικά εκατοστά βέβαια μονάχα, αλλά ανοιχτή. Από μέσα δεν φαινόταν κάποιο φως. Πλησίασε χωρίς να μιλήσει και στάθηκε μπροστά της. Δεν ήξερε τι να κάνει. Ταλαντεύτηκε στο να μιλήσει και στο να την ανοίξει, αλλά δεν έκανε τίποτα από τα δύο.

Ένας θόρυβος έσκισε ξαφνικά την ησυχία. Κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις, αλλά δεν κατάλαβε από πού ήρθε. Κατάλαβε όμως τον θόρυβο. Για την ακρίβεια, τον θυμήθηκε. Ο απόηχος του άφησε ένα μούδιασμα το οποίο τον έκανε να παγώσει στη θέση του. Προσπάθησε να κάνει μια κίνηση για να επιστρέψει στο δωμάτιό του, αλλά ο ήχος

ακούστηκε αυτή τη φορά πιο δυνατά. Και ήταν δυνατότερος και ξεκάθαρος.

Σφουρί επάνω σε αμόνι. Όπως ακριβώς και στ' όνειρο. Έκλεισε για λίγο τα μάτια σε μια προσπάθεια ν' ανακτήσει το χαμένο του κουράγιο και κάπου εκεί ήρθε το επιστέγασμα.

Η πόρτα δίπλα του τσίριξε επάνω στον μεντεσέ της. Οι τελευταίες ρανίδες ψυχραιμίας άρχισαν να χάνονται, ωστόσο γύρισε μηχανικά και κοίταξε.

Η μαύρη μορφή στεκόταν στην πόρτα μπροστά του.

Μια ησυχία τους καταπλάκωσε ξαφνικά και τότε είδε άλλη μια να στέκεται στην άκρη του διαδρόμου. Άλλη μια εμφανίστηκε από την άλλη πλευρά, δίπλα στις σκάλες. Ένιωσε την ψυχή του να ξηλώνεται με δύναμη από το στήθος μπροστά σ' αυτό το θέατρο του παραλόγου. Το στόμα του άνοιξε σε μια προσπάθεια να φωνάξει, αλλά έμεινε απλά να χάσκει, χωρίς να βγαίνει ο παραμικρός φθόγγος.

Σ' ένα στιγμιαίο κλείσιμο των ματιών οι τρεις μορφές βρέθηκαν μπροστά του και ένιωσε να τον ακουμπούν.

Ξύπνησε με μια βαθιά ανάσα σαν να βγήκε μέσα από τη θάλασσα ή σαν να έτρεχε με όλη του τη δύναμη. Το φως έμπαινε έντονο στο δωμάτιο και του προσέφερε μια υποτυπώδη ασφάλεια. Είχε δυνατό ήλιο. Σηκώθηκε και είδε τα χέρια του να τρέμουν. Το ρολόι έλεγε οκτώ.

Έμεινε καθιστός στο κρεβάτι και κοίταξε πάνω στο τραπέζι που βρισκόταν παραδίπλα. Ένα μπουκάλι με νερό βρισκόταν εκεί. Είχε πάρει τελικά.

Ο ήχος του αυτοκινήτου ακουγόταν απαλά καθώς επέστρεφαν στη Θεσσαλονίκη. Ήθελαν να φτάσουν νωρίς για να προλάβουν το μεσημεριανό πλοίο για Λήμνο. Η εθνική οδός ήταν άδεια εκείνη την ώρα, μοιάζοντας με μεταποκαλυπτικό σκηνικό.

«Το ξέρεις ότι παραμιλάς;»

Ο Δημήτρης άκουσε τον Ιάσονα να μιλά μετά από ώρα και γύρισε απότομα τα κεφάλι.

«Σοβαρά; Μένω χρόνια μόνος μου και δεν υπάρχει κανείς να μου το πει. Πώς με άκουσες;»

«Οι τοίχοι ήταν μάλλον πολύ λεπτοί και όλα ακούγονται πεντακάθαρα».

«Βλέπω κάτι εφιάλτες είναι η αλήθεια, τελευταία, και κάνω αρκετά ανήσυχο ύπνο. Για κάποιο λόγο μ' έχει επηρεάσει αυτή η ιστορία. Μπορεί εσένα να σ' ενθουσιάζει, αλλά εμένα προσωπικά μου βγάζει κάτι που δεν μπορώ να προσδιορίσω. Βλέπω κάτι πολύ αλλόκοτα πράγματα. Τι έλεγα στον ύπνο μου;»

«Κυρίως ασυναρτησίες. Ωστόσο μπορώ να καταλάβω ότι σε επηρέασε το συγκεκριμένο».

«Από τι;»

«Είπες κάτι που σου είπα χθες. Έλεγες τα ονόματα των Καβείρων. Αξίερος, Αξιόκερσα και Αξιόκερσος. Τα επαναλάμβανες συνέχεια. Βασικά, ήταν το μόνο που καταλάβαινα να λες».

Ο Δημήτρης ανατρίχιασε για λίγο, αλλά το έκρυψε.

«Προφανώς μ' επηρέασε αρκετά. Να σε ρωτήσω κάτι...;»

Έκανε μια παύση για λίγο και έπειτα συνέχισε.

«Έχει καμιά σχέση με όλα αυτά... εεε...πώς να το πω... η παραγωγή του σιδήρου, τα μεταλλεία, το αμόνι, το σφυρί...»

«Α, βλέπω την έκανες την έρευνά σου κι εσύ. Πότε πρόλαβες;»

Ο Δημήτρης τον κοίταξε χωρίς να πει τίποτα.

«Αυτό το είδες σίγουρα από κάπου. Οι Καβείριοι εκπροσωπούσαν την υπόγεια φωτιά και τις μεταλλευτικές εργασίες. Γι' αυτό και θεωρούνταν κακοί δαίμονες, οι οποίοι ζούσαν βαθιά μέσα στη γη και ήταν υπεύθυνοι για τους σεισμούς και τις πυρκαγιές. Αρκετοί, μάλιστα, ισχυρίζονταν πως ήταν γιοι του Ήφαιστου και πως του αντικαθιστούσαν τους χαλκουργούς Κύκλωπες».

Ο Δημήτρης κούνησε το κεφάλι του και ύστερα από λίγο χαμογέλασε.

«Ναι, την έκανα κι εγώ την έρευνά μου».

Το πλοίο πλησίαζε στη Λήμνο. Το ταξίδι τού φάνηκε πως πέρασε σύντομα καθώς είχε καλή παρέα. Πέρα από πηγή πληροφοριών, ο Ιάσονας ήταν πολύ καλός συνομιλητής, παρόλο το νεαρό της ηλικίας του. Όλες εκείνες τις ώρες συζήτησαν για διάφορα πράγματα, πέρα από το γνωστό, για το οποίο όμως ο Ιάσονας του μετέφερε ότι ήξερε.

«Να ξέρεις πως θα σ' έχω δίπλα μου μόλις γράψω το άρθρο. Μου είπες τόσα πολλά που ανάθεμα κι αν θυμάμαι τίποτα».

«Φυσικά», του είπε και άκουσαν από τα μεγάφωνα να ανακοινώνεται η άφιξη τους στο νησί.

Το Καβείριο της Λήμνου βρισκόταν στην άλλη άκρη του νησιού, στο ακρωτήριο της Χλόης. Η απόσταση που τους χώριζε από τη Μύρινα ήταν περίπου σαράντα χιλιόμετρα επαρχιακού δρόμου, συνεπώς κάτι λιγότερο από μια ώρα. Είχαν νοικιάσει ένα αυτοκίνητο, μιας και μπορεί

να το χρειάζονταν γενικότερα μέσα στο νησί. Δεν ήξερε αν θα έφευγαν την ίδια μέρα ή αν θα διανυκτέρευαν. Είχε πλοίο αργά το βράδυ για να επιστρέψουν στη Θεσσαλονίκη, αλλά θα εξαρτιόταν από το πόσο θα καθυστερούσαν εκεί.

Ενώ ο καιρός ήταν ηλιόλουστος μέχρι εκείνη τη στιγμή, μια έντονη συννεφιά απλώθηκε πάνω από τον νησιώτικο ουρανό κι έριξε απότομα το φως. Οδήγησαν μέχρι την άλλη άκρη του νησιού και από μακριά ακόμη διαπίστωσαν ότι υπήρχε αρκετή κινητικότητα στο Καβείριο.

«Μάλλον εδώ είναι λίγο πιο φρέσκα τα πράγματα», είπε ο Δημήτρης και σταμάτησαν στο σημείο μέχρι το οποίο ήταν προσβάσιμο για τ' αυτοκίνητα.

Περπατώντας προς την είσοδο είδαν αρκετούς να πηγαινοέρχονται. Ανάμεσά τους και αστυνομικούς. Ο Ιάσοντας μόρφασε.

«Δύσκολα θα μπούμε εδώ. Υπάρχει πολύς κόσμος».

Ένα κοράκι πέταξε πάνω από τα κεφάλια τους και κάθισε σ' ένα κλαδί ενός δέντρου δίπλα τους. Ο Δημήτρης το κοίταξε καχύποπτα.

«Περίμενε εδώ», είπε ο Ιάσοντας και πήγε στην είσοδο, όπου βρισκόταν σταθερά ένας αστυνομικός και κάποιοι άλλοι, πιθανόν αρχαιολόγοι, οι οποίοι συζητούσαν έντονα. Ο Δημήτρης τον είδε να χώνεται ανάμεσά τους και να συζητάει στην αρχή με τον υπάλληλο του εκδοτηρίου κι έπειτα μ' έναν από τους υπόλοιπους.

Το κοράκι δίπλα του έκρωξε. Γύρισε και το κοίταξε και τότε εκείνο τίναξε τα φτερά του, κάνοντας παράξενες κινήσεις του κεφαλιού του. Ο Δημήτρης έμεινε να το κοιτάζει σαν χαμένος και στη συνέχεια το μάτι του έπεσε στον κορμό του δέντρου. Ένα μεγάλο Θ ήταν χαραγμένο εκεί.

Το πλησίασε και ψηλάφησε το φρέσκο της υφής του. Είχε ξυθεί προφανώς με κάτι αιχμηρό και με μεγάλη προσοχή. Όλα τα Θ που είχε δει μέχρι τώρα ήταν σκαλισμένα προσεκτικά και με πολλή λεπτομέρεια.

Το δέντρο ήταν νωπό στην πληγή που του είχε προκαλέσει το σημάδι των Μεγάλων Θεών, δείχνοντας το πράσινο στρώμα που έκρυβε πίσω από τον φλοιό της επιφάνειάς του.

Άλλο ένα φτερούγισμα ακούστηκε από πάνω του και τότε είδε ότι το πουλί βρισκόταν ακόμη πιο κοντά του, κοιτάζοντάς τον μάλιστα σαν να έβλεπε κάτι παράξενο. Για λίγο κοιτάχτηκαν, ώσπου το βήμα του Ιάσονα, που το πλησίαζε, το έκανε να πετάξει μακριά.

«Όπως το φαντάστηκα. Οι τελετές εδώ έγιναν πριν δύο μέρες και ο κόσμος είναι λίγο αναστατωμένος. Πέρα από τη σύληση που έγινε, η αστυνομία προσπαθεί να κρατήσει έξω τους περίεργους, μιας και έγινε μεγάλο θέμα. Τα νέα στο νησί δεν είναι και πολλά, οπότε δεν χρειάστηκε και πολύ για να πάρει μεγάλες διαστάσεις τοπικά. Δεν μπορούμε να μπούμε μέσα τώρα», του είπε και κοίταξε κι εκείνος το Θ στο δέντρο.

«Μάλιστα. Θα κρατηθώ όμως από το “τώρα” σου και θα πάρω ελπίδες».

Ο Ιάσοντας κοίταξε συνωμοτικά γύρω του και χαμογέλασε.

«Και καλά θα κάνεις. Το βράδυ μένει μόνο ο σκοπός που ανήκει στην αρχαιολογική υπηρεσία, τον οποίο φυσικά μπορώ να παρακάμψω».

«Πολύ ωραία. Μόλις είδα όλον αυτό τον κόσμο φοβήθηκα ότι ήρθαμε άδικα. Οπότε αυτό σημαίνει ότι θα διανυκτερεύσουμε κι εδώ».

«Αν θέλουμε να μπούμε μέσα, ναι».

Θ

Η νύχτα έπεσε βαριά στο νησί της Λήμνου. Δεν υπήρχε το παραμικρό φως από τον ουρανό και μια υγρασία είχε απλωθεί παντού, τρυπώντας τους ως τα κόκαλα. Χρειάστηκε να φύγουν αρκετά αργά από το ξενοδοχείο όπου διέμεναν, προκειμένου να είναι σίγουροι ότι έχουν

φύγει όλοι από κει· εκτός από τον σκοπό. Είχαν βρει τουλάχιστον δωμάτιο σ' ένα διπλανό χωριό και δεν χρειάστηκε να κάνουν πάλι όλη εκείνη τη δύσκολη διαδρομή.

Λίγο πριν φτάσουν στο σημείο, ο Ιάσονας του είπε να σταματήσει.

«Καλό είναι να παρκάρουμε πιο πριν και να περπατήσουμε. Μπορεί ο φύλακας να μας περιμένει, αλλά δεν ξέρουμε ποιος άλλος μπορεί να είναι εκεί. Ας είμαστε λίγο επιφυλακτικοί».

«Δεν έχεις άδικο», συμφώνησε και λίγο πριν φτάσουν, πάρακαρε το αυτοκίνητο σε μια άκρη και το έσβησε.

Ξεκίνησαν να περπατούν τον ελαφρώς ανηφορικό δρόμο, κοιτάζοντας συνωμοτικά γύρω τους. Ήταν περασμένες δώδεκα. Για μεγάλη τους τύχη, στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου υπήρχε ένας φακός, για τον οποίο έπρεπε να είχαν ήδη μεριμνήσει από πριν και δεν το είχαν κάνει. Συμφώνησαν, ωστόσο, να τον χρησιμοποιήσουν με φειδώ και μόνο εντός του χώρου, για να μη γίνουν αντιληπτοί καθοδόν.

Σε λίγη ώρα βρέθηκαν στην είσοδο και πάλι. Ο Ιάσονας πλησίασε το εκδοτήριο και μιλώντας με τον φύλακα, έκανε νόημα στον Δημήτρη να πλησιάσει. Ο φύλακας τους άνοιξε την πύλη και τους είπε να είναι όσο πιο ήσυχοι γίνεται, ειδάλλως θα χάσει τη δουλειά του.

«Αλίμονο. Μείνετε ήσυχος», τον καθυσύχασε ο Δημήτρης.

Περπάτησαν για λίγο στα σκοτεινά, ώσπου ο Ιάσονας άνοιξε για λίγο τον φακό για να δει και τον ξανάκλεισε. Το ίδιο πράγμα επανέλαβε κι άλλες φορές.

«Έχω έρθει ξανά εδώ και το ξέρω καλά το μέρος. Θα προσπαθήσω να κρατήσω τον φακό όσο γίνεται λιγότερο ανοιχτό. Υπάρχει κίνδυνος να μας καταλάβουν εδώ. Φαντάσου ν' αντιληφθούν ότι υπάρχει κινητικότητα στο Καβείριο τη στιγμή που λαμβάνουν χώρα μυστηριακές τελετές στο νησί».

Ήταν στιγμές που ο Δημήτρης απορούσε πραγματικά με τη διαύγεια και την ορθολογική σκέψη του Ιάσονα. Πίστευε ότι κάποια στιγμή θα φτάσει ψηλά αυτό το παιδί.

Συνέχισαν για λίγο ακόμη, ώσπου τα πρώτα ερείπια του Καβείριου άρχισαν να φαίνονται. Εκεί στάθηκαν σ' ένα ψηλό σημείο όπου αν ήταν μέρα θα φαινόταν όλα πανοραμικά μπροστά τους. Εκείνη την ώρα όμως το μόνο που έβλεπαν ήταν πυκνό σκοτάδι και τ' αχνά περιγράμματα των βουνών απέναντί τους.

«Στο βόρειο πλάτωμα», είπε ο Ιάσοντας ψιθυριστά και δείχνοντας στο σκοτάδι, «βρίσκονται τα ερείπια ενός μεγάλου τελεστηρίου -δηλαδή μεγάλης αίθουσας μύησης- της ελληνιστικής περιόδου».

»Στο νότιο», είπε και έδειξε πιο κάτω, «βρίσκεται το αρχαϊκό τελεστήριο. Το ελληνιστικό είναι αρκετά μεγάλο. Για την ακρίβεια, είναι διπλάσιο απ' αυτό της Σαμοθράκης, παρόλο που εκεί θεωρείται το κέντρο της θρησκείας των Καβείρων».

Σταμάτησε για λίγο και τον κοίταξε μέσα από το σκοτάδι.

«Κι εκεί πιστεύω ότι έχουν κάνει τις πρόσφατες τελετές».

«Ας το διαπιστώσουμε, λοιπόν», είπε ο Δημήτρης και άρχισε να ακολουθεί τον οδηγό του.

Ο φακός άναβε και έσβηνε διαρκώς, προσπαθώντας να μείνουν όσο πιο διακριτικοί γινόταν. Σε λίγα λεπτά βρέθηκαν σ' ένα σημείο και ο Ιάσοντας προσπαθούσε να καταλάβει πού ακριβώς είχε τελεστεί το μυστήριο. Αρχικά δεν ήταν σίγουρος, όταν όμως είδε τα σημάδια από αίμα, πείστηκε.

«Εδώ είτε άφησαν ελάχιστα ίχνη είτε οι αρχαιολόγοι έπιασαν δουλειά και τα καθάρισαν γρήγορα».

«Ψηφίζω το δεύτερο. Είχε πολύ κόσμος, οπότε θαρρώ πως έκαναν δουλειά».

«Μάλλον ναι».

Ψάχνοντας ωστόσο βρήκαν περισσότερα απ' ό,τι περίμεναν. Ο Δημήτρης τράβηξε αρκετές φωτογραφίες. Με την ώρα, η συννεφιά από πάνω τους τραβήχτηκε κι ένα γεμάτο φεγγάρι σκόρπισε λευκό φως στο αρχαιολογικό χώρο, κάνοντάς τον να μοιάζει με σεληνιακό τοπίο. Όλα τώρα φαίνονταν αρκετά καλύτερα. Ο φακός έμεινε πια για ώρα κλειστός και ο Δημήτρης τραβούσε τις φωτογραφίες με τη βοήθεια του φλας της μηχανής του.

Σε γενικές γραμμές επικρατούσε η ίδια εικόνα και πάλι. Τα γνωστά ευρήματα στ' ανάλογα σημεία. Αυτό που άλλαζε ήταν απλά η ρυμοτόμηση του χώρου. Φαίνεται πως, παρότι η διαδικασία των Καβείριων μυστηρίων στην αρχαιότητα ήταν σχεδόν παντού η ίδια, η αρχιτεκτονική κάθε χώρου άλλαζε δραματικά. Μάλιστα, εδώ υπήρχαν κάποια κτίρια τα οποία στέκονταν ακόμη όρθια.

Ο Δημήτρης πλησίασε ένα απ' αυτά. Το φως του φεγγαριού είχε σκορπίσει αρκετά καλά στον χώρο, τόσο που δεν χρειαζόταν πια να βρίσκεται κοντά στον Ιάσονα που κρατούσε τον φακό. Τον είδε λίγο πιο πέρα να σκαλίζει διάφορα σημεία με μεγάλο ενδιαφέρον. Ύστερα κοίταξε πάλι το μικρό κτίριο. Προφανώς είχε κι αυτό κάποιο ρόλο στα μυστήρια. Θα τον ρωτούσε αργότερα.

Το πλησίασε και στάθηκε δύο μέτρα περίπου από την ανοιχτή είσοδό του. Ήλπιζε να μην είναι το άβατο ιερό, αλλά στιγμές αργότερα απόρησε με τη σκέψη του. *Με επηρέασε τόσο που αποδέχομαι τη θεωρία του άβατου;* Γέλασε για λίγο, αλλά σοβάρεψε ξανά. Στο μυαλό του ήρθαν οι κοντές, μαύρες μορφές.

«Αξίερος, Αξιόκερσα και Αξιόκερσος», ψιθύρισε πολύ χαμηλά και τότε το χέρι του πάτησε ασυναίσθητα το κουμπί της φωτογραφικής.

Το φλας άστραψε και για κλάσματα του δευτερολέπτου είδε πεντακάθαρα μπροστά του.

Εικόνες.

Το χορτάρι στο έδαφος...

Οι γκριζες πέτρες του κτιρίου...

Η ανοιχτή είσοδος...

Η κοντή μαύρη μορφή μέσα στο κτήριο...

Η κοντή μαύρη μορφή στην είσοδο...

Η κοντή μαύρη μορφή δίπλα του...

Το σκοτάδι που κάλυψε πάλι σαν μαύρο πανί τα πάντα, τον πάγωσε ολόκληρο. Όλα πια ήταν αβέβαια γύρω του, σαν να βρισκόταν σε μια σκοτεινή θάλασσα περιτριγυρισμένος από καρχαρίες. Τα πόδια του είχαν σφηνωθεί στη θέση τους. Για μερικά εφιαλτικά δευτερόλεπτα δεν γινόταν τίποτα. Τα μάτια του συνήθισαν και πάλι το πενιχρό φως από τον ουρανό και τότε άρχισε να διακρίνει...

Άτομα. Πολλά άτομα σκορπισμένα στον Καβείριο. Κοίταξε γύρω του. Ήταν παντού. Σκοτεινές ανθρώπινες μορφές στέκονταν παντού ακίνητες και τον κοίταζαν. Η καρδιά του σφυροκοπούσε μέσα στο στήθος. Το μυαλό του σταμάτησε να λειτουργεί για λίγο και έκανε το μοναδικό πράγμα που μπόρεσε να κάνει εκείνη τη στιγμή.

«Ίάσονα!» φώναξε αδιαφορώντας για οτιδήποτε.

Ησυχία για λίγο. Μονάχα οι γρύλοι ακούγονταν και ένα θρόισμα από κάποια δέντρα.

«Εδώ είμαι, Δημήτρη», ακούστηκε μια φωνή ακριβώς πίσω του και ένα χτύπημα στο κεφάλι τον έκανε να χάσει τις αισθήσεις του.

Ψαλμωδίες.

«...Θεοί Μεγάλοι, Θεοί Μεγάλοι, Αιώνιοι, τιμήσι φέριστοι...»

Μελωδίες προερχόμενες από παράξενα όργανα.

«...Κάβειροι, Κάβειροι, αἶδιον το υμέτερον Σέλας..»

Εστίες φωτός από διάφορα σημεία.

«...Ες αεί σεβάσμιον».

Άνοιξε τα μάτια του δειλά, αν και κατά βάθος δεν ήθελε να το κάνει.

Μπροστά του, ένα πλήθος ατόμων στεκόταν όρθιο με αναμμένες δάδες στα χέρια και τον κοίταζε που καθόταν σε έναν υπερυψωμένο θρόνο. Ένας κύκλος από γυναίκες χόρευε γύρω του έναν αλλόκοτο χορό που δεν είχε ξαναδεί, ψέλνοντας ταυτόχρονα αυτή την αρχαία ωδή.

«Παλαιόφρονες πράξεις, σιωπή τε και λήθηι σφραγισθείσαι. Λατρείαι πυρός αληθώς μεταδοθείσαι, ώ Προαιώνιοι...»

Όλοι περιβάλλονταν από λευκές φορεσιές, οι οποίες έπεφταν ανάλαφρα επάνω στα κορμιά τους. Ένας όρθιος άντρας μπροστά του, που τα ρούχα του διαφοροποιούνταν από των υπολοίπων, κρατούσε ένα σκεύος στο ύψος του προσώπου του και κοίταζε ψηλά. Ήταν μάλλον ανώτερης βαθμίδας από τους γύρω του.

Τους κοίταξε όλους με μισόκλειστα μάτια και τότε διαπίστωσε κάτι. Δεν φοβόταν για κάποιο λόγο. Ήταν ζαλισμένος. Του έδωσαν κάτι το οποίο τον κρατούσε σε μια ευχάριστη κατάσταση μέθης, μια ημιλιπόθυμη κατάσταση, μια γλυκιά νιρβάνα που τον έκανε να τα βλέπει όλα από τη σκοπιά κάποιου παρατηρητή που δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Σαν να έβλεπε μια ταινία τρόμου στον καναπέ του σπιτιού του.

Εκατοντάδες φλόγες έκαναν τον χώρο γύρω του να φαίνεται πεντακάθαρα, παρόλο το κατάμαυρο τη νύχτας. Κοίταξε όσο

προσεκτικά του επέτρεπε η κατάστασή του και το μέρος δεν του θύμιζε τίποτα. Ήταν άλλο ένα από τα Καβείρια, αλλά κανένα από αυτά που είχαν πάει με τον Ιάσονα.

Ιάσονα...

Κοίταξε προς τον κόσμο και σε μια τραγική σύμπτωση, τον είδε να κρατάει μια δάδα και να τον κοιτάζει κι αυτός. Τα ήξερε όλα από την αρχή. Όλες αυτές τις ημέρες είχε έναν μυημένο δίπλα του να τον οδηγεί στις τελετές που έγιναν, ώσπου τελικά τον έφερε εδώ. Πού βρισκόταν όμως; Δεν χωρούσε αμφιβολία.

Το μοναδικό μέρος που δεν πήγαν.

Η Σαμοθράκη.

Το κέντρο όλων των Καβείριων μυστηρίων. Εκεί που έφεραν να μυήσουν και τον ίδιο.

Ο ιερέας τον σήκωσε όρθιο και του έδωσε να πιει απ' αυτό που κρατούσε. Το σκεύος τού μετέφερε στο στόμα ένα πηχτό υγρό και η μεταλλική του γεύση άρχισε να κροταλίζει στον ουρανίσκο του. Ανατρίχιασε καθώς κατάλαβε τι ήταν, αλλά η νιρβάννα που βρισκόταν τον απέτρεψε από το ν' αναγουλιάσει. Κάπου εκεί παρατήρησε το στεφάνι από ελιά που φορούσε στο κεφάλι του και το ανάλαφρο λευκό μανδύα με μια κόκκινη ζώνη στη μέση.

Αργά και τελετουργικά ο ιερέας τον μετέφερε στη συνέχεια μερικά μέτρα μακριά από τον βωμό σε μια πύλη. Ένας χώρος που δεν διαχωριζόταν από τοίχο αλλά από μια λευκή γραμμή στο έδαφος, κρατούσε εκτός όλων τον κόσμο. Ο ιερέας έψαλε κάτι και τότε τον οδήγησε μέσα από την πύλη προς τον άβατο χώρο. Το άβατο ιερό.

Περνώντας την πέτρινη πόρτα, μια απότομη πτώση της θερμοκρασίας τον έκανε να ανατριχιάσει, σαν να μπήκε σε έναν αόρατο θόλο κάποιας άλλης κλιματικής περιοχής. Κοίταξε γύρω του και το μόνο που διέκρινε ήταν μερικούς βράχους κι έναν κάθετο στύλο στο κέντρο του κύκλου.

Έκανε μερικά βήματα και τότε διαπίστωσε ότι ο ιερέας είχε παραμείνει στην είσοδο και ο ίδιος περπατούσε μόνος του. Ήταν σαν να μπήκε στον αυτόματο με κάποιο τρόπο και να περπατούσε προς τον στύλο.

Μερικά λεπτά αργότερα σταμάτησε μπροστά σ' αυτό, υποθέτοντας ότι λειτουργούσε ως βωμός, γιατί αυτό ήταν το πιο λογικό. Ο βωμός του άβατου ιερού. Τι ήταν όμως τώρα πια λογικό;

Η τελετή;

Όλος αυτός ο κόσμος ντυμένος με αρχαίες φορεσιές;

Οι φαλμωδίες;

Ο ιερέας;

Ή μήπως οι τρεις Κάβειροι θεοί που βρίσκονταν γύρω του και πάλι;

Το βλέμμα του περιστράφηκε και τους κοίταξε.

Οι τρεις κοντές μαύρες μορφές στέκονταν γύρω του ακίνητες για άλλη μια φορά.

Οι τρεις Κάβειροι που κλήθηκαν με τις τελετές των τελευταίων μηνών.

Τώρα πίστευε. Μπορεί ο φόβος του να είχε φτάσει σε άφταστα ύψη, αλλά αυτό τον έκανε να πιστεύει. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα ακολουθήσει. Αν έβγαινε ζωντανός μετά απ' αυτό, όλα θα ήταν διαφορετικά.

Ο ήχος του πληκτρολογίου είχε σταματήσει εδώ και λίγα λεπτά. Στο γραφείο επικρατούσε απόλυτη ησυχία, μιας και όλοι έλειπαν. Το κείμενο για τις τελετές είχε σχεδόν ολοκληρωθεί και η τελευταία σελίδα του γέμιζε την οθόνη του υπολογιστή. Θα το διόρθωνε άλλη μέρα. Για την ώρα χρειαζόταν ξεκούραση. Ασχολούταν μ' αυτό ήδη πολλές ώρες. Έπρεπε να στηθεί κατάλληλα, ώστε να βγει προς τα έξω με τον τρόπο

που έπρεπε... και όχι όπως ίσχυε στην πραγματικότητα. Θα περνούσε, βέβαια, κι από τα χέρια του Ιάσονα αλλά και των ανωτέρων στις βαθμίδες.

Όλες αυτές οι πληροφορίες θα έκαναν το αφεντικό του λογικά να τρίβει τα χέρια του από ικανοποίηση, ασχέτως αν κανονικά έπρεπε να τρίβει τη στάχτη που του είχε ρίξει στα μάτια. Η θρησκεία έπρεπε να παραμείνει ζωντανή πάση θυσία. Το ήξερε καλά και γι' αυτό δεν έδινε δεκάρα πια για τη δουλεία. Ένωθε τόση αυτοπεποίθηση μετά τη μύησή του, που μπορούσε πλέον να κάνει μεγαλύτερα και πιο σημαντικά πράγματα από το να δουλεύει σ' ένα απλό περιοδικό.

Το κινητό του έκανε έναν σύντομο ήχο. Το πήρε στα χέρια του και είδε το μήνυμα που του ήρθε.

Τελείωσες με το άρθρο; Αν ναι, πες μου να βρεθούμε απόψε για να το ολοκληρώσουμε. Ο ιερέας λέει ότι είναι πολύ σημαντικό να βγει με τον σωστό τρόπο προς τα έξω.

Ο Δημήτρης μειδίασε και πληκτρολόγησε.

Ναι, τελείωσα, οπότε απόψε θα το έχουμε έτοιμο. Όλα θα γίνουν όπως πρέπει. Πότε είναι η επόμενη τελετή;

Περίμενε λίγο ώσπου ξανακούστηκε.

Σ' ένα μήνα περίπου. Δεν ξέρω όμως πού. Θα το ανακοινώσουν οι μεγάλοι θεοί στον ιερέα σύντομα.

Άφησε το τηλέφωνο και πλησίασε το τζάμι. Ο καιρός ήταν και πάλι μουντός. Κοίταξε από ψηλά την Τσιμισκή που έσφυζε από κόσμο. Ένωθε πλέον πολύ διαφορετικά. Ήταν μέρος πια κάτι πολύ σημαντικού, το οποίο μεγάλωνε μέρα με τη μέρα όλο και περισσότερο.

Ένα κοράκι πέταξε και στάθηκε σε μια εσοχή της πολυκατοικίας, απέναντι. Το κοίταξε καθώς στεκόταν με το βλέμμα του προς αυτόν. Δίπλα του ακριβώς, στον τοίχο της πολυκατοικίας ήταν χαραγμένο ένα

μεγάλο Θ. Το πουλί τσίμπησε με τη μύτη του το γράμμα κι ύστερα πέταξε μακριά.

Ο Δημήτρης χαμογέλασε. Ένωθε πλήρης.

ΕΣΥ ΠΟΥ ΜΕ
ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ

Είναι φορές που θεωρούμε κάποια πράγματα δεδομένα. Καθημερινά. Συστατικά της ρουτίνας μας. Πράγματα με τα οποία ζούμε και πορευόμαστε κάθε μέρα. Το σπίτι μας, το αυτοκίνητό μας, τα κλειδιά μας. Ακόμη και η υφή του δέρματός μας και ο τρόπος που αναπνέουμε. Κομμάτια της ζωής μας. Όλα αυτά που συνθέτουν μια ομαλή καθημερινότητα και που μας είναι αδύνατο πολλές φορές να τα θεωρήσουμε έξω από την ύπαρξή μας.

Και πώς θα μπορούσαμε άλλωστε;

Είναι δυνατόν η ανάσα μας ν' αρχίσει ξαφνικά να έχει άλλο χρώμα ας πούμε; Ή να ξυπνήσουμε μια μέρα και τα μάτια μας να έχουν άλλο σχήμα; Φυσικά και όχι.

Όχι;

Σίγουρα;

Μήπως τίποτα τελικά δεν είναι δεδομένο; Μπορούμε να είμαστε απολύτως σίγουροι για όλα αυτά; Μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι σε λίγα λεπτά τα νύχια μας θα παραμείνουν ως έχουν και δεν θα αρχίσουν να μεγαλώνουν ανεξέλεγκτα έως ότου το σπίτι μας να γίνει ένας χαώδης λαβύρινθος;

Μέχρι πριν από λίγο καιρό, όλα αυτά θα μου φαίνονταν αστεία και θα θεωρούσα τρελό όποιον τα ισχυριζόταν. Πλέον όμως όχι. Μετά από όλα αυτά που μου συνέβησαν, έχει αλλάξει ο τρόπος που βλέπω τον κόσμο γύρω μου. Και καλά θα κάνετε να τον αλλάξετε κι εσείς όσο είναι καιρός. Γιατί, όταν θα συμβεί και σε σας, δεν θα το πάρετε τόσο καλά.

Πιστέψτε με. Το ξέρω από πρώτο χέρι.

Σ

Μένω από παιδί σε ένα μικρό χωριό της Ευρυτανίας. Οι γονείς μου ασχολούνταν πάντα με αγροτικές δουλειές, ωστόσο εγώ σπούδασα στην Αθήνα και γενικά προσπάθησα να βρω μια δουλειά μακριά από το χωριό, πάνω στις σπουδές ηλεκτρολόγου μηχανικού που τελείωσα. Για κάποιο λόγο όμως η φύση πάντα με τραβούσε και ενώ βρήκα μια πολύ αξιόλογη δουλειά, επέλεξα τελικά να εγκαταλείψω την πρωτεύουσα και να επιστρέψω πίσω στη γενέτειρά μου. Οι γονείς μου αρχικά δεν ήταν σύμφωνοι με την απόφασή μου, αλλά στην πορεία σεβάστηκαν την επιθυμία μου. Ποιος γονιός δεν θα ήθελε άλλωστε το παιδί του κοντά του;

Τα χρόνια πέρασαν στο χωριό και η ζωή εκεί κυλούσε όπως την ήθελα. Είχα αναλάβει τα χωράφια του πατέρα μου, ο οποίος μαζί με τη μητέρα μου πλέον απολάμβανε τη σύνταξή του. Παντρεύτηκα τον πρώτο μου έρωτα από το σχολείο και κάναμε μαζί δύο δίδυμα. Εκείνη με βοηθούσε στο χωράφι όσο μπορούσε, αλλά μόλις τα παιδιά γεννήθηκαν έμεινε στο σπίτι για να τα μεγαλώσει.

Τα χωράφια πήγαιναν καλά καθώς υπήρχε άνθιση της γεωργίας και πάλι. Ασχολιόμουν κυρίως με σιτάρι και καλαμπόκι, αλλά είχα και μερικές μηλιές, περισσότερο γιατί μου άρεσαν, κι όχι βιοποριστικά. Είχα αδυναμία στις μηλιές.

Όλα κυλούσαν ήρεμα, ώσπου κάτι άρχισε να γίνεται.

Τα πρωινά ξυπνούσα από νωρίς και πήγαινα πρώτα στο χωράφι με τα μήλα. Εκείνα ήταν που με ενδιέφεραν περισσότερο, αλλά δυστυχώς δεν μπορούσα να ζήσω απ' αυτά. Ένα απ' αυτά τα πρωινά περπατούσα ανάμεσα στα δέντρα και χάζευα τους καρπούς έναν έναν. Οι κόκκινες ροδαλές μπάλες κρέμονταν σαν εκείνες ενός χριστουγεννιάτικου δέντρου. Ήταν τόσο όμορφα όταν έφταναν στο σημείο για να τα

μαζέφεις. Ήθελα να παγώνω κάθε φορά την εικόνα σε εκείνο το σημείο του χρόνου και να το έχω για να τα βλέπω συνέχεια.

Ενώ περπατούσα, είδα κάτι με την άκρη του ματιού μου να κινείται πίσω μου. Γύρισα, αλλά το μόνο που είδα ήταν τα δέντρα παραταγμένα σε σειρά να στέκουν ακίνητα. Τα χόρτα είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν στο χωράφι και όλο και τίποτα θα βρισκόταν κρυμμένο εκεί μέσα.

Συνέχισα να περπατάω και άλλη μια κίνηση με έκανε να γυρίσω πάλι πίσω. Δεν είχε ακουστεί ωστόσο το παραμικρό. Ήταν απλά κάτι φευγαλέο που όσο και να κοίταξα τριγύρω δεν εντόπισα τίποτα. Γυρνώντας πάλι μπροστά το μάτι μου έπεσε σε κάτι που μου φάνηκε παράξενο.

Η σκιά μου διαγραφόταν επάνω στα ξερά χόρτα του Οκτωβρίου. Την κοίταξα για λίγο προβληματισμένος. Κοίταξα ψηλά και παρατήρησα ότι ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμη και ούτε είχε σκοπό να βγει, μιας και από πάνω μου βρισκόταν ένα παχύ στρώμα σύννεφων που δεν θα διαλυόταν άμεσα.

Στρέφοντας πάλι το βλέμμα μου μπροστά, είδα τη σκιά να έχει εξαφανιστεί. Συνοφρωθήκα και θεώρησα ότι ήταν απλά ιδέα μου, όχι τόσο γιατί ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμη, αλλά γιατί τόση ώρα κοίταξα την ανατολή.

Σ

Λίγες μέρες αργότερα είχα πάρει το διπλό καρότσι για τα μωρά μας και τα έβγαλα μια βόλτα σ' ένα πάρκο του χωριού. Η γυναίκα μου ήθελε ν' ασχοληθεί λίγο με το σπίτι κι εγώ, μιας και είχα τελειώσει τις δουλειές της ημέρας, δεν έχασα ευκαιρία ν' ασχοληθώ λίγο και με τα παιδιά μου. Ήταν πολύ γκρινιαρικά γενικά, αλλά όταν τα έβγαζα βόλτα ηρεμούσαν απόλυτα.

Κόντευε έξι. Η ώρα δεν είχε αλλάξει ακόμη στη χειμερινή κι έτσι απολάμβανα ακόμη τη μεγάλη σχετικά μέρα. Έσπρωχνα το καρότσι αργά, προσπαθώντας ν' αποφύγω τον κακοτράχαλο δρόμο του χωριού. Ο κόσμος ήταν ελάχιστος. Όχι ότι σε άλλη ώρα θα ήταν περισσότερος, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε ψυχή γύρω μας. Στο χωριό δεν έμενε πολύς κόσμος κι αυτό μόνο καλό δεν ήταν.

Κάθισα σ' ένα παγκάκι, έχοντας το καρότσι μπροστά μου ακριβώς, πρόσωπο με τα μωρά. Ο αέρας, ο οποίος ευτυχώς δεν ήταν πολύ κρύος, ανακάτευε τα πεσμένα φύλλα. Οι μικροί κύριοι άλλωστε ήταν ντυμένοι πολύ καλά για να φοβηθούν ένα απλό οκτωβριάτικο αεράκι.

Χάζευα τον ήλιο να χάνεται πίσω από τα απέναντι βουνά, ώσπου οι μικροί άρχισαν να μου δείχνουν κάτι ταυτόχρονα. Έσκυφα προς το μέρος τους και τους ρώτησα χαριτολογώντας τι κοιτάζουν και μου δείχνουν. Εκείνα όμως άλλαζαν συνεχώς το βλέμμα τους, σαν ν' ακολουθούσαν διαρκώς ένα πουλί που πετούσε γύρω μας.

Γύρισα να δω τι ήταν αυτό που κοίταζαν, αλλά δεν υπήρχε τίποτα να πετάει γύρω μας.

«Ήταν κάποιο πουλάκι κι έφυγε», τους είπα και έκανα μερικές γκριμάτσες.

Εκείνα με κοίταξαν για λίγο, αλλά στιγμές αργότερα το βλέμμα τους στράφηκε στα δεξιά μου και άρχισαν να δυσανασχετούν.

«Μη φοβάστε. Είναι απλά-»

Το βλέμμα μου έπεσε δίπλα στο παγκάκι.

Η σκιά μου διαγραφόταν πεντακάθαρα εκεί σαν ένα φως να χτυπούσε από την αριστερή μου πλευρά. Δεν ήταν αυτό όμως που μου πάγωσε το αίμα. Η σκιά, αν και ανταποκρινόταν στις κινήσεις μου, δεν ξεκινούσε από το σώμα μου. Ήταν ένα μαύρο σχέδιο ανθρώπου επάνω στα μακρόστενα σανίδια που συνέθεταν το παγκάκι.

Το κοίταζα χωρίς να καταλάβω πόση ώρα είχε περάσει. Κούννησα το χέρι μου σαν να χαιρετάω κάποιον και η σκιά ανταποκρίθηκε φυσιολογικά σαν να ήταν δική μου. Την κοίταξα από πάνω μέχρι κάτω και έμοιαζε σαν κάποιος να καθόταν δίπλα μου.

Το κλάμα των μωρών που ξέσπασε μου τράβηξε την προσοχή και μόλις γύρισα ξανά το βλέμμα δίπλα μου, η σκιά είχε χαθεί.

Σ

Το ίδιο βράδυ ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου και ανακάτευα τις σκέψεις μου. Η γυναίκα μου κοιμόταν από ώρα, όπως κι εγώ, φυσικά, κάθε φορά που ξάπλωνα τα τελευταία χρόνια. Δεν θυμόμουν να με είχε απασχολήσει κάτι τόσο έντονα που να μη με πιάνει ύπνος. Συνήθιζε γενικά να με διακρίνει μια αναισθησία σε πολλά πράγματα. Το μότο μου ήταν πάντα ότι όλα θα πάνε καλά, και άλλαζα πλευρό για να συνεχίσω τον ύπνο μου.

Παραδόξως όμως όχι τότε. Κι αυτό γιατί κάτι άρχισε να με ανησυχεί από βαθιά. Κάτι που δεν μπορούσα να ελέγξω. Κάτι που ήταν πολύ πιο δυνατό από την αναισθησία μου.

Σ

Τις επόμενες μέρες κοίταζα κάθε ώρα και στιγμή τη σκιά μου, μήπως και δω κάτι παράξενο. Έβγαινα στο φως, άναβα και έσβηνα διάφορες λάμπες στο σπίτι. Τίποτα όμως δεν έδειχνε πέρα από το φυσιολογικό. Τα δύο περιστατικά με τη σκιά άρχισαν να χάνονται στο χρόνο και όλα έμοιαζαν να επιστρέφουν στο κανονικό ρυθμό τους. Θεώρησα ότι ήταν μάλλον από την υπερβολική κούραση, καθώς μου είχαν πέσει πολλά μαζεμένα τελευταία: τα χωράφια, τα δέντρα, τα μωρά.

Ένα βράδυ είχα βγει σ' ένα μπαράκι του χωριού με κάτι φίλους. Δεν έβγαινα γενικά, αλλά η Μαριάνθη επέμενε να βγαίνω πού και πού για να χαλαρώνω λιγάκι. Είχε καταλάβει και η ίδια άλλωστε ότι κάτι με απασχολούσε τις τελευταίες μέρες, άσχετα που δεν είπε τίποτα.

Η ώρα είχε περάσει αρκετά και είχα αφηθεί ολοκληρωτικά στη ροή της συζήτησης αλλά και στα ποτά που μας σέρβιρε ο επίσης πολύ καλός φίλος που βρισκόταν πίσω από το μπαρ. Το μαγαζί ήταν δικό του. Ένα εξ' ολοκλήρου ξύλινο μπαράκι που δεν έβλεπες συχνά, πόσο μάλλον σ' ένα μικρό χωριό στους πρόποδες του μεγαλύτερου βουνού της Ευρυτανίας.

Είχαμε μείνει πια οι τέσσερις μας, η παρέα μου και ο μπάρμαν. Γελούσαμε αρκετά, η ώρα κόντευε ήδη δύο και αναρωτήθηκα για ποιο λόγο δεν έβγαινα συχνότερα με τους φίλους μου. Η καθημερινότητα με είχε επηρεάσει και μετά τα παράξενα περιστατικά, το πήρα απόφαση ότι θα έβγαινα πιο συχνά τόσο μόνος μου όσο και με τη Μαριάνθη.

Ένας έντονος ήχος ακούστηκε ξαφνικά και όλα βυθίστηκαν στο σκοτάδι. Ασυναίσθητα όλοι αρχίσαμε να γελάμε, λόγω του άφθονου αλκοόλ που είχαμε καταναλώσει. Εκείνη τη στιγμή, καθετί μας φαινόταν αστείο. Ο ένας από την παρέα κοίταξε έξω και, από τις λάμπες στον δρόμο, διαπίστωσε ότι η ζημιά έγινε μονάχα στο μαγαζί. Προφανώς είχε πέσει κάποια ασφάλεια, κάτι το οποίο όμως είχε πολύ καιρό να συμβεί, απ' ό,τι μας είπε ο ιδιοκτήτης.

Προσφέρθηκα να κατέβω στο υπόγειο μιας και ο φίλος μας που είχε το μπαράκι δεν σκάμπαζε και πολύ από ηλεκτρολογικά. Εγώ άλλωστε το είχα σπουδάσει κιόλας και μερικές φορές έκανα και από κανένα μερεμέτι τόσο στο χωριό όσο και στο μπαράκι παλιότερα.

Πήρα έναν μεγάλο φακό που μου έδωσε ο φίλος μου και κατέβηκα στο υπόγειο όπου βρισκόταν ο πίνακας του ρεύματος. Το ποτό μ' έκανε

να τα βλέπω μέσα από ένα πιο ανάλαφρο πρίσμα κι έτσι άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες τόσο άγαρμπα που αναρωτήθηκα κάποια στιγμή πώς και δεν άρχισα να κουτρουβαλάω μέχρι το τέλος της.

Σε μερικά σκαλοπάτια βρέθηκα κάτω και ο φακός μου άρχισε να περιφέρεται, προσπαθώντας να βρει τον πίνακα. Δεν θυμόμουν καθόλου πού ήταν. Μερικές στοίβες από καρέκλες και τραπέζια γέμιζαν τον χώρο της αποθήκης και ένα κύμα σκόνης χτύπησε τα ρουθούνια μου από τα πρώτα κιόλας βήματα. Αναρωτήθηκα πόσο καιρό είχε να κατέβει κάποιος εκεί.

Ο φακός μου συνέχισε ν' αναζητά τον πίνακα στο σκοτάδι. Η δέσμη του ξαφνικά σταμάτησε σ' ένα κενό σημείο του τοίχου κι έμεινε εκεί. Στο κέντρο του κύκλου της δέσμης βρισκόταν η σκιά μου, σαν ένα φως να χτυπούσε από πίσω μου και να δημιουργούσε τη σκιά του εαυτού μου, χωρίς όμως να χαλούσε τον κύκλο του δικού μου φακού. Η επήρεια του ποτού άρχισε να διαλύεται άμεσα από ένα κύμα αδρεναλίνης που διοχετεύτηκε στο αίμα από τα επινεφρίδια του οργανισμού μου.

Στάθηκα να τον κοιτάζω παγωμένος. Παρ' όλη τη χαλαρότητα που είχα μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν ένιωσα να φοβάμαι περισσότερο στη ζωή μου. Και το κακό ήταν ότι ο τρόμος που όλο και μεγάλωνε μέσα μου άρχισε να γίνεται ανεξέλεγκτος.

Ξεροκατάπια και κούνησα και πάλι το χέρι μου, όπως τις άλλες φορές. Ανταποκρινόταν. Η σκιά ήταν ξεκάθαρα δική μου. Αλλά τι δουλειά είχε εκεί, γαμώτο; Δεν έβγαζε νόημα. Η φυσιολογική μου σκιά σε λάθος μέρος. Μόνο που και αυτό το φυσιολογικό σημείο έμελλε να καταρριφθεί.

Ενώ το ελεύθερό μου χέρι, που κουνιόταν τόση ώρα, έπεσε κάτω, η σκιά του έμεινε να κουνιέται. Συνέχισε για λίγο και τότε το σώμα που απεικόνιζε γύρισε εντελώς προς το μέρος μου, σε αντίθεση με την

ελαφρώς πλάγια θέση που βρισκόμουν εγώ. Η σκιά φαινόταν πια να έχει μια δική της μορφή, τη μορφή ενός ανθρώπου που δεν γνώριζα, και, φυσικά, δεν ανταποκρινόταν πια στις κινήσεις μου.

Ένα τρεμούλιασμα που άρχισε να με πιάνει, έκανε τη δέσμη του φακού να τρεμοπαίξει στον τοίχο. Ο λευκός κύκλος χόρευε γύρω από την αλλόκοτη σκιά, η οποία, κρίνοντας από τις κινήσεις της πλέον, θα ορκιζόμουν ότι γελούσε. Άρχισα να χάνω τον έλεγχο και λίγο πριν αποφασίσω να τρέξω όσο γίνεται πιο μακριά από κει μέσα, η σκιά άπλωσε το χέρι της και μου άρπαξε το χέρι με το οποίο κρατούσα τον φακό, σταθεροποιώντας τον. Με γουρλωμένα τα μάτια κοίταξα το χέρι της σκιάς να έχει ξεφύγει από το αυστηρό όριο του τοίχου και να έχει απλωθεί μέχρι το χέρι μου. Μερικές στιγμές ακόμη μπόρεσα να μείνω ζύπνιος καθώς σε λίγο όλα είχαν μαυρίσει.

Σ

Ενώ νόμιζα πως είχαν περάσει αιώνες, δεν είχαν περάσει παρά μόνο μερικά λεπτά, καθώς οι φίλοι μου βρίσκονταν πάνω από το κεφάλι μου να με κοροϊδεύουν ότι δεν αντέχω καθόλου το ποτό. Σηκώθηκα χωρίς να πω τίποτα για όσα είχαν γίνει και αποδέχθηκα ότι όντως το ποτό με ζάλισε και με άφησε λιπόθυμο. Η ασφάλεια είχε απλώς πέσει δίχως κανένα λόγο και κάποιος από τους υπόλοιπους τη σήκωσε ξανά, χωρίς να χρειάζεται κάτι άλλο.

Πήγα σπίτι μόνος μου, όσο κι αν επέμεναν οι φίλοι μου να με πάνε οι ίδιοι. Φαινόταν άλλωστε ξεκάθαρα ότι το μεθύσι μου είχε χαθεί οριστικά.

Το βράδυ δεν έκλεισα μάτι.

Το βλέμμα μου αναζητούσε οτιδήποτε σε σκιά μέσα στο δωμάτιο.

Η Μαριάνθη πού και πού ξυπνούσε και με ρωτούσε αν ήμουν καλά, αλλά εγώ δεν ήμουν σίγουρα καλά.

Σ

Από τότε τα πράγματα άρχισαν να χειροτερεύουν, αργά και σταθερά. Η σκιά μου εμφανιζόταν πολλές φορές μέσα στη μέρα, σε μέρη που δεν έπρεπε να υπάρχει, και είτε συμπεριφερόταν σαν την πραγματική μου σκιά είτε έκανε μικρές κινήσεις για να μου υπενθυμίζει κάθε φορά ότι έχει τη δική της βούληση.

Η συμπεριφορά μου άρχισε ν' αλλάζει κάθε μέρα προς το χειρότερο. Δεν μπορούσα πια να κοιμηθώ τα βράδια και τη μέρα ήμουν ένα ράκος από την κούραση. Η Μαριάνθη με ρώτησε πολλές φορές τι έχω, αλλά δεν ήξερα τι να της πω. Ήταν ξεκάθαρο το χάλι μου, αλλά τι θα μπορούσα να εξηγήσω; Η σκιά άλλωστε φρόντιζε κάθε φορά να εμφανίζεται μονάχα σε μένα ή μπροστά στα παιδιά, κάνοντάς τα να κλαίνε.

Η κατάσταση μου όλο και χειροτέρευε. Συνεχώς την απέφευγα, κάνοντας συνεχώς πως δεν την έβλεπα.

Αλλά δεν γινόταν άλλο πια.

Κατάλαβα ότι αν δεν την αντιμετώπιζα, αν δεν μάθαινα τι ήθελε από μένα, θα με κατέστρεφε.

Σ

Αργά το βράδυ μιας μέρας, πήρα το αυτοκίνητο και έφυγα προς το βουνό. Είπα στη Μαριάνθη ότι θα πάμε με την παρέα σ' ένα διπλανό χωριό, όπου μας περίμεναν κάτι φίλοι. Το πιο πιθανό ήταν να μη με

πίστεψε, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν μ' ένοιαζε και τόσο. Ήμουν απεγνωσμένος.

Οδήγησα έξω από το χωριό, σ' ένα βουνό όπου γνώριζα ότι ο δρόμος, παρότι χωμάτινος, ήταν σε καλή κατάσταση. Ήθελα ν' απομακρυνθώ όσο γίνεται περισσότερο από τον κόσμο. Ήξερα ότι αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο, αλλά δεν ήθελα να το διακινδυνεύσω να με δει κανείς. Δεν μπορούσα να ξέρω τι θα συνέβαινε.

Το αμάξι χοροπηδούσε για ώρα στο χωματόδρομο, ώσπου μετά από ώρα έφτασα στην κορυφή σχεδόν του βουνού. Έσβησα τη μηχανή και βγαίνοντας στάθηκα στην άκρη. Από μακριά φαίνονταν τα φώτα του χωριού. Πρώτη φορά είχα έρθει βράδυ σ' εκείνο το σημείο και ήταν όμορφα.

Τράβηξα τον φακό από την τσέπη μου. Είχε έρθει η ώρα.

Πάτησα το κουμπί και η δέσμη τρύπησε το σκοτάδι και ζωγράφισε ένα φωτεινό κύκλο στο έδαφος. Οι ροδιές του αυτοκινήτου επάνω στο μαλακό χώμα, φάνηκαν ξεκάθαρα. Η σκόνη πετούσε ανέμελη κάνοντας τη δέσμη του φωτός να μοιάζει με ζωντανή.

Κοίταξα τον κύκλο και περίμενα.

Δεν εμφανιζόταν.

Ίσως να κατάλαβε την απόφασή μου να την αντιμετωπίσω.

Αλλά όχι.

Η μορφή της άρχισε να σχηματίζεται και πάλι στο κέντρο του κύκλου. Αυτή τη φορά μάλιστα δεν μπήκε καν στον κόπο να μιμηθεί τις κινήσεις μου, σαν να ήταν μια πραγματική σκιά. Ήταν σαν κάποια άλλη ύπαρξη.

Της μίλησα για πρώτη φορά. Ο λέξεις βγήκαν με δυσκολία. Τη ρώτησα τι θέλει από μένα. Για λίγο επικράτησε ησυχία. Δεν ήξερα καν

αν μπορεί να μιλήσει. Τη ρώτησα πάλι. Πιο δυνατά αυτή τη φορά. Ίσως και να ούρλιαξα. Δεν θυμάμαι. Ήμουν πολύ φορτισμένος.

Μερικές λέξεις ακούστηκαν. Αρχικά σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινα, αλλά σταδιακά η σημασία τους, με κάποιο παράξενο τρόπο, άρχισε να γίνεται κατανοητή.

Έμεινα παγωμένος για λίγο προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω τι ήταν αυτό που άκουσα.

Ήθελε κάτι που αγαπούσα. Κάτι δικό μου. Για να με αφήσει ήσυχο. Αλλιώς θα θύμωνε και οι συνέπειες θα ήταν οδυνηρές. Όχι μόνο για μένα. Όσο μεγάλη ήταν η αγάπη μου γι' αυτό που θα της έδινα, τόσα χρόνια θα έκανε και πάλι να επιστρέψει σε μένα.

Είπα μια λέξη μονάχα και πριν προλάβω να τη ρωτήσω οτιδήποτε άλλο, χάθηκε.

Σ

Περπατάω εδώ και ώρα ανάμεσα στις αγαπημένες μου μηλιές.

Σκέφτομαι, όσο τα χόρτα μου χαϊδεύουν τα πόδια.

Όλα κυλούν ήρεμα. Τα χωράφια πάνε καλά και η σοδειά είναι πάντα ικανοποιητική για να ζούμε όλοι άνετα. Τα παιδιά έχουν μεγαλώσει και πάνε ήδη στο σχολείο. Με τη Μαριάνθη είμαστε πολύ καλά. Βγαίνουμε πιο συχνά και νιώθω ότι η σχέση μας αναζωογονήθηκε αρκετά.

Περπατάω ακόμη.

Ο ήλιος ξετρύπωσε από ένα σύννεφο για λίγο και ρίχνει έντονο φως στη πλάση, δημιουργώντας σκιές από κάθε τι που στέκεται όρθιο.

Όχι όμως τη δική μου.

Ενώ περπατώ δεν με ακολουθεί πια το σκοτεινό ομοίωμά μου, όπως όλα τα χρόνια.

Τα δέντρα γύρω μου είναι ξερά από χρόνια. Από τότε.

Όσο και να προσπάθησα, δεν καρποφόρησαν ποτέ ξανά.
Αλλά δεν με πειράζει.
Σκέφτομαι ότι όλα είναι καλά.
Προσπαθώ να είναι όσο γίνεται καλύτερα.
Για να ξεχνάω.
Ότι η σκιά μου έχει χαθεί εντελώς.
Αλλά αυτό είναι το τελευταίο που με απασχολεί.
Με τρομάζει τι θα γίνει όταν επιστρέψει ξανά. Όταν τα χρόνια που αντιστοιχούν στην αγάπη μου για τις μηλιές, περάσουν. Και τότε θα μου ζητήσει ξανά να της δώσω κάτι.
Και τρέμω τι θα είναι αυτό...

ΩΜΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ανοιξε την πόρτα του νεκροτομείου και κοίταξε μέσα δειλά. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί, πέρα από το απόλυτο σκοτάδι που το έκοβε κάθετα μια στενή λωρίδα φωτός από τον διάδρομο. Κοίταξε πίσω της μήπως περάσει κανείς. Ήταν περασμένες τρεις και το νοσοκομείο δεν εφημέρευε. Δεν υπήρχε ψυχή. Τουλάχιστον όχι εκεί γύρω. Κοίταξε πάλι μέσα από την πόρτα.

Ήταν αναποφάσιστη. Έκανε μια κίνηση να πατήσει τον διακόπτη των φώτων, αλλά το μετάνιωσε. Αν έμπαινε εκεί μέσα ίσως και να μην υπήρχε γυρισμός. Έσφιξε τα δόντια της. Τα άκουσε να τρίζουν μέσα στην απόλυτη ησυχία. Ξεφύσησε. Βρίσκοντας το κουράγιο, άφησε την πόρτα να κλείσει και έφυγε τρέχοντας προς το ισόγειο, αφήνοντας τους νεκρούς στην ησυχία τους. Για άλλη μια φορά αντιστάθηκε. Στο βάθος του διαδρόμου μια σκιά στεκόταν ακίνητη και την κοίταζε κρυφά...

Ω

Ξύπνησε ιδρωμένη. Ο ρυθμός της καρδιάς της ήταν λίγο παραπάνω από το συνηθισμένο. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Τα φώτα της πόλης έριχναν ένα αμυδρό φως στο δωμάτιο, δημιουργώντας διάφορες αχνές σκιές. Εκείνη η παράξενη παρόρμηση την ξύπνησε πάλι.

Δίπλα της μια βαριά ανάσα χαλούσε την ησυχία του δωματίου. Ο Ντέρεκ κοιμόταν βαθιά, δίχως να έχει ενοχληθεί από το ξαφνικό ξύπνημά της. Ανάθεμα κι αν είχε αντιληφθεί ποτέ τις βραδινές της ανησυχίες όλους αυτούς τους έντεκα μήνες που ήταν μαζί. Ήταν καλύτερα όμως έτσι. Οι προβληματισμοί που άρχισε να έχει τον τελευταίο καιρό ήταν καλύτερα να παραμείνουν μέσα στο μυαλό της, τουλάχιστον μέχρι να κατέληγε στο τι της συνέβαινε.

Σηκώθηκε ήσυχια και πήγε προς το παράθυρο. Ένα φιλόβροχο μούσκευε το τζάμι και αλλοίωνε τη βραδινή εικόνα της πόλης, κάνοντας

τα φώτα να ιριδίζουν. Άρχισε να ηρεμεί. Η θερμοκρασία της επέστρεψε στο κανονικό. Έκλεισε τα μάτια και χαλάρωσε ακούγοντας αμυδρά τις σταγόνες να χτυπούν το τζάμι.

Η Αμάντα ήταν στον δεύτερο χρόνο της ιατρικής στο πανεπιστήμιο του Οχάιο. Καταγόταν από το ανατολικό Κεντάκι και, συγκεκριμένα, από ένα μικρό χωριό κτηνοτρόφων. Η οικογένειά της, φτωχή και χωρίς πολλές δυνατότητες να δώσει εφόδια στη μικρή τότε Αμάντα, δούλευε σκληρά για να βγάλει το ψωμί της. Ωστόσο, η ίδια κατάφερε να περάσει στη σχολή, ξεφεύγοντας οριστικά από το δυσοίωνα μέλλον που την ήθελε να γίνεται μιας πρώτης τάξεως γελαδάρισσα, συνεχίζοντας την παράδοση στη φάρμα της οικογένειάς της.

Έχασε τον πατέρα της στην ηλικία των δώδεκα. Εξαφανίστηκε ξαφνικά ένα πρωινό του Δεκεμβρίου. Οι αδιευκρίνιστες συνθήκες κάτω από τις οποίες χάθηκε στοίχειωσαν για πάντα την Αμάντα, αφήνοντάς τη με την απορία για το αν πέθανε ή ζει κάπου τη ζωή του στο εξωτερικό. Θεωρητικά υπήρχε κίνητρο να κάνει κάτι τέτοιο μιας και τα χρέη στην οικογένεια τούς έπνιγαν σαν θηλιά στο λαιμό. Οι δυσκολίες ήταν πολλές, αλλά η Αμάντα ήταν σίγουρη ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να τους κάνει κάτι τέτοιο. Τον αγαπούσε τόσο πολύ που ακόμη και μετά από τόσα χρόνια ήταν σίγουρη ότι η εξαφάνισή του οφειλόταν σε θάνατο.

Από την άλλη τα αισθήματα για τη μητέρα της ήταν αντιφατικά. Η αλλοπρόσαλλη και κυκλοθυμική συμπεριφορά της έφτανε πολλές φορές να κάνει το κλίμα στο σπίτι ανυπόφορο. Ωστόσο οι γονείς της τη μεγάλωσαν σωστά κι ακόμη και μετά την εξαφάνιση του πατέρα της και ενώ το βάρος της οικογένειας έπεσε όλο στη μητέρα της, κατάφεραν και στάθηκαν στο ύψος τους, και μάλιστα η Αμάντα πέρασε στην ιατρική. Μετρούσε όμως τις μέρες να φύγει από το σπίτι. Δεν άντεχε άλλο.

Μπορεί η μάνα της να δούλευε σαν σκυλί για να καταφέρει να τους ζήσει, μα η συμπεριφορά της άλλαζε καθημερινά όσο και η ίδια. Πιο παράξενη μέρα με τη μέρα. Όσο και αν δικαιολογούσε το βάρος που έπεσε με μιας στους ώμους της, δεν την άντεχε πια.

Περπάτησε προς την κουζίνα, χωρίς ν' ανοίξει κανένα φως. Το μικρό διαμέρισμα κοντά στο πανεπιστήμιο της φαινόταν παλάτι σε σχέση με το παλιό ξύλινο σπίτι πίσω στο Κεντάκι. Κοίταξε το ψυγείο. Ήθελε κρύο νερό, αλλά δεν έπρεπε να το ανοίξει. Όχι εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον. Γέμισε ένα ποτήρι από τη βρύση και ήπια. Κοίταξε το ηλεκτρονικό ρολόι στην οθόνη του φούρνου.

03:34

Πόσες φορές είχε ξυπνήσει μέσα στη νύχτα τον τελευταίο καιρό; Πολλές. Και το κακό ήταν ότι όσο πήγαινε γίνονταν και περισσότερες. Λόγω αυτής της αλλόκοτης παρόρμησης που έφτασε πλέον να την ξυπνάει και τα βράδια.

Ήπια άλλη μια γουλιά. Το μάτι της έπεσε πάλι στο ρολόι κι έπειτα στο ψυγείο. Έμεινε να το κοιτάζει. Η επιφάνειά του γυάλιζε ελαφρά από το φως που έμπαινε από το παράθυρο της κουζίνας. Η παρόρμηση εμφανίστηκε πάλι. Έσφιξε το ποτήρι στο χέρι της και φοβήθηκε ότι θα σπάσει. Πάλεψε για λίγο με τον εαυτό της. Η ορμή μέσα της άρχισε πάλι να γίνεται τεράστια. Κάθε στιγμή την ένιωθε όλο και μεγαλύτερη. Ανατρίχιασε. Το στομάχι της σφίχτηκε.

Άφησε το ποτήρι στον πάγκο και σχεδόν έτρεξε προς το ψυγείο. Ένα κίτρινο φως ξεχύθηκε από το εσωτερικό, μαζί μ' ένα κύμα ψύχους. Το μάτι της άρχισε να φάχνει γρήγορα ανάμεσα σε τρόφιμα και μπουκάλια, ώσπου έπεσε σε μια μικρή χάρτινη σακούλα. Την άρπαξε γρήγορα και άρχισε να τη σκίζει σαν εξαρτημένη που αναζητά τη δόση της. Το σχισμένο χαρτί αποκάλυψε δύο ωμές μπριζόλες, τις οποίες για μερικές

στιγμές κοίταξε με απέχθεια. Τα μάτια της βούρκωσαν και πριν προλάβουν να κυλήσουν τα δάκρυα, άρπαξε τη μια από αυτές και άρχισε να την τρώει με λαιμαργία. Τα σαγόνια της μασούσαν γρήγορα σαν να ήθελε να σβήσει την πείνα της όσο γινόταν πιο σύντομα, σαν ένας άστεγος που είχε να φάει για μέρες.

Δεν ήταν πείνα όμως αυτό...

Έτρωγε και αναστέναζε, καθώς ο κορεσμός άρχισε να την πλημμυρίζει αργά και λυτρωτικά. Τα δάκρυα είχαν ήδη ξεχειλίσει από τα βλέφαρά της και αρκετά απ' αυτά έβρεχαν ήδη το ωμό κρέας, το οποίο δάγκωνε με μανία. Μετά από τόσες μέρες είχε λυγίσει...

Ω

«Αμάντα, να κάνω καφέ ή θα πιούμε στη σχολή;»

Η φωνή του Ντέρεκ ακούστηκε από το μπάνιο και την τράβηξε απότομα από την ομίχλη του ύπνου. Είχε ξημερώσει. Δεν είχε ακούσει καθόλου το ξυπνητήρι. Κοίταξε την ώρα. Είχαν αργήσει. Απ' ό,τι φάνηκε δεν το είχε ακούσει ούτε αυτός.

«Θα πιούμε εκεί. Πέρασε πολύ η ώρα», είπε με πιο χαμηλή ένταση και προσπάθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Η γεύση του κρέατος βρισκόταν ακόμη στο στόμα της. Για λίγο το απόλαυσε γλείφοντας ασυναίσθητα τα χείλη της. Στη συνέχεια όμως οι τύψεις ήρθαν σαν κύμα και της γκρέμισαν την ψυχολογία.

Σηκώθηκε θυμωμένη.

«Ντύσου, Ντέρεκ. Έχω εργαστήριο την πρώτη ώρα», είπε και άρχισε να ετοιμάζεται. Σε λίγα λεπτά ήταν ήδη στην πόρτα. Ο Ντέρεκ ξεκλείδωσε και άνοιξε στην Αμάντα να βγει.

«Είδα τη σακούλα με τις μπριζόλες στον κουβά. Δε θα τις ψήναμε αύριο το μεσημέρι;» ρώτησε καθώς κλείδωνε πάλι.

Αυτή περπάτησε αργά προς το ασανσέρ.

«Είχαν χαλάσει...»

Ω

Σπούδαζαν με τον Ντέρεκ στην ίδια σχολή. Αυτός ήταν στο τέταρτο έτος, αλλά την είχε σταμπάρει από την πρώτη μέρα που αυτή είχε έρθει στην ιατρική. Προσπαθούσε καιρό να την πλησιάσει, ώσπου τελικά τη γνώρισε σ' ένα από τα συχνά πάρτι του πανεπιστημίου. Εδώ κι έναν χρόνο περίπου ήταν μαζί και όπως όλα έδειχναν θα τα πήγαιναν πολύ καλά οι δυο τους. Η Αμάντα ζούσε την καλύτερη περίοδο της ζωής της. Από τη μια ο Ντέρεκ κι από την άλλη η ιατρική. Το δικό της όνειρο.

Η ιατρική συγκεκριμένα την έφερε κοντά με το αγαπημένο της αντικείμενο, κι αυτό ήταν που την ενθουσίαζε ακόμη περισσότερο. Πάντα της άρεσε η ιδέα της μελέτης του ανθρώπινου σώματος και το πώς αυτό αντιδρά σε διάφορους εξωτερικούς παράγοντες. Από μικρή περιποιόταν τα άρρωστα ζώα στη φάρμα τους και πάντα στεκόταν δίπλα στον κτηνίατρο όταν αυτός τα εξέταζε, παρατηρώντας προσεκτικά την κάθε του κίνηση.

Ωστόσο το ανθρώπινο σώμα ήταν αυτό που την ενδιέφερε περισσότερο. Ήταν αρκετές οι φορές που με το παραμικρό ζητούσε από τους γονείς της να την πάνε στον γιατρό μόνο και μόνο για να παρακολουθήσει τις κινήσεις και τη μεθοδολογία του κατά τη διάρκεια της εξέτασής της. Όλοι πίστευαν ότι κάποτε θα γινόταν γιατρός, και να που τ' όνειρό της πραγματοποιήθηκε. Όλα είχαν γίνει όπως τα φανταζόταν. Τον τελευταίο καιρό όμως άρχισε να προβληματίζεται πολύ έντονα με τον εαυτό της. Κι αυτό άρχισε να της χαλάει την ευτυχία που με τόσο κόπο προσπάθησε ν' αποκτήσει.

Εκείνη τη μέρα αποφάσισε για πρώτη φορά να δώσει μια ταυτότητα στο πρόβλημά της και να το ψάξει επιτέλους κανονικά αντί να το σπρώχνει κάτω από το χαλί. Έπρεπε να μάθει αν ήταν τελικά πάθηση αυτό που είχε ή αν ήταν απλά ένα παράξενο γούστο του εαυτού της. Το μεσημέρι έμεινε μόνη στη σχολή, προφασιζόμενη μια εργασία, και άρχισε να ψάχνει στο διαδίκτυο από τον υπολογιστή της βιβλιοθήκης. Ο Ντέρεκ άλλωστε θα έφευγε σε λίγο για μία εργασία σε άλλη πόλη, οπότε είχε άφθονο χρόνο.

Όρισε την περιήγηση σε ανώνυμη και στάθηκε μπροστά από την οθόνη, ακίνητη. Για λίγο αισθάνθηκε παράξενα. Δεν ήξερε τι ν' αναζητήσει ακριβώς. Ποιο ήταν το πρόβλημά της; Τι ήθελε ακριβώς να μάθει;

Ήταν μικρή ακόμη όταν οι γονείς της είχαν μόλις σφάξει ένα μοσχάρι. Αυτή καθόταν στην πίσω αυλή και έπαιζε, όταν η φωνή της μητέρας της την κάλεσε να πάει εκεί. Την είδε να στέκεται έξω από την αποθήκη μ' ένα αιματοβαμμένο αντικείμενο στο χέρι της.

«Έλα», της είπε. «Έλα να δοκιμάσεις... είναι το καλύτερο κρέας».

Το λίγων λεπτών, νεκρό συκώτι του μοσχαριού που κρατούσε στα χέρια της έμοιαζε με κομμάτι από ζελέ φράουλα που μόλις είχε βγει από το ψυγείο. Το κοίταξε δειλά, αλλά πλησίασε περισσότερο. Η μητέρα της πρότεινε το κομμάτι κρέας και της έκανε ένα νόημα, χαμογελαστή.

«Φάε να δεις τι νόστιμο που είναι», της είπε. Το βλέμμα της μητέρας της ήταν τόσο λαμπερό που έμοιαζε σαν να της έδινε την καλύτερη λιχουδιά του κόσμου. Η Αμάντα πλησίασε και δάγκωσε από το συκώτι διστακτικά. Η μπουκιά την πλημμύρισε με μια παράξενη γεύση και συνέχισε να μασάει, προσπαθώντας να το συνειδητοποιήσει. Μερικές στιγμές πέρασαν. Το μάσησε μέχρι τέλους και χαμογέλασε.

Της άρεσε.

Πολύ.

Ήταν πράγματι το καλύτερο κρέας. Ο ενθουσιασμός αντικατοπτρίστηκε στο βλέμμα της και η μητέρα της χαμογέλασε χαρούμενη.

Ήταν πολύ μικρή όταν έγινε αυτό, ωστόσο η εικόνα του ήταν τόσο έντονη που το θυμόταν ακόμη και μετά από τόσα χρόνια. Από τότε ζητούσε το κρέας της όσο γινόταν λιγότερο ψημένο. Συνήθεια που συνέχισε να έχει μια ζωή. Ήταν άλλωστε συνηθισμένο για πολλούς ανθρώπους να τρώνε το κρέας τους μισοψημένο, γεγονός στο οποίο βασίζονταν κιόλας πολλές συνταγές. Δεν ήταν αυτό όμως που την προβλημάτιζε.

«Ωμό κρέας», έγραψε στην κορυφή του περιηγητή, αφού κοίταξε πρώτα καχύποπτα γύρω της. Τ' αποτελέσματα ήταν πολλά και ανάμεσά τους αναφέρονταν οι επιπτώσεις της κατανάλωσης ωμού κρέατος στον οργανισμό. Το σίγουρο ήταν ότι σε λίγο καιρό θα είχε πλήρη εικόνα επί του θέματος, μιας και θα το διδάσκονταν στη σχολή, αλλά αυτή έπρεπε να ξέρει άμεσα και ανώνυμα. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει ότι η προτίμησή της στο μισοψημένο κρέας άρχισε σταδιακά να μετατρέπεται σ' ένα ανελέητο πάθος για το ωμό...

Απ' ό,τι είδε στην οθόνη του υπολογιστή, οι κίνδυνοι της βρώσης του ήταν αρκετοί, κάτι που φανταζόταν και η ίδια. Η συχνή κατανάλωση ωμού κρέατος μπορεί να εκθέσει τον οργανισμό σε κινδύνους όπως σαλμονέλα, τοξόπλασμα, καμπυλοβακτήριο, καθώς και έναν σωρό άλλους.

Για λίγο έμεινε πάλι να κοιτάζει την οθόνη σκεπτική. Τα πρώτα αποτελέσματα ήταν αναμενόμενα. Συνεχίζοντας, είδε μαρτυρίες ανθρώπων που τρέφονταν επί πολλά χρόνια με ωμό κρέας

-εφαρμόζοντας προφανώς πρωτόγονες μεθόδους- και δεν παρουσίασαν την παραμικρή ασθένεια. Παρατήρησε ότι οι μαρτυρίες αυτές ήταν αρκετές και αυτό μονάχα ανακουφιστικά θα μπορούσε να λειτουργήσει στην προκειμένη περίπτωση.

Αναλογίστηκε ότι ίσως τελικά να μην ήταν τόσο άσχημα τα πράγματα, παρ' όλ' αυτά έπρεπε να φροντίζει τα γεύματά της να είναι έστω και λίγο ψημένα, προκειμένου ν' αποφύγει κάποια ενδεχόμενη αρρώστια. Μπορεί αρκετοί άνθρωποι, όπως έλεγε το διαδίκτυο, να μην είχαν κανένα πρόβλημα, όμως οι κίνδυνοι δεν έπαυαν να υπάρχουν. Η τελευταία της αυτή ανακάλυψη την απέτρεψε κι από το ν' αναζητήσει τη συνήθεια της αυτή και ως πάθος, μιας και εφόσον το ανέφεραν κι άλλοι άνθρωποι, μάλλον δεν ήταν και τόσο «κακό».

Εφόσον διάβασε αρκετά και σιγουρεύτηκε -όσο της επέτρεπε το διαδίκτυο- γι' αυτό της το συμπέρασμα, σηκώθηκε από τον υπολογιστή εμφανώς πιο ήρεμη αλλά αποφασισμένη ότι θα προσπαθούσε τουλάχιστον να μειώσει στο ελάχιστο δυνατό αυτή την παράξενη όρεξή της. Έφυγε από τη σχολή και κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Ήταν η πρώτη φορά μετά από μέρες που κατάφερε να ηρεμήσει από την έγνοια που είχε. Τα πράγματα τελικά ίσως να μην ήταν και τόσο άσχημα.

Στον δρόμο σταμάτησε στο κρεοπωλείο. Έπρεπε ν' αντικαταστήσει για αρχή τις μισοφαγωμένες μπριζόλες που πέταξε, μιας και τις είχε υποσχεθεί στον Ντέρεκ για την επομένη, και μετέπειτα να πάρει κάτι για το γεύμα της ημέρας. Θα έτρωγε μόνη μιας και το αγόρι της θα γυρνούσε σίγουρα αργά το βράδυ. Το πρόβλημά της μειώθηκε αρκετά και είπε να φάει επιτέλους πιο ξέγνοιαστη.

Μπαίνοντας μέσα ζήτησε δύο μπριζόλες για την επόμενη μέρα και κοίταξε πίσω από το τζάμι με τα εκτεθειμένα κρέατα, για να δει τι θα φάει για μεσημεριανό. Χαζεύοντας, το μάτι της έπεσε σε μια στοίβα με

μοσχαρίσια συκώτια. Κάτι σφίχτηκε μέσα της και το μυαλό της πήγε πάλι πίσω. Για κάποιον λόγο, από τότε που έφυγε από το χωριό, δεν έφαγε ποτέ ξανά συκώτι. Το κοίταξε για λίγο μαρμαρωμένη. Τα πρόσφατα νέα όμως της είχαν φτιάξει τη διάθεση. Δεν ήταν πια τίποτα παράλογο όσον αφορά αυτό που φοβόταν.

«...και δύο συκώτια, παρακαλώ».

Ω

Φτάνοντας στο σπίτι φόρεσε ό,τι πιο άνετο είχε και πήγε στην κουζίνα να μαγειρέψει. Θ' απολάμβανε την υπόλοιπη μέρα μ' ένα γεύμα για αρχή και στη συνέχεια χαλαρώνοντας μπροστά στην τζαμαρία, στην αγαπημένη της πολυθρόνα, παρέα με κάποιο βιβλίο. Ένωσε ότι απαλλάχθηκε κατά κάποιον τρόπο από ένα πρόβλημα που τη βασάνιζε από μέρες.

Ετοίμασε το τηγάκι και τα υλικά που θα χρειαζόνταν για να φτιάξει τόσο το κρέας, όσο και κάποιο συνοδευτικό. Το λάδι στο σκεύος άρχισε να ζεσταίνεται όσο αυτή άρχισε να ξετυλίγει τη χάρτινη συσκευασία που περιείχε το κρέας. Η πορφυρή μάζα του ξεπρόβαλε πάλι μπροστά της. Πήρε το ένα από τα συκώτια και κρατώντας το, κοίταξε αν το λάδι ζεστάθηκε αρκετά. Η μαλακή του αίσθηση στη παλάμη της την έκανε να αισθανθεί παράξενα. Είχε καιρό να φάει απ' αυτό και ο λόγος ήταν ίσως εν τέλει επειδή το είχε συνδέσει με τη μητέρα της, με την οποία είχε να μιλήσει κοντά έναν χρόνο.

«Έλα να δοκιμάσεις... είναι το καλύτερο κρέας».

Η ίδια παρόρμηση την έκανε να το φέρει κοντά στο πρόσωπό της και να το μυρίσει. Πολλοί θα έλεγαν ότι τα περισσότερα κρέατα μύριζαν το ίδιο. Κρεατίλα. Όχι όμως αυτή. Κάθε κρέας είχε τη δική του μυρωδιά. Το μύρισε πάλι. Είχε καιρό να μυρίσει συκώτι. Τουλάχιστον τρία

χρόνια. Η οσμή του γέμισε όλη την ύπαρξή της. Ήταν υπέροχο. Το έφερε λίγα χιλιοστά από το στόμα της. Ένωθε ήδη τη γεύση του, εκείνη τη γεύση που πρωτοδοκίμασε πολλά χρόνια πριν.

Κρατήσου, Αμάντα... θα το φας σε λιγάκι μαγειρεμένο...

Το κουδούνι χτύπησε ξαφνικά, διακόπτοντας τη σκέψη της. Χαμήλωσε το μάτι της κουζίνας και έτρεξε προς την πόρτα, σκουπίζοντας ταυτόχρονα το χέρι της απ' τα αίματα. Ανοίγοντας, ένας υπάλληλος του ταχυδρομείου την περίμενε στην πόρτα.

«Καλησπέρα. Η κυρία Αμάντα Μπάτλερ;»

«Μάλιστα», απάντησε αυτή.

«Έχετε ένα δέμα. Υπογράφετε εδώ, παρακαλώ;» είπε και της πρότεινε ένα ντοσιέ.

Αυτή υπέγραψε και παραλαμβάνοντας ένα μικρό πακέτο από τον υπάλληλο, έκλεισε την πόρτα. Έγραφε πάνω μονάχα το όνομα και τη διεύθυνσή της. Γυρνώντας το προς όλες τις πλευρές διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε πουθενά αποστολέας. Συνοφρυώθηκε. Έτρεξε προς την πόρτα να προλάβει τον υπάλληλο, αλλά αυτός είχε ήδη φύγει. Θα ήταν ανούσιο άλλωστε. Εφόσον αυτός που το έστειλε δεν το έγραφε εδώ, τότε δεν θα το ήξερε ούτε η μεταφορική εταιρία. Για μια στιγμή φοβήθηκε. Τι να ήταν αυτό; Ένωσε ότι κρατάει στα χέρια της κάποια ωρολογιακή βόμβα.

Ύστερα το μυαλό της πήρε στροφές. Χαμογέλασε. Ήταν πάλι μια από τις εκπλήξεις του Ντέρεκ. Τώρα που θα έλειπε σχεδόν όλη μέρα, της έστειλε κάποιο δωράκι για να μην τον ξεχνάει. Και φυσικά δεν είχε γράψει το όνομά του για να μη χαλάσει την έκπληξη.

Ω, Ντέρεκ...

Ήταν πολύ γλυκός ώρες ώρες.

Το κράτησε καλύτερα τώρα, σαν να κρατούσε πια κάτι πολύτιμο. Αναρωτιόταν τι να της είχε στείλει. Κοίταξε προς την κουζίνα. Έπρεπε να συνεχίσει με το φαγητό· το λάδι έκαιγε ήδη. Έκανε να αφήσει το κουτί αλλά σταμάτησε. Ένα λεπτό μονάχα, σκέφτηκε και άρχισε να ανοίγει το κουτί γρήγορα. Η περιέργειά της την έπνιγε. Συνέχισε να σκίζει το χάρτινο κουτί, ώσπου αυτό αποκάλυψε κάτι που ήταν τυλιγμένο σε χαρτί. Δεν έμοιαζε με συσκευασία δώρου, ωστόσο κάτι υπήρχε τυλιγμένο εκεί μέσα. Ήταν μαλακό στην αφή και έκανε διάφορους φευγαλέους συνειρμούς. Χαμογέλασε. Ξεδίπλωσε βιαστικά και το αποκάλυψε...

Το χαμόγελό της χάθηκε...

Ένα ξάφνιασμα στην αρχή και μια έντονη αποστροφή στη συνέχεια.

“Τι;...”

Ένα πορφυρό κομμάτι κρέατος αποκαλύφθηκε μέσα από το αιματοβαμμένο εσωτερικό του χαρτιού. Οι συνειρμοί επιταχύνθηκαν μέσα στο μυαλό μέσα σε λίγες στιγμές σαστιμάρας, ώσπου όλα σταμάτησαν ξαφνικά, μόλις της ήρθε η μυρωδιά.

Ένα αρχέγονο συναίσθημα ένωσε να ξυπνάει ξαφνικά, το οποίο άρχισε να βρυχάται σαν ηφαιστειο έτοιμο να εκραγεί. Σαν μια λίμνη βενζίνης ν’ αρπάζει φωτιά και να εκτινάζει τεράστιες φλόγες αστραπιαία. Σαν μια γιγάντια γενετήσια ορμή να γεννιέται από τους ακρογωνιαίους νευρώνες του μυαλού και να κάνει το κορμί να πάλλεται.

Γούρλωσε με απόγνωση τα μάτια και είδε το κρέας να τρέμει μέσα στην παλάμη της.

Η μυρωδιά... η μυρωδιά... Ω, Θεέ μου...

Αυτή δεν ήταν συνηθισμένη μυρωδιά. Ήταν κάτι άλλο. Δεν είχε μυρίσει ποτέ κάτι παρόμοιο. Και το σημαντικότερο: σε καμία περίπτωση δεν ένωσε ποτέ έτσι. Το κοίταξε ξαφνικά όπως κοιτάζει μια,

νηστική από μέρες, γάτα ένα φρέσκο ψάρι. Αυτόματα το έφερε στο στόμα της, αλλά την τελευταία στιγμή το τράβηξε πίσω. Άρχισε να τρέμει. Ήξερε ότι πολλές φορές δυσκολευόταν να ελέγξει τον εαυτό της, αλλά αυτό έμοιαζε να είναι πέρα από τις δυνάμεις τις. Λαχάνιασε απότομα και πέταξε το χαρτί με το κρέας στο πάτωμα, προσπαθώντας ν' αποφύγει την κυκλώπεια ορμή της. Πισωπάτησε και συνέχισε να το βλέπει ακίνητο στο πάτωμα.

«Τι σκατά είναι αυτό;», ούρλιαξε σχεδόν.

Έφυγε τρέχοντας στο μπάνιο, αλλά η μυρωδιά είχε θρονιαστεί για τα καλά στα ρουθούνια της. Έριξε νερό στο πρόσωπό της και τώρα ανάσανε σαν να είχε τρέξει με όλη της δύναμη για πολλά μέτρα. Είχε έρθει πολύ κοντά στο να το δαγκώσει. Πώς θα μπορούσε όμως; Πώς θα έτρωγε από κάποιο άγνωστο κομμάτι κρέας και μάλιστα από κάποιον άγνωστο αποστολέα;

Ποιος να το έστειλε;

Τι κρέας ήταν αυτό;

Γιατί ένιωσα έτσι;

Τι συμβαίνει με μένα;

Τρελαίνομαι;

Τρελαίνομαι;

Τα μάτια της ξεχείλισαν και ξέσπασε σ' έναν χείμαρρο από λυγμούς. Έπεσε στο πάτωμα και έκλαψε όσο δεν είχε κλάψει ποτέ. Η μυρωδιά συνέχισε να της σπάει τη μύτη. Έτσι ακάλυπτο όπως ήταν στο πάτωμα, η οσμή του είχε πλημμυρίσει ολόκληρο το διαμέρισμα. Ήθελε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο να το αρπάξει και να το κατασπαράξει. Τα ένστικτά της χτύπησαν κόκκινο και μονάχα οι ηθικοί φραγμοί την κρατούσαν σαν λεπτά σχοινιά, έτοιμα να κοπούν.

Τι μου συμβαίνει;

Κάτι έπρεπε να κάνει. Δεν θα άντεχε για πολύ ακόμη. Άνοιξε γρήγορα το ντουλαπάκι δίπλα στον καθρέφτη και πήρε το μπουκάλι με το οινόπνευμα. Έχυσε αρκετό στα χέρια της και έτριψε το πρόσωπό της για να πνίξει τη μυρωδιά. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, πήγε στο σαλόνι. Σφίγγοντας τα δόντια, το πλησίασε και τυλίγοντάς το γρήγορα στο χαρτί του, το έβαλε πίσω στο κουτί. Έβαλε στη συνέχεια το κουτί μέσα σε πολλές σακούλες και το έβαλε στην πιο απομακρυσμένη γωνία του φυγείου. Άνοιξε στη συνέχεια όλα τα παράθυρα και άδειασε ένα ολόκληρο αποσμητικό χώρο, σε σημείο να την κάνει ν' αναγουλιάσει. Η μυρωδιά του είχε χαθεί, αλλά η σκέψη και μόνο την αναστάτωνε ακόμη.

Πήγε στην κουζίνα και έκλεισε τα μάτια. Δεν μπορούσε να συνεχίσει το μαγείρεμα. Κάθισε στην πολυθρόνα της, που βρισκόταν δίπλα στο παράθυρο, και ένιωσε το κρύο που έμπαινε να την ανατριχιάζει. Λειτουργούσε καλά όμως για την ώρα. Την έκανε να συνέλθει από το σοκ. Προσπάθησε να ηρεμήσει. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τέτοιο πόθο για οτιδήποτε. Ούτε για τη σοκολάτα όταν είχε περίοδο, ούτε για το μισοψημένο ή και ωμό κρέας που της άρεσε να τρώει, ούτε για την πρώτη φορά που έκανε σεξ -ούτε καν για το καλύτερο σεξ που έκανε ποτέ με τον Ντέρεκ. Αυτό ξεπερνούσε τα πάντα κατά πολύ. Μάλλον θα ήταν από κάποιο ζώο που δεν είχε δοκιμάσει ποτέ. Κάποιο είδους κρέατος που δεν ήταν και τόσο συνηθισμένο. Και ποιος να το έστειλε; Και γιατί; Κάποιος απ' ό,τι φάνηκε ήξερε για το πάθος της και αποφάσισε να παίξει μαζί της. Και πώς ήξερε αυτός ο κάποιος ότι αυτό το κρέας ήταν τόσο... τόσο...

Ξεφύσηξε. Ένιωσε εκτεθειμένη. Αισθάνθηκε ότι το κρυφό της πάθος βγαίνει στην επιφάνεια με τον πιο παράξενο τρόπο. Δεν έπρεπε να καθίσει με σταυρωμένα τα χέρια. Έπρεπε να κινηθεί άμεσα, αν ήθελε να προστατευτεί. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που ήθελε ο άγνωστος έπρεπε να το

μάθει. Το μόνο όμως που μπορούσε ίσως να μάθει για αρχή ήταν η προέλευση αυτού του κομματιού που της έστειλε. Δεν ήταν εύκολο, αλλά θα το κατάφερνε. Στην ιατρική σπούδαζε.

Την υπόλοιπη μέρα δεν πήγε πουθενά, περιμένοντας τον Ντέρεκ και ακροβατώντας ανάμεσα σε χιλιάδες σκέψεις.

Ντέρεκ, μήπως ήσουν εσύ; Ή μήπως όχι;

Ω

Την επόμενη μέρα πήρε μαζί της στη σχολή μια μεγαλύτερη τσάντα και φρόντισε να κρύψει το κομμάτι από τον Ντέρεκ, όσο γινόταν καλύτερα και το σημαντικότερο: να μην το μυρίσει. Αφού θα έπαιρνε πρώτα κρυφά ένα δείγμα αίματος, θα το ξεφορτωνόταν στη συνέχεια σε κάποιον κάδο χωρίς να κινήσει υποψίες. Πράγμα το οποίο και έγινε στις τουαλέτες, κατά τη διάρκεια ενός μαθήματος, την ώρα που οι περισσότεροι βρίσκονταν στις αίθουσες. Αποδείχθηκε για άλλη μια φορά ότι δεν ήταν και το πιο εύκολο πράγμα, ωστόσο φρόντισε να κλείσει καλά τη μύτη και να είναι όσο πιο προσεκτική και γρήγορη γινόταν.

Με μια μικρή κηλίδα αίματος ανάμεσα σε δύο μικρά κομμάτια γυαλιού δειγματοληψίας στην τσάντα της, επέστρεψε στα μαθήματά της. Το κομμάτι βρισκόταν ήδη σ' έναν μεγάλο κάδο μαζί με άλλα σκουπίδια, κάνοντας πολύ δύσκολο τον τυχόν εντοπισμό του. Έμενε τώρα το δύσκολο κομμάτι.

Στα εργαστήρια της σχολής υπήρχε η δυνατότητα ανάλυσης DNA και λόγω της μεγάλης βάσης δεδομένων, μπορούσε να γίνει ταύτιση αυτού με άλλα υπάρχοντα. Βέβαια όλο αυτό δεν μπορούσε να γίνει έτσι απλά, μιας και οι καθηγητές του τμήματος βιολογίας δεν γινόταν να εξετάζουν το οποιοδήποτε δείγμα αίματος για τον καθένα και να του πουν πού ανήκει. Χρειαζόταν βοήθεια από κάποιον που είχε μια σχετικά καλύτερη

πρόσβαση, ο οποίος θα μπορούσε να είναι απλά και κάποιος παλιότερος φοιτητής.

Κατέληξε σ' έναν καλό φίλο του Ντέρεκ, ο οποίος αφενός θα τη βοηθούσε γιατί ήταν κοπέλα του κολλητού του και, αφετέρου, με ένα μικρό της τέχνασμα -ότι θέλει να κάνει στον φίλο του κάτι σαν έκπληξη- ο Ντέρεκ δεν θα μάθαινε τίποτα, πράγμα το οποίο έπρεπε να διασφαλίσει πάση θυσία. Τι θα του έλεγε για εκείνο το αίμα; Ήταν δύσκολο να δικαιολογηθεί.

Πρόθυμος να βοηθήσει, της είπε ότι θα της απαντήσει μέχρι το μεσημέρι, μιας και για καλή της τύχη το άτομο που ασχολούνταν με το συγκεκριμένο κομμάτι ήταν φίλος του.

Οι ώρες περνούσαν βασανιστικά αργά. Από τη στιγμή που έδωσε το δείγμα, το μυαλό της ταξίδευε οπουδήποτε εκτός από κει που βρισκόταν. Σκεφτόταν ότι μόλις μάθαινε από τι ζώο προέρχεται τελικά, θα φρόντιζε σε πρώτη φάση να μάθει για το κρέας του και στη συνέχεια να το αποφύγει για αρχή όσο γίνεται περισσότερο. Ήταν αρκετά τρομακτικό να βλέπει τον εαυτό της ν' αντιδρά έτσι μπροστά στη θέα και τη μυρωδιά ενός κομματιού κρέατος. Άλλωστε, για να μην είχε έρθει μέχρι τώρα ποτέ σε επαφή με κάτι τέτοιο, ήταν προφανώς κάτι σπάνιο, που δεν συναντούσε στα φαστ φουντ ή στο κρεοπωλείο της γειτονιάς.

Με τη λήξη της τελευταίας ώρας ο φίλος του Ντέρεκ την περίμενε ήδη έξω από την αίθουσα.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε η Αμάντα, βλέποντας το πρόσωπό του δυσαρεστημένο.

«Δυστυχώς, ό,τι δείγμα ήταν αυτό που ήθελες να πάρεις, τελικά δεν το πήρες. Προφανώς είχες κάποια ανοιχτή πληγή -εσύ ή όποιος σου το έδωσε- και αντί για το αίμα του ζώου που έψαχνες, πήρες το δικό σου. Το αίμα είναι καθαρά ανθρώπινο, Αμάντα».

Τα τελευταία του λόγια αντήχησαν σαν μέσα από μια βαθιά σπηλιά. Ένα μούδιασμα απλώθηκε παντού και ένωσε κάθε τρίχα του σώματός της ν' ανασηκώνεται. Όλα τα πιθανά σενάρια γκρεμίστηκαν και τώρα στεκόταν μπροστά σε μια τεράστια αποκάλυψη. Ένα μεγάλο μυστικό που της έκρυβε ο ίδιος της ο εαυτός.

«Δεν πειράζει...» είπε με μισοσπασμένη φωνή, προσπαθώντας να κρύψει την ξαφνική ταραχή. «Προφανώς έγινε αυτό που είπες. Σε ευχαριστώ πολύ πάντως».

Έκανε μεταβολή και αφήνοντάς τον πίσω της, χάθηκε μέσα στο πλήθος.

Δεν είναι δυνατόν...

Βγήκε από το κτίριο σχεδόν παραπατώντας και στάθηκε στην άκρη του γεμάτου από φοιτητές προαυλίου της σχολής. Ένωσε να ιδρώνει όλο της το κορμί. Η ζάλη που είχε ίσα που της επέτρεπε να σταθεί όρθια. Μερικοί την κοίταξαν παράξενα μιας και είχε ήδη χλομιάσει ολόκληρη.

Δεν είναι δυνατόν...

Το αιματολογικό αποτέλεσμα της κάρφωσε δύο σκέψεις στο μυαλό, σαν βέλη που την πονούσαν λες και ήταν πραγματικά. Ποιανού ήταν αυτό το κρέας και, το χειρότερο... Το ανθρώπινο κρέας την έκανε να λυγίζει.

Δεν είναι δυνατόν...

Μέσα της ήδη σπάραζε και ούρλιαζε. Άρχισε να χάνει τη γη κάτω από τα πόδια της. Η ζάλη δυνάμωσε ώσπου για λίγο όλα στροβιλίστηκαν και έπειτα έσβησαν.

Ω

«Αμάντα, Αμάντα».

Μια φωνή ακούστηκε μέσα από το πυκνό σκοτάδι που βρισκόταν για αρκετά λεπτά. Μια γνώριμη φωνή. Άνοιξε τα μάτια και είδε τον Ντέρεκ να την κρατάει στην αγκαλιά του, ανήσυχος. Γύρω τους, στο ίδιο σημείο με πριν, είχε μαζευτεί πολύς κόσμος και κοίταζε.

«Τι έπαθες, μωρό μου; Τι συνέβη; Λιποθύμησες, της είπε και τότε όλες οι σκέψεις της ξύπνησαν πάλι και βγήκαν στην επιφάνεια. Βούρκωσε ακαριαία και τον αγκάλιασε.

«Πήγαινε με σπίτι, Ντέρεκ... δεν είμαι καλά».

Ω

Κοιμόταν για ώρες. Πήρε μαζί δύο υπνωτικά χάπια, τόσο ισχυρά που τη νάρκωσαν μέχρι το επόμενο πρωί. Δεν ήθελε να σκέφτεται. Τουλάχιστον όχι αυτό που διαπίστωσε για τον εαυτό της. Και το χειρότερο ήταν ότι κάποιος το ήξερε και έπαιζε μαζί της, ο οποίος μάλιστα αφαίρεσε κρέας από κάποιον άνθρωπο. Να ήταν άραγε ήδη νεκρός; Το κρέας έμοιαζε φρέσκο. Αυτό ως μαθητευόμενη γιατρός μπορούσε να το πει με σιγουριά. Κάποιος, προκειμένου να παίξει μαζί της, ίσως να σκότωσε και άνθρωπο.

Ήταν ήδη ξύπνια και οι ίδιες σκέψεις της ροκάνιζαν το μυαλό σαν τερμίτες. Ήταν πρωί και ο Ντέρεκ την είχε ξυπνήσει πριν φύγει για τη σχολή. Κοιμόταν σχεδόν εικοσιτέσσερις ώρες με τα χάπια. Του είπε απλά ότι δεν αισθανόταν καλά και ότι κοιμήθηκε αρκετά, χωρίς βέβαια αυτός να δει ότι πήρε ηρεμιστικά.

Σηκώθηκε και πήγε στο σαλόνι. Κάθισε στην πολυθρόνα της και άρχισε να τρώει τα νύχια της νευρικά. Σκέφτηκε ότι ευτυχώς που είχε πετάξει εκείνο το κομμάτι από την τσάντα της, γιατί αφενός θα είχε σοβαρό πρόβλημα αν το έβρισκε κάποιος την ώρα που λιποθύμησε και, αφετέρου, πώς θα άντεχε να έχει εκείνο το πράγμα στην κατοχή της

τώρα που ήξερε τι πραγματικά ήταν. Σιχάθηκε τον εαυτό της. Πώς μπορούσε να ποθεί κάτι τέτοιο; Πώς γινόταν να της προκαλεί τέτοια τεράστια έλξη αυτό το κρέας; Τι ήταν; Θυμήθηκε τους ανθρωποφάγους στις ζούγκλες, από κάποιες ταινίες.

Αυτό είμαι; Ανθρωποφάγος; Κανίβαλος;

Σηκώθηκε και στάθηκε στο τζάμι. Έξω ο κόσμος περιφερόταν στους δρόμους, ο καθένας απασχολημένος με τις δικές του έγνοιες. Δεν υπήρχε κάτι να κάνει για την ώρα. Θα είχε τον νου της συνεχώς γι' αυτόν τον άγνωστο που της έστειλε το δέμα και όσο για τον εαυτό της... θα το έβαζε φυσικά στην πιο απομακρυσμένη άκρη του μυαλού της. Τα είχε καταφέρει μέχρι τώρα. Θα τα κατάφερνε ξανά.

Ω

Οι μέρες πέρασαν, συνεχίζοντας τη ζωή της όπως και πριν. Προσπάθησε να βγάλει από το μυαλό της όσο μπορούσε τα τελευταία γεγονότα. Σκέφτηκε ότι η ζωή προχωράει και δεν πρέπει τίποτα να την κρατάει πίσω. Τώρα μάλιστα που τα έφτιαξε όλα όπως ήθελε.

Το νέο εξάμηνο στη σχολή περιείχε καινούργια μαθήματα, εκ των οποίων κι αυτό της ιατροδικαστικής. Πολλά λέγονταν ανάμεσα στους νέους σχετικά φοιτητές για το πρώτο μάθημα -όπως και τα επόμενα- στο νεκροτομείο, όπου οι περισσότεροι δεν άντεχαν και άδειαζαν τα περιεχόμενα του στομαχιού τους στα πρώτα λεπτά της επίδειξης από τον ιατροδικαστή. Δεν ήταν αυτό όμως που φόβιζε την Αμάντα...

Η μέρα έφτασε λοιπόν και οι φοιτητές ήδη βρίσκονταν έξω από το νεκροτομείο ενός κοντινού νοσοκομείου, μαζεμένοι σε πηγαδάκια, συζητώντας και κοροϊδεύοντας ένας τον άλλον γι' αυτά που θα δουν. Η Αμάντα στη δική της παρέα άκουγε τις υπόλοιπες να μιλούν σ' ένα τεταμένο κλίμα, προσπαθώντας να μείνει ήρεμη.

«Και τι θα κάνει τώρα αυτός ακριβώς;» είπε η μία που είχε ήδη καλύψει το στόμα της με την παλάμη.

«Ένας τεταρτοετής μου είπε ότι ανοίγει το στήθος και αποκαλύπτει όλα τα... Ω, Θεέ μου... πώς θα το δούμε αυτό;» είπε μια άλλη δίπλα της.

Η Αμάντα τα ήξερε πολύ καλά όλα αυτά, μιας και ο Ντέρεκ της τα είχε πει όλα αναλυτικά. Δεν πήρε καθόλου μέρος στη συζήτηση. Το μυαλό της ήταν αλλού.

«Εσύ δε μιλάς, Αμάντα. Μάλλον το πήρες πολύ στα σοβαρά, ε;» της είπε η μία.

Η Αμάντα την κοίταξε κάνοντας την αηδιασμένη.

«Ε, λίγο το 'χεις;» της είπε και οι υπόλοιπες έγνεψαν συγκαταβατικά.

Οι πόρτες άνοιξαν ξαφνικά και ένας άντρας με μακριά ρόμπα και γάντια τους κάλεσε στο εσωτερικό. Η Αμάντα, μένοντας τελευταία, έβγαλε από την τσέπη της ένα μικρό βαζάκι και παίρνοντας λίγη από την κρέμα που περιείχε, την άλειψε ανάμεσα στο πάνω χείλη της και στα ρουθούνια. Δάκρυσε αμέσως από την έντονη μυρωδιά. Ήταν μια κρέμα για εντριβές με έντονο άρωμα μέντας, η οποία θα τη βοηθούσε να μη μυρίζει τίποτε άλλο πέρα απ' αυτό. Τουλάχιστον για την επόμενη ώρα.

Μπήκαν στην αίθουσα και αμέσως ένα παράξενο συναίσθημα τους πλημμύρισε όλους. Άδεια τραπέζια, έτοιμα να φιλοξενήσουν νεκρά σώματα, και στο βάθος μεγάλα μεταλλικά συρτάρια το ένα δίπλα στο άλλο, τα οποία έκαναν τη φαντασία να καλπάζει για το ιδιαίζον περιεχόμενό τους.

«Ελάτε», είπε ο μεσήλικας ιατροδικαστής, ο οποίος είχε σταθεί μπροστά από ένα τραπέζι στο βάθος. Οι φοιτητές τον πλησίασαν και

είδαν ότι το τραπέζι φιλοξενούσε μια σορό καλυμμένη μ' ένα λευκό σεντόνι. Ο άντρας τους κοίταξε όλους και χαμογέλασε.

«Καλημέρα, παιδιά. Καλώς ήρθατε στο μάθημα της ιατροδικαστικής. Εδώ θα μελετήσουμε το εσωτερικό του ανθρώπινου σώματος στην πράξη. Είναι η πρώτη φορά φαντάζομαι που θα ζήσετε αυτή την εμπειρία και καταλαβαίνω ότι δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα. Ωστόσο, επιλέξατε να γίνετε γιατροί και πρέπει να το συνηθίσετε. Όσοι δεν αντέχετε για πρώτη μέρα, μπορείτε ν' αποχωρήσετε. Είστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε;» είπε ο ιατροδικαστής και οι περισσότεροι τον κοίταζαν σαν χαζοί, καθώς τον είδαν να τραβάει το σεντόνι ξαφνικά και ν' αποκαλύπτει το πτώμα ενός άντρα γύρω στα πενήντα. Το παγωμένο βλέμμα του νεκρού σκόρπισε μια μελαγχολία στην ατμόσφαιρα και οι περισσότεροι αισθάνθηκαν ότι βρίσκονταν σε κάποια κηδεία. Η Αμάντα κοίταξε ανέκφραστη προσπαθώντας να έχει τον εαυτό της υπό έλεγχο για τη συνέχεια. Ένιωθε ότι βρίσκεται ήδη σ' αναμμένα κάρβουνα.

«Αυτός ο κύριος απεβίωσε ξαφνικά ενώ βρισκόταν στον καναπέ του σπιτιού του, δίχως να έχει προηγηθεί κάτι. Είχε ιστορικό καρδιάς, οπότε εικάζουμε ότι κάποια ανακοπή προκάλεσε τον θάνατό του», είπε και στράφηκε σε έναν πάγκο με χειρουργικά εργαλεία που είχε δίπλα του, πιάνοντας ένα νυστέρι. «Ας δούμε λοιπόν τι ακριβώς του συνέβη».

Το τοποθέτησε στην κορυφή του στέρνου και ασκώντας μια ελαφρά πίεση, ξεκίνησε να χαράζει μια γραμμή. Το σάρκινο φερμουάρ άνοιξε, αφήνοντας πίσω του μια κόκκινη λωρίδα ανάμεσα από το σκισμένο δέρμα που ανασηκωνόταν στα χείλη της πληγής. Ένας άβολος θόρυβος σχισίματος μονοπωλούσε στον χώρο. Το νυστέρι σταμάτησε το ταξίδι του λίγο πριν τον καβάλο και ο ιατροδικαστής το επέστρεψε πίσω στον πάγκο, πιάνοντας αυτήν τη φορά μια λαβίδα και τον διαστολέα. Με λεπτές και ακριβείς κινήσεις, άνοιξε τον θώρακα του νεκρού άντρα

χρησιμοποιώντας και τα δύο εργαλεία. Ήχοι, αυτή τη φορά από κρέας και κόκαλα που έτριζαν, γέμισαν το νεκροτομείο κάνοντας τους φοιτητές να κοιτάζουν αποσβολωμένοι. Το δέρμα άνοιξε τελικά σαν κουρτίνες θεάτρου και αποκάλυψε τη μακάβρια παράσταση που παιζόταν στο εσωτερικό του σώματος. Ο ιατροδικαστής σταμάτησε για λίγο αφήνοντας τα εργαλεία πάλι δίπλα του και κοίταξε τους μαθητές του χαμογελαστός.

«Λοιπόν; Δύσκολο θέαμα, ε;»

Οι περισσότεροι κοίταζαν σαν να έχουν μόλις δει φάντασμα. Η Αμάντα ένιωθε ακόμη ασφαλής μιας και καμία μυρωδιά πέρα από τη μέντα δεν είχε εισχωρήσει στα ρουθούνια της. Ήταν καλά για την ώρα. Ωστόσο, ένα παράξενο συναίσθημα την έκανε να ανησυχεί.

«Ας περάσουμε λοιπόν τώρα και στα ενδότερα», συνέχισε και βάζοντας τα χέρια του στο εσωτερικό του άντρα, τράβηξε κάποιο όργανο. Δίχως όμως να προλάβει να καταλάβει τι ήταν αυτό, η σκοτοδίνη την επισκέφτηκε και πάλι αιφνιδιαστικά. Το ίδιο συναίσθημα μ' εκείνη τη μέρα στο σπίτι άρχισε ν' αναζωπυρώνεται και ο πανικός της χτύπησε γι' άλλη μια φορά την πόρτα. Όλα θόλωσαν ξανά και εκείνη η φλόγα άρχισε πάλι να της καίει τα σωθικά. Ο ιατροδικαστής κρατούσε κάτι από τα σπλάχνα και μιλούσε, αλλά αυτή δεν άκουγε πια τίποτα. Όλα ήταν εστιασμένα σ' αυτό που κρατούσε στο χέρι του, το οποίο τη διέταζε νοερά να το κατασπαράξει.

Την εξουσίαζε.

Ο έλεγχος του εαυτού της κρατιόταν από μια κλωστή και μηχανικά έβαλε το χέρι της στο στόμα και βγήκε έξω απ' την αίθουσα, τρέχοντας. Δεν ήταν τελικά μονάχα η μυρωδιά που την προκαλούσε. Ήταν όλη η φύση του. Ήταν και μόνο η ιδέα του. Το ανθρώπινο κρέας τής τάραζε την ύπαρξη, οποιαδήποτε αίσθηση και να χρησιμοποιούσε. Αρκεί να

καταλάβαινε ότι είναι ανθρώπινο. Το πρόβλημα ήταν βαθιά ριζωμένο μέσα της και σίγουρα ακόμη μεγαλύτερο απ' ό,τι φανταζόταν.

Στάθηκε έξω από την αίθουσα, κρατώντας ακόμη το στόμα σε ένδειξη δήθεν αναγούλας. Για καλή της τύχη είδε μερικές ακόμη συμφοιτήτριές της να βγαίνουν ταυτόχρονα, κάνοντας το περιστατικό να μοιάζει συνηθισμένο. Κανείς δεν ήξερε όμως ότι δεν βγήκαν για τον ίδιο λόγο. Το μάθημα τόσο γι' αυτήν όσο και για τις υπόλοιπες που την ακολούθησαν τελείωσε εκεί. Ένωσε ότι για δεύτερη φορά κατάφερε ν' αντισταθεί στον μεγαλύτερο πειρασμό που συνάντησε ποτέ. Για πόσο όμως;

Μια γυναίκα που στεκόταν λίγο πιο εκεί για ώρα, μειδίασε μόλις είδε την Αμάντα να βγαίνει. Την παρατήρησε για λίγο και έπειτα χάθηκε πίσω από μια γωνία.

Ω

Οι επόμενες εβδομάδες πέρασαν πολύ δύσκολα. Προσπαθούσε μάταια να βάλει σε μια σειρά τις σκέψεις της, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να σκέφτεται συνεχώς ανθρώπινες σάρκες και αίματα. Πάλευε διαρκώς να τα βγάλει από το μυαλό της αλλά μάταια. Μετά από εκείνη τη μέρα στο νεκροτομείο θα έλεγε πως ό,τι κρυβόταν μέσα της ξύπνησε για τα καλά και θρονιάστηκε στο μυαλό της ως μια επικίνδυνη εξάρτηση. Δεν χρειαζόταν πια να μυρίσει, ούτε να δει τίποτα. Το ήθελε παθιασμένα.

Στην προσπάθειά της να το πολεμήσει έμεινε μακριά απ' όλους. Κλείστηκε στον εαυτό της και το μόνο που έκανε ήταν να παρακολουθεί τα μαθήματα στη σχολή. Στον Ντέρεκ είπε ότι θέλει να μείνει για λίγο καιρό μόνη της, λόγω κάτι προσωπικού που τη βασάνιζε. Όσο για το μάθημα ιατροδικαστικής, φρόντιζε να λείπει για την ώρα. Ήξερε ότι θα

το έχανε από απουσίες, αλλά θ' ασχολιόταν αργότερα μ' αυτό. Για την ώρα είχε πιο σοβαρά θέματα να λύσει.

Σε μια προσπάθεια να πνίξει αυτό το ζώδες και ακραίο ένστικτό της, έτρωγε συνεχώς ωμό κρέας. Είχε εβδομάδες να μαγειρεύει. Τα άψητα μοσχαρίσια και χοιρινά φιλέτα ήταν πλέον το καθημερινό της μενού, αλλά εκείνη η αλλόκοτη αίσθηση δεν ήταν πια η ίδια. Ένωθε ότι δεν την κάλυπταν άλλο. Ήταν ανούσιο. Νύχτες ολόκληρες έμενε ξύπνια, έχοντας στα ρουθούνια της ακόμη εκείνη τη μυρωδιά της πρώτης φοράς. Φανταζόταν συνεχώς τη γεύση του και αναστατωνόταν. Σκεφτόταν πολλές φορές να πάει κρυφά στο νεκροτομείο και να υποκύψει επιτέλους σε αυτό το τεράστιο αρχέγονο πάθος της, που ξύπνησε ξαφνικά στα είκοσί της χρόνια. Ήταν εύκολο. Το είχε σκεφτεί χιλιάδες φορές πώς θα μπει εκεί μέσα χωρίς να την καταλάβει κανείς. Την τελευταία στιγμή όμως πάντα η λογική την επανέφερε. Ακροβατούσε συνεχώς ανάμεσα στο ένστικτο και την ηθική.

Μερικά βράδια, όταν έμενε μέχρι αργά στο νοσοκομείο για κάποια εργαστήρια, έμπαινε στον πειρασμό και πήγαινε στο νεκροτομείο. Κάθε φορά όμως το πάλευε και έφευγε από κει τρέχοντας. Κάθε φορά εκείνη η άγνωστη γυναίκα την παρακολουθούσε κρυφά, και όσο περνούσε ο καιρός τόσο και πιο ανυπόμονη έδειχνε.

Ω

Πέρασαν συνολικά δύο μήνες από την παραλαβή του πακέτου και η Αμάντα συνεχίζοντας να βρίσκεται σε τραγική κατάσταση, επέστρεψε στο σπίτι της από μια πολύωρη μέρα στη σχολή. Ένωθε ότι άρχισε να καταρρέει. Δεν είχε άλλες δυνάμεις για να το αντέξει όλο αυτό. Σκέφτηκε ότι ίσως θα έπρεπε ν' αρχίσει τα ναρκωτικά, προκειμένου να

αντισταθεί σε αυτή την ατέρμονη εξάρτηση. Μια νέα εξάρτηση για να ξεφύγει από την ήδη υπάρχουσα.

Μπήκε στο διαμέρισμά της και κλειδώνοντας, άρχισε να ξεντύνεται. Θα έκανε ένα μπάνιο και στη συνέχεια ήθελε να πάρει κάποιες πολύ σοβαρές αποφάσεις. Ίσως και να επισκεπτόταν κάποιον ψυχολόγο. Ή ψυχίατρο. Ή οτιδήποτε άλλο που θα την έκανε καλά. Δεν είχε άλλη αντοχή ν' αντιστέκεται και δεν μπορούσε καν να φανταστεί το ενδεχόμενο να υποκύψει.

Ξαφνικά όμως μπαίνοντας στο μπάνιο, συνοφρυώθηκε. Μια μυρωδιά... κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Αντέχεις ακόμη, Αμάντα», είπε μια φωνή από το μικρό σαλόνι και ένιωσε το αίμα της να παγώνει.

Έκανε μεταβολή αργά και κινήθηκε προς τα εκεί. Ήταν γνώριμη η φωνή.

«Το καταλαβαίνω αυτό που κάνεις, αλλά δε γίνεται διαφορετικά...»

Μπήκε στο σαλόνι. Την είδε να κάθεται στη πολυθρόνα. Μπροστά της...

Ω, Θεέ μου...

Μπροστά της ένας άντρας, κείτονταν στο πάτωμα.

Γυμνός.

Νεκρός.

Με το στήθος και την κοιλιά του ανοιγμένα σαν το φερμουάρ μιας ζακέτας.

Όπως ο άντρας στο νεκροτομείο.

Κοίταζε με το στόμα ορθάνοιχτο και τα μάτια γουρλωμένα, μια τπτώμα και μια τη γυναίκα.

«Μ... μητέρα;» είπε μετά από πολύ προσπάθεια.

Και σαν επιστέγασμα όλων αυτών η μυρωδιά ήρθε και την καταπλάκωσε σαν τεράστιο κύμα και της συμπαράλιασε όλες τις άμυνες.

«Δεν μπορείς να κάνεις πίσω, κόρη μου. Είναι η μοίρα σου. Αυτό είσαι... έτσι γεννήθηκες», είπε η μητέρα της και άναψε ένα τσιγάρο. Καθόταν άνετη στην πολυθρόνα και παρακολουθούσε την Αμάντα, σαν να μη συνέβαινε τίποτα το συνταρακτικό. Η Αμάντα δάκρυσε και μια έκφραση θυμού ξεπρόβαλε μέσα από τις πτυχές του προσώπου.

«Δεν είμαι... όχι...» είπε νευριασμένη και με τρεμάμενη φωνή, έτοιμη να σπάσει.

«Είσαι, Αμάντα. Εγώ σε μεγάλωσα και σε ξέρω πολύ καλά», είπε πάλι ρουφώντας λαίμαργα τον καπνό μέσα της.

«Εσύ τα έκανες όλα... εσύ έστειλες εκείνο το κρέας... Είσαι δολοφόνος...» ψέλλισε και κοίταξε πάλι το κατακρεουργημένο πτώμα, τρομάζοντας ακόμη περισσότερο. Εκείνη η μυρωδιά την είχε κάνει πάλι να τρέμει από πόθο. Όλα κρέμονταν από μια λεπτή κλωστή.

«Φυσικά. Έπρεπε να σε αφυπνίσω, Αμάντα. Το ήξερα από όταν ήσουν μικρή ότι ήσουν σαν κι εμένα. Στο κληροδότησα, αγάπη μου, και είμαι πολύ περήφανη γι' αυτό. Το ανθρώπινο κρέας είναι σαν ναρκωτικό... είναι τόση η απόλαυση που άπαξ και δοκιμάσεις δεν μπορείς πια να κάνεις πίσω. Την ξέρω από χρόνια αυτή την απόλαυση. Και το ξέρω ότι βαθιά μέσα σου την ξέρεις κι εσύ».

Η Αμάντα όσο κι αν δεν ήθελε να το παραδεχτεί ήξερε ότι όλα αυτά είναι αλήθεια.

«Και πώς ξέρεις εσύ ότι μου αρέσει εμένα;» είπε τώρα η Αμάντα με βουρκωμένα μάτια.

Η μητέρα της γέλασε.

«Το είδα στα μάτια σου κόρη μου... Όταν δοκίμασες για πρώτη φορά στα δώδεκά σου χρόνια...»

Η Αμάντα γούρλωσε τα μάτια της.

«Όταν δοκίμασες τον πατέρα σου».

Μια θύελλα θυμού ξύπνησε ξαφνικά μέσα της και έδιωξε οτιδήποτε άλλο βρισκόταν στο μυαλό της. Ακόμη και το πάθος για τα κρέατα που βρίσκονταν απλωμένα σε αφθονία μπροστά της. Οι παλάμες της σφίχτηκαν σε γροθιές και μια αλλιώτικη τρεμούλα της ταρακουνούσε το κορμί.

«Τι... τι είπες;» μπόρεσε μονάχα να πει.

«Αυτό που άκουσες, κόρη μου... το είδα στα μάτια σου ότι αυτό που έτρωγες σου άρεσε. Το είχες μέσα σου, απλά έπρεπε πρώτα να μεγαλώσεις και μετά να στο αφυπνίσω πάλι. Τουλάχιστον τώρα έμαθες ότι ο πατέρας σου δεν εξαφανίστηκε...»

Η θύελλα πλέον μετατράπηκε σε τυφώνα, η οποία ξέσπασε και άρχισε να παρασέρνει τα πάντα στο διάβα της...

Ω

«Σας ευχαριστούμε πολύ για το γεύμα. Ήταν όλα καταπληκτικά».

«Εμείς σας ευχαριστούμε που μας τιμήσατε με την παρουσία σας, κύριε Τόμσον. Χαρά μας να βρίσκεστε στο φτωχικό μας», είπε η Αμάντα και μαζί με τον Ντέρεκ ξεπροβόδισε τον Πρύτανη της ιατρικής σχολής με τη γυναίκα του.

«Για άλλη μια φορά συγχαρητήρια για τη θέση της διδάκτορος στο πανεπιστήμιό μας. Έχεις πολύ έξυπνη γυναίκα, Ντέρεκ, να το ξέρεις», είπε ο Πρύτανης μπαίνοντας στο αμάξι του.

«Το ξέρω, κύριε Τόμσον, το ξέρω», είπε αυτός και τους είδαν να φεύγουν. Μπαίνοντας στο σπίτι η Αμάντα αγκάλιασε τον Ντέρεκ ευτυχισμένη. Περίμενε πώς και πώς αυτή τη θέση και όταν ο ίδιος ο

πρύτανης της ανακοίνωσε τα ευχάριστα, τον κάλεσε στο σπίτι για δείπνο, πράγμα το οποίο δέχτηκε.

«Δεν το πιστεύω ακόμη», είπε αυτή. «Διδάκτωρ στη σχολή που κάποτε φοιτούσαμε. Το πιστεύεις;»

«Χαίρομαι πολύ για σένα, αγάπη μου. Είναι πραγματικά απίστευτο. Μετά τη θέση της προϊστάμενης σ' ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της πολιτείας, έγινες και διδάκτωρ του πανεπιστημίου. Συγχαρητήρια και πάλι», της είπε ο Ντέρεκ και αγκαλιάστηκαν άλλη μια φορά.

«Ας απολαύσουμε αυτή τη βραδιά. Είμαι πολύ χαρούμενη».

«Ό,τι θέλεις, αγάπη μου».

«Πάω να μαζέψω το τραπέζι κι εσύ πήγαινε πάνω να δεις αν κοιμούνται τα παιδιά. Είμαι σίγουρη ότι θα τους ξυπνήσαμε με τους επισκέπτες. Μετά μπορούμε να πιούμε ένα κρασάκι και ν' αναπολήσουμε».

Ω

Απόλυτη ησυχία επικρατούσε. Μέσα στο σκοτάδι το μόνο που φαινόταν ήταν η ηλεκτρονική ένδειξη της ώρας σε μια μικρή οθόνη στο σύνθετο.

03:34

Το κρασί στο ποτήρι της είχε γεμίσει αρκετές φορές. Είχαν καθίσει με τον Ντέρεκ όπως της είχε υποσχεθεί και απόλαυσαν τη βραδιά. Αυτός έφυγε από ώρα για ύπνο κι αυτή συνέχισε μόνη της. Δεν είχε ύπνο, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους που ήδη κοιμούνταν βαθιά.

Ήταν ήδη σαράντα δύο χρόνων. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από το πανεπιστήμιο. Παντρεύτηκαν τελικά με τον Ντέρεκ κι έκαναν δύο παιδιά, έναν γιο και μια κόρη. Ήταν πολύ ευτυχισμένοι. Ειδικά τώρα που πέτυχε και την επαγγελματική της ανέλιξη ένωθε ολοκληρωμένη.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και ένιωθε να ζαλίζεται λιγάκι. Είχε πει αρκετά. Περπάτησε αργά προς την άλλη άκρη του σαλονιού, όπου βρισκόταν το γραφείο της. Μέσα στο σκοτάδι είδε σκηνές από το παρελθόν. Σκηνές από εκείνη τη μέρα που καθόρισε τα πάντα. Είκοσι δύο χρόνια πριν.

Μπήκε στο γραφείο και είδε το ασημένιο φως του φεγγαριού να φωτίζει αχνά τον χώρο από το παράθυρο. Δεν άνοιξε το φως. Ήθελε το σκοτάδι για ζεστασιά. Περπάτησε ως τις βιβλιοθήκες και χάιδεψε τα εκατοντάδες βιβλία. Εικόνες ήρθαν πάλι μπροστά της.

Εκείνη η μέρα. Η μητέρα της να στέκεται μπροστά της. Να εμφανίζεται μετά από αρκετό καιρό, μόνο και μόνο για να της πει ότι αυτή ήταν η υπαίτια όλης αυτής της αφύπνισης. Και να της ανακοινώνει επίσης...

Έσφιξε τα χείλη της. Ο πατέρας της...

Ένιωσε την οργή της να ξεχειλίζει από κάθε κύτταρο του οργανισμού της. Να πλημμυρίζει από τα χείλη της ύπαρξή της. Είδε ξάφνου τον εαυτό της να δρα αυτοβούλως. Άρπαξε ένα μαχαίρι από την κουζίνα και άρχισε να μαχαιρώνει αλύπητα τη μητέρα της. Τη μισούσε. Τη μισούσε ανέκαθεν. Αλλά τώρα που έμαθε αυτή τη σιχαμερή πληροφορία, τη μίσησε ακόμη περισσότερο. Δεν άξιζε να ζει γι' αυτό που έκανε. Τη μαχαίρωνε μέχρι που τα πάντα βάφτηκαν με πηχτό πορφυρό μείγμα αίματος και βλέννας.

...και τότε λύγισε.

Μέσα σε αυτό το μακελειό αίματος και σάρκας... δοκίμασε.

Περπάτησε ως το γραφείο της και κοίταξε μια κορνίζα που υπήρχε εκεί, δίπλα σε στυλό και φακέλους. Χαμογέλασε. Έδειχνε αυτήν και τον Ντέρεκ την ημέρα του γάμου τους. Ήταν πολύ όμορφοι. Οι εικόνες ήρθαν πάλι...

Αφού βρήκε πάλι τον εαυτό της, είπε στο αγόρι της να επιστρέψει στο σπίτι. Του είπε ότι ήταν απλά μια φάση που περνούσε και ότι όλα ήταν πια καλά. Από τότε ήταν μια χαρά, ώσπου παντρεύτηκαν και έκαναν παιδιά. Άλλωστε πώς να μην ήταν καλά, τώρα που είχε κορέσει το πάθος της; Όσο για το μακελειό στο σπίτι, ταλαιπωρήθηκε πολύ, αλλά κατάφερε να τα εξαφανίσει όλα, πριν μπορέσει κανείς να καταλάβει κάτι, και ειδικά ο Ντέρεκ, που είχε σκοπό να τον αφήσει πάλι να επιστρέψει. Το πτώμα του άντρα ήταν προφανώς κάποιου άστεγου και όσο για τη μητέρα της, κανείς δεν ήξερε ότι βρισκόταν εκεί, μιας και είχαν πολύ καιρό να μιλήσουν. Δεν κίνησε ποτέ υποψίες κι έτσι εκείνη η μέρα έμεινε για πάντα θαμμένη σε κάποιο καταγώγι της μνήμης της.

Κάθισε στη καρέκλα κι έμεινε για λίγο ακίνητη, κοιτάζοντας ένα μικρό κλειδωμένο ντουλάπι που βρισκόταν στα αριστερά της. Ανασηκώθηκε και ξεκλειδώνοντάς το, το άνοιξε. Διάφορα ιατρικά εργαλεία υπήρχαν εκεί μέσα και στην κορυφή του δέσποζε ένα ανθρώπινο κρανίο. Το κοίταξε για λίγο και έπειτα το πήρε στην παλάμη της και το ακούμπησε στο γραφείο μπροστά της. Τα μεγάλα άδεια μάτια του κρανίου την κοίταζαν ανέκφραστα. Έφερε το πρόσωπό της κοντά και έμεινε εκεί να το κοιτάζει.

Είχες δίκιο. Είμαι αυτό ακριβώς που είσαι κι εσύ. Μου κληροδότησες την αρρώστια σου, αλλά δε φταις εσύ γι' αυτό. Έτσι γεννήθηκες κι εσύ και ίσως το κληρονόμησες από κάποιον άλλον. Αυτό όμως που έκανες στον μπαμπά και σε μένα δεν πρόκειται να στο συγχωρήσω ποτέ. Γι' αυτό φταις μονάχα εσύ... Γι' αυτό κι εγώ φρόντισα να σ' εκδικηθώ. Να σ' έχω για πάντα εδώ για να βλέπεις πόσο σπουδαία έγινα, μητέρα. Γιατί το μόνο που ήθελες εσύ είναι να γίνω ένα τέρας σαν κι εσένα...

Όλη σχεδόν η ανθρωπομάζα της μητέρας της και του άντρα από το μακελειό εκείνης της μέρας, καταναλώθηκαν σταδιακά μέσα στις επόμενες μέρες. Η Αμάντα ένιωσε ότι δεν υπήρχε επιστροφή και αφέθηκε στο ντελίριο της ανθρώπινης σάρκας και στην ευεργετική επίδραση που είχε επάνω της. Από την επόμενη μέρα ήδη ήταν ξαναγεννημένη. Ένωθε καλύτερα από ποτέ. Ο Ντέρεκ επέστρεψε στο σπίτι σε μερικές μέρες και όλα ήταν καλύτερα από πριν. Το μόνο που κράτησε ήταν το κρανίο της μητέρας της, το οποίο έβαφε με ένα λευκό βερνίκι, λέγοντας στον Ντέρεκ ότι ήταν ψεύτικο και ότι το είχε αγοράσει για να διώχνει τις φοβίες της.

Στράφηκε πάλι στο ντουλάπι και βάζοντας βαθιά μέσα το χέρι της, έπιασε μια διπλωμένη ισοθερμική σακούλα. Την άφησε δίπλα στο κρανίο και την άνοιξε. Μια μυρωδιά χύθηκε στον χώρο, καθώς μια κρεάτινη μάζα αποκαλύφθηκε αμυδρά στο ημίφως του γραφείου, ανάμεσα από τις παγοκύστες που περιείχε επίσης. Έκλεισε τα μάτια και τη μύρισε, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ήταν πάντα όπως την πρώτη φορά. Η ίδια θεσπέσια οσμή.

Της ήταν πια αναγκαίο. Δεν μπορούσε πλέον να ζει χωρίς αυτό. Η ελεύθερη είσοδος στο νεκροτομείο και η απεριόριστη πρόσβαση σε φρέσκια σάρκα τη βόλευαν στην αρχή. Μα με τον καιρό τα πράγματα περιπλέχθηκαν. Το λαθρεμπόριο σάρκας, τα νυχτερινά κυκλώματα, οι «προμηθευτές», τ' ανταλλάγματα στα οποία μόνο μια προϊσταμένη νοσοκομείου μπορούσε ν' ανταπεξέλθει, δεν της αφήναν περιθώριο απ' το να χώνεται όλο και πιο βαθιά. Ήξερε όμως ότι κάποια στιγμή θα το πλήρωνε αυτό.

«Μαμά;»

Τινάχτηκε απότομα και είδε μια μικρή φιγούρα να στέκεται στην είσοδο του γραφείου της. Τύλιξε γρήγορα τη συσκευασία και την έβαλε πίσω στο ντουλάπι, μαζί με το κρανίο.

«Ντιάνα; Τι κάνεις, αγάπη μου, ξύπνια τέτοια ώρα; Ξέρεις τι ώρα είναι;» είπε στη κόρη της και κλείδωσε το ντουλάπι.

«Δεν ξέρω, μαμά... με ξύπνησε κάτι», είπε η μικρή Ντιάνα και έτριψε τα μάτια της.

«Τι σε ξύπνησε;» τη ρώτησε η μητέρα της.

«Νομίζω, μια γλυκιά μυρωδιά. Μαμά... πεινάω».

Η ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ευλογημένο σκοτάδι. Πάντα ο πιο πιστός του σύντροφος. Έτοιμο να κρύψει τα λάθη της μέρας στις ελώδεις πτυχές του. Να προστατεύσει και να συγκαλύψει. Γι' αυτό και προτιμούσε να δουλεύει τότε, όταν χανόταν το φως της μέρας, έχοντάς το ως «φύλακα άγγελο» -όπως το αποκαλούσε ο ίδιος.

Περπάτησε σαν γάτα ως τον χαμηλό θάμνο και κρύφτηκε πίσω του, διατηρώντας μια καλή οπτική του σπιτιού. Της βίλας για την ακρίβεια, γιατί με κάτι τέτοιο έμοιαζε.

Δ

Άνοιγε σπίτια για χρόνια. Από μικρός ξεκίνησε με μικροκλοπές και έφτασε να το κάνει συστηματικά. Το οξύμωρο ήταν όμως ότι δεν το έκανε απλά από ανάγκη. Το είχε αναγάγει πια σε επιστήμη. Η διείσδυση στα σπίτια ήταν πλέον τέχνη γι' αυτόν και την εφάρμοζε με τέτοιο ζήλο που η ηθική απολαβή από κάθε διάρρηξη ήταν μεγαλύτερης αξίας από τη χρηματική. Είχε καταφέρει ν' αναπτύξει τέτοιες ικανότητες που δεν υπήρχε πια σύστημα συναγεμού, κλειδαριά ή οτιδήποτε άλλο ικανό να τον κρατήσει έξω από οποιοδήποτε σπίτι. Καθημερινά αλώνιζε το διαδίκτυο για νέες κλειδαριές και αντικλεπτικά και ενημερωνόταν για κάθε τους λειτουργία. Η αλήθεια ήταν ότι ένας πολύ στενός του φίλος τύχαινε να είναι κλειδαράς και δεν έχανε ευκαιρία κάθε φορά να τον ρωτάει γι' αυτά που τον ενδιέφεραν.

«Μήπως θέλεις να γίνεις κι εσύ κλειδαράς και με ρωτάς συνεχώς;» τον ρωτούσε συχνά, αλλά το μυστικό του το μοιραζόταν μόνο με το σκοτάδι. Ποιος να φανταζόταν ότι ο διαβόητος -ασύλληπτος ακόμη- διαρρήκτης, που είχε παρακάμψει και τους πιο δύσκολους συναγεμούς στην πόλη, θα ήταν ένας απλός υπάλληλος σε μια εταιρία μεταφορών.

Δ

Η μαύρη ολόσωμη φόρμα και η εξίσου μαύρη κουκούλα τον έκαναν ένα με τις σκιές. Ο φύλακας άγγελός του βρισκόταν παντού τριγύρω του, βαμμένος επάνω στο κορμί του. Κοίταζε για ώρα το σπίτι, μελετώντας το προσεκτικά. Είχε μάθει ότι μια ηλικιωμένη γυναίκα έμενε μόνη εκεί για χρόνια. Είχε μεγάλη περιουσία και αυτό ήταν ηλίου φαινότερο. Και όπως ήταν αναμενόμενο, θα είχε ό,τι πιο τελευταίο σε σύστημα συναγερμού. Άλλη μια πρόκληση γι αυτόν.

Σύρθηκε αθόρυβα προς την έπαυλη, αφού πρώτα εντόπισε τις εξωτερικές κάμερες που όργωναν την περιφέρειά της. Μια νεκρή γωνία ήταν αρκετή για να πηδήξει τον ψηλό μαντρότοιχο, χωρίς να γίνει αντιληπτός από τ' άγρυπνα ψηφιακά μάτια, και να βρεθεί στην αυλή. Η έρευνα που προηγήθηκε τις προηγούμενες ημέρες αποκάλυψε ότι ευτυχώς δεν είχε σκυλιά να φυλάνε το φτωχικό της και αυτό ήταν ιδιαίτερα ανακουφιστικό. Οι συναντήσεις που είχε με τους τετράποδους φρουρούς στο παρελθόν δεν ήταν και οι καλύτερες.

Η αυλή καλυμμένη από βελούδινο γρασίδι έμοιαζε με δάσος, σε συνδυασμό με τα δέντρα που φύτρωναν σε αφθονία σ' όλη την έκτασή της. Γλίστρησε πίσω από τις φυλλωσιές και βρέθηκε μπροστά σ' ένα τοίχο, στην πίσω πλευρά του σπιτιού, που θύμιζε αρχιτεκτονική παλιού φρουρίου. Δεκάδες ανοίγματα σαν παράθυρα στοιχίζονταν στο πάνω μέρος του, μα όλα τους απείχαν αρκετά μέτρα από το έδαφος και έκαναν αδύνατη την προσέγγισή τους.

Όχι όμως γι' αυτόν.

Με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε μέσα από έναν καμουφλαρισμένο σάκο στην πλάτη του ένα είδος πιστολιού μ' ένα πτυσσόμενο γάντζο στην κορυφή του. Απομακρύνθηκε μερικά μέτρα και, σηματοδύοντας ανάμεσα σε δύο παράθυρα της πρώτης σειράς, πάτησε τη σκανδάλη. Ο

γάντζος εκτοξεύτηκε και σφηνώθηκε στον τοίχο, προκαλώντας έναν χαμηλό κρότο στον οποίο δεν θα έδινε κανείς σημασία.

Σκαρφάλωσε γρήγορα σαν μαϊμού και, φτάνοντας στο παράθυρο, ένα ακόμη εργαλείο εμφανίστηκε στο χέρι του. Κοίταξε για λίγο στο εσωτερικό. Απόλυτη ησυχία. Η έρευνά του έλεγε ότι η κυρία του σπιτιού θα έλειπε απόψε και θα επέστρεφε αύριο το μεσημέρι τουλάχιστον. Αρκετός χρόνος, αλλά μονάχα μερικές ώρες ήταν αρκετές γι' αυτόν προκειμένου να ψάξει με την ησυχία του.

Πατώντας ένα κουμπί ένας ηλεκτρονικός ήχος δυνάμωσε σταδιακά κι ένα κόκκινο λαμπάκι άναψε, ώσπου σε λίγο έγινε πράσινο. Το πάτησε ξανά και ένας ηλεκτρομαγνητικός παλμός απελευθερώθηκε σε μια περίμετρο μερικών μέτρων τουλάχιστον. Παραβιάζοντας το παράθυρο σχετικά εύκολα, βρέθηκε σ' ένα μικρό υπνοδωμάτιο, το οποίο φαινόταν εκ πρώτης όψεως αχρησιμοποίητο. Πώς μπορούσε βέβαια να χρησιμοποιεί τόσα πολλά δωμάτια μια και μόνο γυναίκα, άντε και μερικοί υπηρέτες; Γύρω του δεν υπήρχε τίποτα που να παραπέμπει σε αντικλεπτικό σύστημα και παραξενεύτηκε.

Στάθηκε στην πόρτα και την άνοιξε προσεκτικά, βλέποντας ένα διάδρομο ν' απλώνεται και προς τις δύο πλευρές. Ο παλμός είχε καταστρέψει οποιοδήποτε ηλεκτρονικό σύστημα σε απόσταση μερικών μέτρων και από δω και πέρα έπρεπε να προφυλαχτεί διαφορετικά. Με μια πρώτη ματιά, ρίχνοντας φως με τον φακό του, δεν φαινόταν να υπάρχει ούτε εκεί τίποτα. Ποτέ όμως δεν επαναπαυόταν. Πάντα υπήρχε κάτι. Έχοντας αποκλείσει κάμερες και φωτοκύτταρα, σκόρπισε άφθονα στο αέρα μια λευκή σκόνη η οποία έπεσε ανάλαφρα στο πάτωμα χωρίς να αποκαλύψει τίποτα από αυτά που περίμενε. Ούτε λέιζερ λοιπόν, σκέφτηκε και βγήκε άφοβα στον διάδρομο κοιτάζοντας τους πίνακες στους τοίχους. Ενδεχομένως ν' άξιζαν μια περιουσία, αλλά δεν είχε

σκοπό ν' ασχοληθεί με κάτι τέτοιο. Θα προτιμούσε κάτι πιο εύκολο στο κουβάλημα. Διέσχισε τον διάδρομο, προσπερνώντας αρκετές πόρτες, μην ξέροντας πού να μπει. Στο τέλος του, μια δεξιά στροφή τον οδηγούσε βαθύτερα μέσα στο σπίτι. Στάθηκε στη γωνία κοιτώντας προσεκτικά να δει τι υπήρχε.

Η ίδια εικόνα. Πριν προλάβει όμως να ξεκινήσει μια δυνατή σουβλιά ξεπήδησε στο δεξί του ώμο και ίσα που κρατήθηκε να μην ουρλιάξει. Τινάχτηκε πίσω απότομα και σάρωσε με τον φακό να δει τι ήταν αυτό που τον πόνεσε. Δεν υπήρχε τίποτα γύρω του. Στράφηκε έπειτα στον ώμο του και είδε ένα βαθύ σκίσιμο στη φόρμα που προχωρούσε αρκετά πιο βαθιά, κάνοντας το αίμα να αναπηδάει.

«Κατάρα», είπε χαμηλόφωνα και το πίεσε με δύναμη για να σταματήσει το αίμα. Πλησίασε τη γωνία και προσπάθησε πάλι να δει. Μια μικρή τρύπα στον κατά τα άλλα αψεγάδιαστο τοίχο βρισκόταν στο ύψος του ώμου του. Κάτι από εκεί μέσα μάλλον τον έκοψε αλλά δεν ήθελε να μάθει περισσότερα.

Συνέχισε στο νέο διάδρομο κρατώντας την πληγή με το χέρι του και με την ψυχολογία του κλονισμένη. Ήθελε να φύγει το συντομότερο δυνατό. Άρχισε να ανοίγει πόρτες και να ψάχνει πρόχειρα για οτιδήποτε πολύτιμο, αλλά μάταια. Όλα φαίνονταν πανάκριβα, αλλά δεν έβρισκε ούτε χρυσαφικά ούτε χρήματα.

Στο τέλος του διαδρόμου ένα δωμάτιο φάνηκε να είναι διαφορετικό από τ' άλλα. Ένα μεγάλο γραφείο πλαισίωνε τη μια του άκρη και γύρω διάφορες βιβλιοθήκες έντυναν τους τοίχους σε όλο τους το μήκος και πλάτος. Ένα βήμα στο εσωτερικό του δωματίου και μια νέα σουβλιά τον διαπέρασε στο πέλμα του ποδιού του. Μούγκρισε για να μην ουρλιάξει και πέφτοντας στο πάτωμα, ένωσε άλλο ένα τρύπημα, σαν το προηγούμενο, στον πήχη του. Λικνίστηκε και ενώ προσπάθησε να

σηκωθεί, άλλο ένα τρύπημα στο γόνατο τον διαπέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Το ουρλιαχτό που έπνιγε από ώρα, του ξέφυγε τελικά και ορμώντας προς την πόρτα πετάχτηκε έξω και σωριάστηκε στο πάτωμα του διαδρόμου.

Το αίμα τώρα έτρεχε από παντού. Κοίταξε της πληγές του και έκπληκτος διαπίστωσε ότι μόνο κάτι αιχμηρό μπορούσε να τις προκαλέσει. Κάτι που έβγαινε από το πάτωμα. Παγίδες, σκέφτηκε. Πολύ αργά όμως. Η μόνη του σκέψη ήταν πια να φύγει. Σηκώθηκε με δυσκολία και αισθανόταν το ζεστό αίμα του να κυλάει και να ποτίζει τη φόρμα, μουλιάζοντάς την. Κουτσαίνοντας και πονώντας φρικτά περπάτησε προς τα πίσω αναζητώντας το δωμάτιο απ' όπου ήρθε. Ο πανικός όμως τα έκανε όλα να δείχνουν ίδια.

Σέρνοντας σχεδόν τον εαυτό του, άκουσε έναν ήχο πανομοιότυπο, κατά μια τραγική σύμπτωση, μ' εκείνον του εκτοξευτή μαγνητικού παλμού. Ο ήχος κράτησε ακριβώς τον ίδιο χρόνο και στο τέλος άκουσε όλες τις πόρτες γύρω του να κλειδώνουν ταυτόχρονα. Ένας τρόμος πλημμύρισε κάθε γωνιά του μυαλού του και ξεχείλισε από το στόμα με μια μικρή κραυγή. Ένιωσε να χάνει τον έλεγχο. Άρπαξε ένα πόμολο δίπλα του απλά και μόνο για να διαπιστώσει ότι είχαν πράγματι κλειδώσει. Κοίταξε γύρω του χαμένος. Εφόσον είχαν όλα κλειδώσει δεν υπήρχε λόγος να πάει πάλι στο δωμάτιο απ' όπου ήρθε και έτσι τραυματισμένος δεν ήταν σε θέση να παραβιάσει οτιδήποτε. Οι επιλογές ξαφνικά λιγόστευαν.

Καρκινοβάτησε προς την αντίθετη πλευρά και είδε τον διάδρομο στο βάθος να καταλήγει σε μια σκάλα. Το δεξί του πόδι έχοντας δύο βαθιά τρυπήματα, κρεμόταν απλά από το κορμί, σχεδόν άχρηστο. Η δέσμη του φακού του χόρευε στον μακρόστενο χώρο καθώς τρέκλιζε, προσφέροντας έναν κακής ποιότητας οδηγό στο πηχτό σκοτάδι γύρω του, ώσπου

ξαφνικά τα φώτα άναψαν μονομιιάς. Όλα παραδόθηκαν στο φως, με πρώτο και καλύτερο τον φύλακα άγγελό του, το σκοτάδι.

Κοίταξε γύρω σαν χαμένος. Απόλυτα και πανηγυρικά ηττημένος. Πόνος και απόγνωση. Αυτή τη φορά την είχε πατήσει για τα καλά. Έβλεπε ήδη στο μυαλό του να τον κοιτάζουν μέσα από οθόνες και να τον χλευάζουν σε κάθε του ξάφνιασμα, βάζοντας στοιχήματα για το πόσο θα αντέξει και όχι για το αν θα ξεφύγει. Γιατί η απόδοση αυτού του ενδεχόμενου έτεινε προς τον άσσο.

Σύρθηκε προς τις σκάλες, χωρίς να ελπίζει πια για τίποτα. Τις είδε να κατεβαίνουν μέχρι ένα σημείο. Από εκεί και έπειτα χάνονταν σ' ένα πυκνό σκοτάδι. Ο μονόδρομος μπροστά του τον καλούσε νοερά. Αργά και άδοξα έβλεπε την «καριέρα» του να φτάνει στο τέλος της. *Να λοιπόν που βρήκα και εγώ τον δάσκαλό μου. Θα ερχόταν κάποτε κι αυτή η ώρα, σκέφτηκε μέσα στη παράνοιά του που πήρε πια τη θέση του πανικού. Δεν είχε νόημα να κάθεται ακίνητος. Η παράσταση είχε στηθεί για λογαριασμό του και δεν έπρεπε να μείνει αμέτοχος. Ντροπή για την οικοδέσποινα.*

Έκανε ένα βήμα και ξαφνικά οι σκάλες δίπλωσαν, αλλάζοντας σ' ένα κατηφορικό επίπεδο. Το σώμα του έσπασε με δύναμη στις άλλοτε κανονικές σκάλες και άρχισε να σέρνεται σε μια τρελή πορεία καθοδικά. Σε λίγα μέτρα χώθηκε στο σκοτάδι, νιώθοντας να ταξιδεύει με όλο και περισσότερη φόρα. Οι πληγές του ξύνονταν επάνω στο δάπεδο, κερνώντας τον συνεχώς επαναλαμβανόμενα ψήγματα πόνου. Τα φώτα άναψαν και έσβησαν πάλι, διατηρώντας αυτήν τη συχνότητα συνεχώς.

Κρατούσε το βλέμμα καρφωμένο στο σκοτάδι μέχρι που είδε για δευτερόλεπτα κάτι να γυαλίζει στο δάπεδο που σερόταν, λίγα μέτρα μακριά του. Πριν προλάβει καν να αναρωτηθεί τι είναι, μια συστάδα από ξυράφια του όργωσε τους μηρούς και εν συνεχεία την πλάτη. Κομμάτια κρέατος πασπαλισμένα σε αίμα σκάλωσαν επάνω στις

ακονισμένες λεπίδες και μια φαρδιά κόκκινη λωρίδα όλο και διαγραφόταν προς τα κάτω, καθώς το κατακρεουργημένο κορμί του έτρεχε ανεξέλεγκτο.

Όλος ο πόνος του μετατράπηκε τελικά σε μια χνώδη κραυγή απόγνωσης που ξεπήδησε από τα πιο βαθιά σπλάχνα της ψυχής του. Ως μια μάζα κρέατος πια τσουλούσε στην ατελείωτη κατηφόρα που έδειχνε να μην έχει τέλος. Βρισκόταν σίγουρα πια κάτω από το έδαφος, καθώς η πορεία του διαρκούσε ήδη αρκετά λεπτά. Ο πόνος έγινε ανυπόφορος και οι αισθήσεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν. Μονάχα εικόνες αντίκριζε του κατηφορικού αυτού διαδρόμου, όσο τα φώτα άναβαν και έσβηναν συνεχώς σαν κάποιο παιδί να έπαιζε με τους διακόπτες.

Έσβηνε αργά και ο ίδιος.

Σε μια αναλαμπή συνείδησης είδε ξαφνικά να μπαίνει σ' έναν αδικαιολόγητα μεγάλο χώρο, συνεχίζοντας πάντα την καθοδική πορεία του. Μια απόκοσμη μυρωδιά του χτύπησε τα ρουθούνια και τον έκανε να ξυπνήσει σαν να μύρισε αιθέρα. Το στομάχι του ανακατεύτηκε. Παρόλο τον πόνο που υπερτερούσε ένωσε τα έντερα του να σφίγγονται. Ταυτόχρονα ένα κύμα ζέστης τον χτύπησε.

Σήκωσε με δυσκολία το κεφάλι του. Μόνο για λίγο. Έφτανε στο τέλος. Ο δρόμος τελείωνε σε μια τεράστια μηχανή που μούγκριζε αφηνιασμένα. Εκτόξευε καπνούς από διάφορες πλευρές και ήταν κάτι που σίγουρα δεν είχε ξαναδεί. Η πορεία του κατέληγε σ' ένα στόμιο, όπου στο πάτο δύο τεράστιοι οδοντωτοί κύλινδροι περιστρέφονταν αργά. Με μια κλεφτή ματιά είδε άλλο ένα στόμιο χαμηλότερα και αριστερά και από κάτω του ένα βουνό πορφυρής μάζας. Με τα λιγοστά πια γρανάζια του μυαλού του σε λειτουργία έκανε τη σύνδεση.

Μια ανθρώπινη μηχανή του κιμά.

Άφησε το κεφάλι του απλά να πέσει πίσω και να συρθεί με το υπόλοιπο σώμα. Άνοιξε σε μια ύστατη προσπάθεια τα χέρια για να αγκαλιάσει τον θάνατο. Η τελευταία του διάρρηξη. Μειδίασε.

Οι κύλινδροι κατάπιαν το σώμα του και με αργές κινήσεις συνέθλιψαν σάρκα και κόκαλα, κάνοντάς το παρανάλωμα των μηχανικών κινήσεών τους. Το κεφάλι, έχοντας πια στο πρόσωπο μια έκφραση απόγνωσης και υπέρτατου πόνου, έσκασε απότομα καθώς το ρούφηξε τελευταίο και μια έκρηξη από μυαλά και βολβούς ματιών πασάλειψε τα τοιχώματα του ήδη βρώμικου μεταλλικού στομίου. Αλλόκοτοι ήχοι ξεπήδησαν από τη μηχανή μαζί με αυτούς της πολτοποίησης του κορμιού του και σε λίγο το αριστερό στόμιο άρχισε να φτύνει ανθρώπινο κιμά επάνω στο βουνό με το σάπιο κρέας. Η μηχανή στράγγισε όποιο ίχνος σάρκας απέμεινε και έπειτα σταμάτησε. Η ζέστη τώρα ήταν πιο έντονη. Τα φώτα έσβησαν και όλα χάθηκαν στο σκοτάδι.

Δ

Το επόμενο μεσημέρι, η κεντρική είσοδος άνοιξε και η ηλικιωμένη γυναίκα μπήκε στο σπίτι. Οι υπηρέτες της ήδη πηγαινοέρχονταν, τακτοποιώντας το σπίτι. Έδωσε το παλτό της σε μια από αυτές και την κοίταξε υποτιμητικά.

«Ετοίμασέ μου ρούχα για το βράδυ. Θα πάω σε μια δεξίωση στο κέντρο», διέταξε και πήγε προς τις σκάλες που οδηγούσαν στον πάνω όροφο.

«Μάλιστα, κυρία Ντιάνα», απάντησε η υπηρέτρια.

Η γυναίκα ξεκίνησε ν' ανεβαίνει και γυρνώντας πίσω είπε πάλι:

«Είχαμε επισκέπτες χθες το βράδυ;»

«Μάλιστα, κυρία», απάντησε πάλι.

Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και συνέχισε προς τα πάνω.

«Ετοίμασέ μου τότε το φαγητό στο γραφείο».

Δ

Μπήκε στο γραφείο της και περνώντας δίπλα από τις τεράστιες βιβλιοθήκες κάθισε μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή, περιμένοντάς τον ν' ανοίξει με ανυπομονησία. Σε λίγα λεπτά το φόντο της επιφάνειας εργασίας αποκαλύφθηκε δείχνοντας μια εικόνα της ίδιας με τη μητέρα της, Αμάντα, τραβηγμένη πριν πολλά χρόνια. Ήταν ο μόνος άνθρωπος που είχε μετά τον θάνατο του πατέρα της, κι αυτή την είχε χάσει εδώ και χρόνια. Ήταν πια εντελώς μόνη.

Πάτησε με το ποντίκι επάνω σ' ένα αρχείο με τ' όνομα «νέα καταγραφή» κι ένα βίντεο ξεκίνησε να παίζει σε ολόκληρη την οθόνη. Ήταν χωρισμένο σε εννέα μέρη, δείχνοντας ταυτόχρονα εννέα διαφορετικά σημεία του σπιτιού. Κάθισε αναπαυτικά και ξεκίνησε να βλέπει.

Παρακολούθησε ευλαβικά όλη τη χθεσινοβραδινή δραστηριότητα του διαρρήκτη. Ήταν ευχαριστημένη. Η πόρτα χτύπησε ξαφνικά και η υπηρέτρια έφερε ένα δίσκο καλυμμένο μ' ένα μεταλλικό θόλο και τον ακούμπησε επάνω στο τραπέζι. Τράβηξε το μεταλλικό περίβλημα και αποκάλυψε ένα ολοκληρωμένο μενού. Σαλάτα, ένα ποτήρι κρασί, λίγα κρουτόν και ένα πιάτο με δύο αγνιστά μπιφτέκια. Η γυναίκα διώχνοντας την υπηρέτρια έκοψε ένα κομμάτι από το μπιφτέκι και το έβαλε στο στόμα της. Μάσησε.

Έκλεισε τα μάτια σε μια ένδειξη απόλαυσης και κοίταξε την οθόνη, βλέποντας τον διαρρήκτη να πολτοποιείται από την τεράστια μηχανή.

«Μμμ... νόστιμος», είπε και συνέχισε να τρώει ήρεμα.

ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

Ήταν μέρες τώρα που κάτι δεν πήγαινε καλά στο σπίτι.

Μένουμε με την Ιωάννα μαζί εδώ και μερικά χρόνια. Η ζωή μας γενικά κυλούσε ήρεμα. Γυρνούσα συνήθως από τη δουλειά γύρω στις πέντε το απόγευμα κι αυτή βρισκόταν εκεί, να με περιμένει με το τραπέζι στρωμένο. Σχολούσε αρκετά νωρίτερα, συνεπώς είχε τον χρόνο να με περιποιηθεί. Τρώγαμε με την ησυχία μας και αργότερα βλέπαμε πάντα κάποια ταινία, που είχα φέρει ήδη από το βίντεο κλαμπ. Κάπως έτσι περνούσαν οι μέρες μας.

Όσπου κάτι άρχισε να συμβαίνει.

Ένα βράδυ άκουσα κάτι να χτυπάει μέσα στην κρεβατοκάμαρά μας, στο οποίο αρχικά δεν έδωσα σημασία. Καθώς όμως συνεχίστηκε, γύρισα προς την Ιωάννα και τη ρώτησα αν το άκουσε κι αυτή. Αυτή μου απάντησε αρνητικά και συνέχισα να βλέπω την ταινία, χωρίς να πω κάτι παραπάνω.

Τα διακεκομμένα χτυπήματα από το δωμάτιο ακούστηκαν και το επόμενο βράδυ. Έκλεισα τη φωνή της τηλεόρασης και αφουγκράστηκα. Η Ιωάννα με ρώτησε τι συμβαίνει κι εγώ κοιτάζοντάς την παράξενα, έμεινα σιωπηλός καθώς δεν το άκουσα ξανά. Γι' άλλη μια φορά δεν έδωσα σημασία, αλλά κάτι μέσα μου άρχισε να με τρώει.

Οι επόμενες δύο μέρες πέρασαν χωρίς ν' ακούσω τίποτα και τα φίδια που άρχισαν να με ζώνουν έδειχναν να μ' εγκαταλείπουν και να χώνονται πάλι πίσω στις τρύπες τους.

Όχι όμως για πολύ.

X

Μερικές μέρες αργότερα άκουσα πάλι τα χτυπήματα και χωρίς να μιλήσω, κοίταξα την Ιωάννα κρυφά για να δω τις αντιδράσεις της. Παρακολουθούσε αφοσιωμένη την ταινία. Ενώ οι ήχοι ακούγονταν

ξεκάθαρα, αυτή έδειχνε να μην ακούει τίποτα. Κάπου εκεί μια ιδέα συγκρούστηκε στο μυαλό μου με μεγάλη ταχύτητα:

Το άκουγα μονάχα εγώ.

Αγνοώντας τη διαπίστωσή μου, σηκώθηκα αμέσως και πήγα προς το δωμάτιο. Δεν θα καθόμουν άλλο με σταυρωμένα τα χέρια. Όπως το περίμενα, τα χτυπήματα σταμάτησαν. Έφαξα παντού γύρω μου, αλλά δεν έδειχνε να υπάρχει τίποτα. Πίσω μου ήρθε η Ιωάννα και με ρώτησε τι συμβαίνει. Αρκέστηκα να της απαντήσω ότι κάτι άκουσα απλά, κι αυτό ήταν όλο. Αυτή έκπληκτη άρχισε να ψάχνει μαζί μου. Δίπλα στο κρεβάτι υπήρχε μια μεγάλη ντουλάπα, η οποία ήταν ντυμένη μ' έναν τεράστιο καθρέφτη, δίνοντας την αίσθηση πως ο χώρος ήταν διπλάσιος. Αφού έφαξα εξονυχιστικά και το εσωτερικό της, επιστρέψαμε στο σαλόνι όπου συνεχίσαμε την ταινία, χωρίς να συζητήσουμε τίποτ' άλλο.

Το βράδυ κοιμήθηκα ανήσυχος. Η ιδέα ότι κάτι βρισκόταν μαζί μας στην κρεβατοκάμαρα, δεν μ' άφηνε να κοιμηθώ, πόσο μάλλον όταν σκεφτόμουν ότι ο ήχος που προκαλούσε έφτανε μονάχα στα δικά μου αυτιά. Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν τρελαίνομαι και ότι συμβαίνει κάτι που δεν μπορώ να το φανταστώ. Στον καθρέφτη ζωγραφιζόταν το φως του φεγγαριού που έμπαινε από το παράθυρο απέναντι. Τα μάτια μου έμειναν για ώρες καρφωμένα εκεί.

X

Την επόμενη μέρα η Ιωάννα έλειπε στη μητέρα της. Θα γύριζε αργότερα το βράδυ. Έκανα ένα μπάνιο και πήγα στην κουζίνα για να φάω. Είχα καταφέρει να το βγάλω σε ικανοποιητικό βαθμό από το μυαλό μου και να ηρεμήσω αρκετά από το προηγούμενο βράδυ. Είχα πάρει να δω και μια ταινία τρόμου που η Ιωάννα δεν θα έβλεπε με τίποτα.

Καθώς έτρωγα, τα χτυπήματα ακούστηκαν ξαφνικά.

Το αίμα μου πάγωσε.

Ήταν η πρώτη φορά που τ' άκουγα μόνος. Σηκώθηκα αργά και πλησίασα το δωμάτιο. Η καρδιά μου άρχισε να επιταχύνει το ρυθμό της. Ο χτύπος επαναλαμβανόταν χωρίς να σταματά όπως τις άλλες φορές. Έμοιαζε με χτύπημα επάνω σε ξύλο, σαν κάποιος να χτυπούσε την πόρτα με τις κλειδώσεις των δακτύλων του για να του ανοίξουν. Είδα το σκοτεινό δωμάτιο μέσα από την ανοιχτή πόρτα.

Ο χτύπος σταμάτησε ξαφνικά. Ξεροκατάπια και πλησίασα. Φτάνοντας στο κατώφλι της, το χτύπημα ακούστηκε ξανά. Μια κοφτή ανάσα βγήκε βεβιασμένα και τότε κατάλαβα από πού προέρχεται.

Δίπλα μου, από τη ντουλάπα.

Άνοιξα το φως και, χωρίς να υπάρχει τίποτα γύρω μου, έκανα μερικά βήματα και στάθηκα μπροστά από τον μεγάλο καθρέφτη. Ο ήχος συνεχιζόταν σαν κάποιος να ήταν κρυμμένος μέσα στην ντουλάπα. Φοβόμουν όμως να πλησιάσω. Τα πόδια μου έμοιαζαν να έχουν κολλήσει στο πάτωμα. Αρνιόμουν να φανταστώ τι υπήρχε εκεί μέσα. Αυτό που μάλλον βρισκόταν τόσες μέρες μαζί μας.

Και τότε κάτι άρχισε να γίνεται.

Ο καθρέφτης άρχισε να πάλλεται σαν κύμα, σαν την κρυστάλλινη επιφάνεια μιας λίμνης που την τάραξε ένας κυματισμός φτάνοντας από μακριά εξασθενημένος. Η εικόνα του δωματίου που καθρέφτιζε άλλοτε, άρχισε ν' αλλάζει. Μια εικόνα αλλιώςτικη άρχισε να εμφανίζεται, ένα άλλο μέρος, άγνωστο. Ένα σκοτεινό τοπίο, ξερό και άγονο. Ένας δρόμος που οδηγούσε σε κάποιο λόφο έσπαγε τη μονοτονία.

Ζαλίστηκα. Για λίγο το φως του δωματίου χάθηκε από γύρω μου, αλλά δεν επανήλθε ποτέ. Ένωσα ένα κρύο αέρα και μόλις συνήλθα, το γυμνό μου πόδι αισθάνθηκε χώμα. Ήμουν πια εκεί. Βρισκόμουν στο

μονοπάτι χωρίς να το θέλω. Στράφηκα πίσω. Δεν υπήρχε τίποτα. Κοίταξα προς το λόφο. Ένα όρθιο ξύλο και ένας άνθρωπος βρίσκονταν εκεί, ακίνητα.

Περπάτησα. Το βήμα μου ήταν βαρύ. Ένας τρόμος μου είχε μουδιάσει το μυαλό και με πρόσταζε να πάω προς την κορυφή του λόφου.

Πλησιάζοντας είδα καλύτερα.

Κατάλαβα.

Η μορφή ήταν μια μαυροφορεμένη γυναίκα και το ξύλο μια κρεμάλα. Η γυναίκα είχε γυρισμένη την πλάτη της και από την κρεμάλα, μια αγχόνη κρεμόταν έτοιμη να φιλοξενήσει κάποιο τρυφερό λαιμό. Με το χέρι της χτυπούσε το ξύλο, σαν να ζητούσε την προσοχή μου.

«Τακ, τακ, τακ».

Ζαλίστηκα ξανά. Για τελευταία φορά. Ένα σφίξιμο διαδέχτηκε την επαναφορά μου από τη ζάλη, το οποίο μου έκοβε την αναπνοή.

Λικνιζόμουν.

Χτυπιόμουν στον αέρα, χωρίς να ξέρω γιατί. Το αίμα μου συσσωρευόταν στο κεφάλι και το ένιωθα ότι θα εκραγεί. Η αγχόνη με κρατούσε σαν μαριονέτα από τον λαιμό. Πνιγόμουν.

Μέσα στο πανικό μου είδα τη γυναίκα από κάτω να γυρνάει προς το μέρος μου και να με κοιτάζει. Μια άλλη εκδοχή της Ιωάννας βρισκόταν εκεί. Μια σιχαμερή καρικατούρα της βρισκόταν σφηνωμένη στο πρόσωπο. Η εικόνα της αυτή έφτανε για να ξεχάσω μονομιás όσα όμορφα ζήσαμε μαζί. Ήταν κάτι άλλο... κάτι κακό... και με είχε προδώσει.

«Συγγνώμη», μου είπε με την ίδια φωνή που είχε πάντα. Μ' αυτή που μου είπε το δικό της τελευταίο αντίο. «Χρειάζομαι την ψυχή σου».

Ο ΑΡΧΕΓΟΝΟΣ
ΕΦΙΑΛΤΗΣ

εωρούσα πάντα ότι κάποια πράγματα καλό είναι να παραμένουν βαθιά θαμμένα μέσα στο μυαλό μας και να μην ξεπροβάλλουν ποτέ. Πράγματα μικρά και ασήμαντα, αλλά κυρίως φόβοι που βρίσκονται καλά κρυμμένοι για χρόνια. Φόβοι που κουβαλάμε υποσυνείδητα, από τη γέννησή μας ίσως, ριζωμένοι βαθιά στον πυθμένα του ωκεανού που ονομάζεται μυαλό. Φόβοι που δεν επιλέξαμε να υπάρχουν, αλλά φρόντισαν από μόνοι τους να θρονιαστούν για τα καλά εκεί μέσα στο κεφάλι μας και να εποπτεύουν την κάθε μας κίνηση, ψάχνοντας την κατάλληλη ευκαιρία να εμφανιστούν και να αποκτήσουν κυριαρχία.

Οι κατασταλτικές δικλείδες όμως του συνειδητού μας φροντίζουν πάντα να τους κρατούν κάτω από το χαλί -ή καλύτερα κλεισμένους στο υπόγειο- τυλίγοντάς μας μ' ένα προστατευτικό πέπλο. Τι γίνεται όμως όταν κάποιος εξωγενής παράγοντας παρεμβαίνει με τρόπο που οι δικλείδες αυτές είναι άχρηστες;

Ο φόβος σε μένα όμως δε λειτουργούσε κατ' αυτόν τον τρόπο. Με επηρέαζε διαφορετικά.

Α

Συνήθιζα για χρόνια -όχι όμως πολύ τακτικά- να βλέπω έναν εφιάλτη, ο οποίος κρατούσε ακόμη από την παιδική μου ηλικία. Δεν είμαι σίγουρος πότε ακριβώς τον είδα για πρώτη φορά, αλλά εξακολουθούσα να τον βλέπω μέχρι και πριν μερικά χρόνια που ξαφνικά σταμάτησε αναπάντεχα.

Βλέπω να βρίσκομαι σ' ένα παλιό νοσοκομείο, το οποίο δείχνει να είναι εγκαταλελειμμένο για χρόνια. Τα μηχανήματα και γενικά η όλη εικόνα παραπέμπουν σε μια εποχή του '70. Τ' όνειρο ξεκινάει πάντα μ' εμένα να βγαίνω από μια αποθήκη σ' ένα μακρύ διάδρομο και να περιπλανιέμαι σαν χαμένος. Μια βοή πλανιέται στην ατμόσφαιρα, η

οποία μοιάζει να προέρχεται από βραχυκυκλωμένο πίνακα ρεύματος. Ενώσω περπατάω, διάφοροι άντρες με πράσινες ρόμπες ιατρού και μάσκα χειρουργείου στο πρόσωπο βγαίνουν από διάσπαρτες πόρτες γύρω μου, κοιτώντας με αδιάκριτα, με προσπερνούν και μπαίνουν σε άλλες πόρτες. Αυτό συνεχίζεται πάντα για ώρα, ώσπου καταλήγω σ' ένα δωμάτιο χειρουργείου, βλέποντας κάθε φορά γύρω στους πέντε γιατρούς -δεν ήμουν ποτέ σίγουρος αν ήταν αυτοί που είχα δει στον διάδρομο- να είναι σκυμμένοι επάνω από ένα χειρουργικό κρεβάτι. Δίπλα τους ένας πάγκος από χειρουργικά όργανα φιλοξενεί μια συστάδα από εργαλεία, τα οποία δείχνουν να είναι ακάθαρτα για χρόνια, και το χειρότερο: Είναι όλα καλυμμένα με ξεραμένο αίμα, όπως επίσης και όλη επιφάνεια του πάγκου. Θυμάμαι πάντα να περπατάω προς το μέρος τους, χωρίς την παραμικρή αίσθηση φόβου, και να προσπαθώ μάλιστα να τους παραμερίσω προκειμένου να δω τι κάνουν. Αυτοί τραβιούνται για λίγο ενοχλημένοι, χωρίς όμως να με κοιτάζουν, συνεχίζοντας πάντα να κάνουν αυτό που έκαναν μέχρι εκείνη την ώρα...

...Και τότε είναι που βλέπω. Βλέπω εμένα ξαπλωμένο. Ένα τεράστιο σκίσιμο να διασχίζει όλο μου το σώμα από το λαρύγγι μέχρι και το καβάλο, το οποίο έχει ανοιχτεί διάπλατα, αποκαλύπτοντας οτιδήποτε βρίσκεται κρυμμένο κάτω την επιφάνεια του δέρματος που μας σκεπάζει. Τα εντόσθια έχουν αποκολληθεί από τις αρχικές τους θέσεις και οι γιατροί τα ξηλώνουν με μια υποτιθέμενη μαεστρία και τα τοποθετούν σ' άλλα σημεία, δίχως προφανή λόγο. Ο εαυτός μου έχει τα μάτια του ανοιχτά και μου χαμογελάει αθώα, σαν να μη συμβαίνει τίποτα, σαν να είναι όλα φυσιολογικά. Και μένω εκεί για ώρες, να κοιτάζω το κατακρεουργημένο εγώ μου, με τους γιατρούς να επιδίδονται σε μια παράλογη εγχείρηση χωρίς τέλος. Και σε μια άκρη του δωματίου, μια πόρτα να στέκει αινιγματική και το χέρι του

ξαπλωμένου εαυτού μου δείχνει προς αυτήν και να δακρύζει. Μια πόρτα που ποτέ δεν διάβηκα όλα αυτά τα χρόνια που έβλεπα τον εφιάλτη.

Η αλήθεια είναι ότι για κάποιο παράξενο λόγο ο εφιάλτης που έδειχνε να εμφανίζεται κάθε μήνα περίπου, πιστός στο ραντεβού για χρόνια, ξαφνικά εξαφανίστηκε δια παντός πριν από πέντε περίπου χρόνια. Τα συναισθήματά μου ήταν αντιφατικά. Από τη μια, είχα κάθε λόγο να είμαι χαρούμενος που βγήκε ολοκληρωτικά από τη ζωή μου μια αρρώστια που κουβαλούσα για χρόνια. Από την άλλη, όσο παράξενο και να ακουστεί αυτό, κατάφερε να γίνει ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου. Από τη στιγμή που ενηλικιώθηκα και μετά είχε πάψει να έχει την έννοια του καθ' αυτού εφιάλτη. Ήταν κάτι «κακό» αλλά και άκακο συνάμα, που με συντρόφευε τακτικά κατά τη διάρκεια του R.E.M. μου, χωρίς να με επηρεάζει πια με την έννοια που θα με επηρέαζε ένας κοινός εφιάλτης. Δύναμη της συνήθειας; Δικλείδες του συνειδητού; Το ζήτημα ήταν ότι χάθηκε για πάντα.

Α

Η ζωή μου, όπως και πριν, συνεχίστηκε σε φυσιολογικούς ρυθμούς. Δούλευα ως αποθηκάριος σ' ένα μεγάλο κατάστημα τροφίμων στη Θεσσαλονίκη. Χαμηλός μισθός αλλά σχετικά σίγουρη δουλειά, μιας και εργαζόμουν εκεί για χρόνια χωρίς προβλήματα. Έμενα μόνος σ' ένα προάστιο της πόλης. Οι γονείς μου είχαν πεθάνει από καιρό και ήμουν το μοναδικό τους παιδί. Για γάμο ούτε λόγος, καθώς οποιαδήποτε γυναίκα έμπαινε στη ζωή μου, φρόντιζε ν' αποχωρεί έγκαιρα λόγω των πολλών και εκνευριστικών ιδιοτροπιών μου.

Τα τελευταία τρία χρόνια, με την αποχώρηση του εφιάλτη από τις νύχτες μου, άρχισε να δημιουργείται μέσα μου ένα κενό τόσο μεγάλο,

ικανό να με παρασύρει σε μια ατέρμονη λήθη. Κενό το οποίο κάλυψα, σ' ένα μεγάλο βαθμό, με τη συγγραφή. Τη συγγραφή βιβλίων τρόμου. Κάπου εκεί κατάλαβα πόσο ανάγκη είχα τελικά αυτόν τον αρχέγονο φόβο, ο οποίος μ' εγκατέλειψε μετά από τόσα χρόνια συντροφιάς. Το πρώτο μου βιβλίο ξεπρόβαλλε δειλά ως μια νουβέλα, η οποία έμελλε να πάρει τον δρόμο της για ένα μικρό εκδοτικό οίκο, γρηγορότερα απ' όσο περίμενα. Ο εκδότης έδειξε τόσο ενθουσιασμένος, που οι υπογραφές στο συμβόλαιο έπεσαν χωρίς να έχω συνειδητοποιήσει ακόμη τη νέα μου ιδιότητα ως συγγραφέας.

Από 'κει και πέρα η πένα μου άρχισε να παίρνει φωτιά, κλεισμένος στο σπίτι μου για μέρες, γράφοντας ανελήητα για τέρατα, φαντάσματα, βρικόλακες κι άλλα τέτοια «ευχάριστα». Εκατοντάδες λέξεις γράφονταν καθημερινά και τα βιβλία ολοκληρώνονταν μέσα σε λίγο καιρό, βλέποντας τον εαυτό μου να βρίσκει ένα εναλλακτικό ναρκωτικό για τον φόβο, και τον εκδότη μου έναν ελπιδοφόρο συγγραφέα. Οι πωλήσεις των βιβλίων μου ήταν σχετικά καλές, αναλογικά με την τάση της εποχής στα ρομαντικά και ερωτικά βιβλία. Έφτασα μάλιστα να παίρνω ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό στην εκκαθάριση κάθε χρονιάς, το οποίο πλησίαζε αρκετά τους μισθούς του μισού χρόνου στο κατάστημα όπου δούλευα.

Α

Μέσα σε δύο χρόνια βγήκαν τέσσερα βιβλία μου, έχοντας ήδη τα διπλάσια στο συρτάρι μου, πανέτοιμα για το τυπογραφείο. Ένιωθα ότι βρήκα αυτό που πραγματικά με γέμιζε και ίσως τελικά η εξαφάνιση του εφιάλτη από τη ζωή μου να πυροδότησε μια σειρά γεγονότων που δεν θα συνέβαιναν σε άλλη περίπτωση. Ένα σωρό ιστορίες γεννιούνταν καθημερινά στο μυαλό μου, καθώς κουβαλούσα τρόφιμα στη δουλειά

μου, οι οποίες αργότερα έπαιρναν σάρκα και οστά στο μοναχικό μπουντρούμι που ονόμαζα σπίτι μου.

Παρ' όλη όμως τη σχετική φήμη που πήρε τ' όνομά μου -στους underground κύκλους τουλάχιστον- προτίμησα να παραμείνω μακριά από τα φώτα της μικρής αυτής δημοσιότητας. Το δεύτερό μου βιβλίο βρισκόταν ήδη στην πρώτη θέση με τις λίστες των βιβλίου τρόμου της χρονιάς και τα περιοδικά ζητούσαν διαρκώς συνεντεύξεις, τις οποίες απέρριπτα προς απογοήτευσή τους. Ο σκοπός μου δεν ήταν αυτός και σκέφτηκα ότι ίσως εν τέλει να έκανα λάθος που δεν χρησιμοποίησα ένα ψευδώνυμο. Σημασία όμως είχε ότι το έργο μου συνεχιζόταν ακάθεκτο και η ψυχική μου γαλήνη βρισκόταν εκεί που έπρεπε να βρίσκεται από χρόνια.

Όλα άλλαξαν όμως όταν μπήκα στον πειρασμό να φέρω από μόνος μου στην επιφάνεια ένα παλιό φίλο, τον αρχέγονο εφιάλτη μου, και να πλάσω γύρω του μια ιστορία. Και μόνο στη σκέψη, ενθουσιάστηκα τόσο πολύ που σκεφτόμουν για εβδομάδες πώς θα τον αποτυπώσω στις σελίδες όσο πιο αληθοφανή γίνεται. Έπιανα τον εαυτό μου να χάνεται στις σκέψεις του νέου αυτού εγχειρήματος, παραμερίζοντας πια εμφανώς τη δουλειά στο κατάστημα. Μετά από δύο μήνες σκέψης κατέληξα σε μια ιστορία που πληρούσε τις προδιαγραφές ώστε να ντύσει επάξια το χαμένο μου όνειρο. Έμενε μονάχα να ξεκινήσω την υλοποίησή της.

Πήρα όλη την άδεια της χρονιάς, προς έκπληξη του αφεντικού μου, και κλείστηκα στο σπίτι μου, εξοπλισμένος με τεράστιες ποσότητες έμπνευσης και ενθουσιασμού. Η ιστορία μου προχωρούσε με σταθερούς ρυθμούς, χωρίς βιασύνη. Ήθελα να γίνει τέλειο, αψεγάδιαστο. Ένιωθα ότι βρισκόμουν μπροστά στη μεγαλύτερη πρόκληση της ζωής μου και οποιοδήποτε λάθος θα ήταν ασυγχώρητο.

Μετά από τριάντα οκτώ μέρες, ατελείωτα τσιγάρα και καφέδες, εκατοντάδες σημειώσεις και αμέτρητες διορθώσεις, το έργο μου ήταν έτοιμο. Ένιωθα τόσο ολοκληρωμένος, που πίστευα ότι δεν θα υπάρξει ποτέ κάτι καλύτερο για ν' αποτυπώσω στο χαρτί. Η νοερή μου ιστορία βρισκόταν επιτέλους καταγεγραμμένη, έτοιμη να κυκλοφορήσει στο ευρύ κοινό. Την επόμενη μέρα κιόλας το βιβλίο έφυγε στον εκδότη, ο οποίος εξέδιδε πια ό,τι και να έγραφα με κλειστά τα μάτια.

Και κάπου εκεί άρχισε η κατηφόρα...

Το βιβλίο μου πήρε κατά ένα παράξενο τρόπο τις χειρότερες κριτικές που θα μπορούσε να πάρει πόνημα ενός καταξιωμένου συγγραφέα, πράγμα το οποίο αρνιόμουν να χωνέψω. Η πολυαναμενόμενη νέα κυκλοφορία του «απομονωμένου συγγραφέα» -όπως με αποκαλούσαν- απογοήτευσε όλους τους οπαδούς μου και, γενικά, τους αναγνώστες του είδους. Απογοήτευση την οποία υιοθέτησα και ο ίδιος, βλέποντας την πηγή της έμπνευσής μου να πατώνει εντελώς.

Κλείστηκα στον εαυτό μου και σταδιακά άρχισα ν' αλλάζω. Όλα τα βιβλία που είχα στο συρτάρι μού φαίνονταν πια βλακώδη και ανώριμα και σε καμία περίπτωση δεν θα έμπαινα πια στη διαδικασία να εκδώσω οποιοδήποτε απ' αυτά. Παράλληλα, έγινα μάρτυρας σ' ένα απρόσμενο γεγονός: η έμπνευσή μου χάθηκε ολοσχερώς. Δεν μπορούσα πια να γράψω ούτε μια σειρά. Το μυαλό μου στέρεψε ξαφνικά σαν σφουγγάρι με νερό που έστυψε κάποιος δυνατά και το άφησε στον ήλιο να ξεραθεί. Ένιωσα πάλι να βυθίζομαι σ' έναν βούρκο βαθύτερο από εκείνον που είχα βουτήξει πριν μερικά χρόνια. Σαν επόμενο από τα αλυσιδωτά γεγονότα που ξεκίνησαν, ήρθε και αυτό της απόλυσής μου, λόγω μάλλον της κακής ζωής που άρχισα να κάνω. Το ποτό είχε πάρει πλέον τη θέση του καφέ, και το χόρτο αντικατέστησε τα τσιγάρα, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να ξεχάσω όλη αυτή την κατρακύλα που είχε ξεκινήσει.

Ήμουν διαρκώς μεθυσμένος και μαστουρωμένος, και ο μόνος λόγος που έβγαινα από το σπίτι ήταν για να πάρω τ' απαραίτητα τρόφιμα. Ευτυχώς είχα μαζέψει ένα καλό κομπόδεμα από τις πωλήσεις των βιβλίων μου, το οποίο έφτανε για αρκετούς μήνες. Δεν ήξερα αν θα μπορούσα όμως να σταθώ στα πόδια μου μετά απ' αυτό.

Η προτελευταία σκηνή παίχτηκε ένα βράδυ που βγήκα να πάρω μερικά ποτά και τρόφιμα από το κατάστημα που δούλευα, αυτήν τη φορά σαν πελάτης πια. Βγήκα με τα χίλια ζόρια από το διαμέρισμα και περπάτησα σαν νεκροζώντανος τη μικρή απόσταση που με χώριζε από εκεί. Ήμουν ήδη αρκετά πιωμένος και τα φώτα της νύχτας έμοιαζαν να περιστρέφονται γύρω μου σαν ένα χαριτωμένο καρουζέλ που έβλεπαν μονάχα τα δικά μου μάτια. Αυτό που δεν είδα όμως ήταν το αυτοκίνητο που ήρθε με φόρα κατά πάνω μου, μιας και βρισκόμουν χωρίς να το καταλάβω, καταμεσής του δρόμου.

Ένα ουρλιαχτό από λάστιχα έφτασε μονάχα στ' αυτιά μου και κατόπιν μια ομοβροντία από «κρακ» καθώς δεκάδες κόκαλα του σώματός μου έσπασαν ταυτόχρονα. Το κορμί μου απογειώθηκε σε μια ελλειπτική πορεία και έσκασε με δύναμη στην άσφαλτο, προκαλώντας μερικά σπασίματα ακόμη. Δεν πονούσα όμως. Ήταν τόση η ευφορία μου από τις καταχρήσεις, που το μήνυμα του πόνου προς τον εγκέφαλο ταξίδευε στην πλάτη κάποια χελώνας.

Έμεινα ανάσκελα στο δρόμο, νιώθοντας ολόκληρο το κορμί μου σαν διαλυμένο παζλ. Σηκώνοντας το χέρι μου με απίστευτη δυσκολία το είδα στραπατσαρισμένο, σαν χέρι δαίμονα από κινέζικο θρίλερ. Μέσα στο βαθύ μεθύσι μου μπόρεσα απλά να συνειδητοποιήσω ότι η ζημιά που έπαθα ήταν αρκετά μεγάλη, αλλά εκείνη τη στιγμή όλα ήταν ευχάριστα. Έκλεισα τα μάτια αργά και αφέθηκα στους βραδινούς ήχους της πόλης που γέμιζαν τ' αυτιά μου. Η φασαρία όσο πήγαινε,

ακουγόταν και πιο βαθιά, ώσπου οι αισθήσεις μου μ' εγκατέλειψαν οριστικά. Λίγο πριν χάσω εντελώς επαφή, μια σειρήνα ασθενοφόρου ακούστηκε αμυδρά...

Α

Έμοιαζε σαν να πέρασαν αιώνες από τη στιγμή που έκλεισαν τα βλέφαρά μου. Το δωμάτιο γύρω μου εμφανίστηκε σαν ένας ροοστάτης να δυνάμωσε το φως από το απόλυτο σκοτάδι. Ήταν μια αποθήκη ρουχισμού κάποιου νοσοκομείου. Σηκώθηκα από μια στοίβα ρούχων στην οποία ήμουν ξαπλωμένος και με έκπληξη διαπίστωσα ότι δεν θυμόμουν τίποτα. Ένας χαμηλός φωτισμός έπεφτε στα σεντόνια που ήταν στοιβαγμένα παντού γύρω μου. Περπάτησα προς την πόρτα και καθώς την άνοιξα βρέθηκα σε ένα μακρύ διάδρομο που θύμιζε κάτι από παλιά εποχή...

...και τότε οι μνήμες επανήλθαν σαν τυφώνας στο μυαλό μου, η μία μετά την άλλη. Το ατύχημα, το βιβλίο, ο εφιάλτης... ο εφιάλτης...

Έμεινα πετρωμένος να κοιτάζω τον τόσο γνώριμο διάδρομο, αυτόν που περπατούσα για χρόνια στ' όνειρό μου. Τον κοίταζα ξανά και ξανά, αδυνατώντας να πιστέψω ότι ήταν αυτός. Οι υπόλοιπες απορίες δεν είχαν πια καμία σημασία μπροστά στο άνευ προηγουμένου γεγονός που ζούσα εκείνη τη στιγμή. Ψηλάφησα τους τοίχους σαν άπιστος Θωμάς και περπάτησα αργά, συνδέοντας όλο και περισσότερες εικόνες με αυτές του μυαλού μου.

Το βήμα μου δεν ακουγόταν καθόλου μέσα στον βουβό διάδρομο. Οι πόρτες γύρω μου παρέμεναν ανησυχητικά ακίνητες, σε αντίθεση με τις ονειρικές μνήμες μου που τις ήθελαν ν' ανοίγουν διαρκώς και να ξεπροβάλλουν γιατροί. Όσο περνούσε η ώρα, μια γνώριμη βοή ερέθισε τ'

αυτιά μου, συμπληρώνοντας ένα ακόμη κομμάτι του παζλ. Ο ήχος γέμιζε τον χώρο και συνεχίστηκε για ώρα.

Κοίταξα μια από τις πόρτες που προσπερνούσα, καθώς χωνόμουν όλο και πιο βαθιά στον διάδρομο. Στάθηκα μπροστά της και την άνοιξα χωρίς να το σκεφτώ. Ένιωθα να είμαι στο σπίτι μου. Αυτός ο χώρος τριγυρνούσε στο μυαλό μου για χρόνια. Ζούσα ουσιαστικά μέσα σ' αυτόν. Ο φόβος βέβαια σερόταν πίσω από τους τοίχους, αλλά ήταν ο γλυκός φόβος που είχα χάσει από χρόνια και τον ζούσα τώρα αληθινό. Αληθινό όσο ποτέ.

Η πόρτα αποκάλυψε ένα άδειο, σκοτεινό δωμάτιο. Η δέσμη από το φως του διαδρόμου ήταν το μόνο φως που έμπαινε μέσα, αποκαλύπτοντας έναν άντρα να στέκεται όρθιος, με το πρόσωπο σχεδόν κολλητά στο τοίχο. Τον κοίταξα σχολαστικά και διαπίστωσα ότι άλλο ένα κομμάτι του ονείρου βρισκόταν μπροστά μου. Ένας άντρας με ρόμπα γιατρού στεκόταν εκεί, με πλάτη σε μένα, χωρίς να μπορώ να φανταστώ τον λόγο. Ήταν νεκρός; Μάλλον όχι, γιατί όπως όλα έδειχναν στεκόταν στα πόδια του χωρίς βοήθεια. Ενώ ένιωθα το μέρος αρκετά οικείο, χωρίς να με ταλανίζει κάποιος ιδιαίτερος φόβος, προτίμησα για κάποιο λόγο να μην μπω εκεί μέσα. Η στάση του άγνωστου άντρα δεν ήταν και πολύ ευοίωνη κι έτσι έφυγα το ίδιο απλά και ήσυχα όπως μπήκα.

Συνέχισα το ίδιο και στα υπόλοιπα, όπου με έκπληξη διαπίστωνα συνεχώς την ίδια εικόνα. Μια παράξενη αύρα ανέβλυζε απ' το κάθε ίδιο σκηνικό που αντίκριζα, νιώθοντας ολοένα και πιο ξένος. Οι πόρτες απλώς άνοιγαν και έκλειναν, χωρίς να έχω το θάρρος να μπω σε καμία απ' αυτές. Η βοή εξακολουθούσε ν' ακούγεται στην ίδια ένταση, χωρίς να κάνει σαφή την πηγή της. Όλα έτειναν προς το απόμακρο, το παράδοξο.

Παράτησα τα δωμάτια και συνέχισα να διασχίζω τον, διάτρητο από πόρτες, παλιό διάδρομο. Περπάτησα αρκετά, ώσπου στο δάπεδο είδα πάλι κάτι γνώριμο, αυτή τη φορά από την πραγματική μου ζωή. Το πλησίασα και έσκυφα. Ήταν το πρώτο μου βιβλίο. Η μικρή νουβέλα που εκδόθηκε πριν χρόνια και μου άνοιξε τον δρόμο προς τη συστηματική συγγραφή. Το πήρα στα χέρια μου και ασυναίσθητα άνοιξα το πρώτο φύλλο. Ένα βέλος από σκόρπια γράμματα ήταν σχηματισμένο και έδειχνε προς την κατεύθυνση που ακολουθούσα ήδη. Κοίταξα προς τα εκεί και είδα στο βάθος ένα ακόμη από τα βιβλία μου να βρίσκεται λίγα μέτρα πιο πέρα. Πριν προλάβω να επιστρέψω το βλέμμα μου, το βιβλίο αναζωπυρώθηκε και το πέταξα αυτομάτως, πριν προλάβω να καώ. Σηκώθηκα όρθιος και το είδα να γίνεται παρανάλωμα της φωτιάς που ξέσπασε από το πουθενά.

Συνέχισα στο επόμενο, όπου απλά το προσπέρασα, βρίσκοντας σε λίγα μέτρα ένα επόμενο μου. Τα βιβλία μου κοσμούσαν το πάτωμα σε μια άγνωστη για μένα ένδειξη. Ανάμεσά τους είδα κι αυτά που βρίσκονταν ακόμη στο συρτάρι, σαν να είχαν εκδοθεί κανονικά. Τίποτα πια όμως δεν φάνταζε παράξενο σε αυτό το ζωντανό όνειρο.

Μετά από ώρα κατέληξα σε μια διπλή πόρτα με δύο στρογγυλά τζάμια, ένα σε κάθε φύλλο της. Πλησίασα το ένα από αυτά και κοίταξα μέσα. Η καρδιά μου τώρα χτυπούσε έντονα, αλλά δεν φοβόμουν. Γνώριμες εικόνες ξανά. Χειρουργικός χώρος, τα ματωμένα εργαλεία στον πάγκο, λευκά και κόκκινα πλακάκια στο τοίχο. Ένα ρίγος με διαπέρασε. Το χειρουργικό τραπέζι έστεκε μοναχικό στο κέντρο του δωματίου μ' έντονα τα σημάδια της πρόσφατης δραστηριότητας επάνω του.

Έσπρωξα τη μια από τις πόρτες και μπήκα. Η απότομη πτώση της θερμοκρασίας ανασήκωσε τις τρίχες του κορμιού μου. Η βοή δυνάμωσε

την έντασή της, θαρρείς και η πηγή του ήχου να ήταν τελικά εκεί μέσα. Το πάτωμα κολλούσε από διάφορες ουσίες, των οποίων τη φύση προτίμησα να μη γνωρίζω. Σε κάθε σχεδόν βήμα εκεί μέσα το πόδι μου πατούσε μαλακά αντικείμενα, τα οποία έδειχναν να πολτοποιούνται από την πίεση με μικρούς, κοφτούς ήχους. Κοίταξα κάτω. Ένας πλακούντας και δίπλα του ένας ομφάλιος λώρος στόλιζαν τα βρώμικα πλακάκια του πατώματος. Συνοφρυώθηκα. Το χνώτο μου ήταν ορατό πια σε κάθε εκπνοή. Έτρεμα. Όχι από τον φόβο αλλά από το κρύο.

Πλησίασα το τραπέζι. Το τελευταίο μου βιβλίο κειτόταν εκεί, ανάμεσα σε αίματα και σπλάχνα, σαν να είχαν ξηλωθεί μέσα από τις σελίδες του. Τ' όνομά μου δέσποζε στην κορυφή του και από κάτω, με μια παράξενη γραμματοσειρά, έγραφε τον τίτλο του.

Ο αρχέγονος εφιάλτης.

Δεν ήμουν σίγουρος πια τι ακριβώς αισθανόμουν. Όλα τα συναισθήματα μαζί ήρθαν και στροβιλίστηκαν σ' ένα ενιαίο, και τίποτα πια δεν ήταν ξεκάθαρο. Ήμουν μέσα στ' όνειρο και οποιαδήποτε περαιτέρω σκέψη ήταν περιττή. Δεν με απασχολούσε γιατί βρισκόμουν εκεί ή το πώς θα έφευγα. Έφτανε απλά που ήμουν εκεί.

Έπιασα το βιβλίο και ένα κύμα ανατριχίλας με διαπέρασε καθώς γλιστρούσε από το φρέσκο αίμα και από τα αμνιακά υγρά που το κάλυπταν. Ήταν ζεστό. Σαν να γεννήθηκε μόλις. Από τι; Η μεταλλική μυρωδιά του αίματος μου τρύπησε τα ρουθούνια και μου προσέφερε απλόχερα μια ζαλάδα.

Άνοιξα την πρώτη σελίδα. Έγραφε το όνομά μου.

Γύρισα στην επόμενη. Το ίδιο.

Επόμενη. Μια μικρή παράγραφος με τ' όνομά μου να επαναλαμβάνεται συνεχώς.

Επόμενη. Ένα ολόκληρο κείμενο περιείχε μονάχα τ' όνομα μου και εκτεινόταν σε όλες τις υπόλοιπες σελίδες...

Σήκωσα το κεφάλι. Απέναντί μου, σαν κάποια μορφή να στεκόταν εκεί, η κλειστή πόρτα, αυτή που δεν διάβηκα ποτέ, βρισκόταν σε μια γωνία. Κοίταξα πάλι το βιβλίο και το είδα να ξεχειλίζει από αίμα σαν κάποιος να χτύπησε μια κεντρική του αρτηρία και να αιμορραγούσε ασταμάτητα. Τα χέρια μου κολυπούσαν στο κόκκινο υγρό, χωρίς όμως ν' αφήνουν το κύκνειο άσμα μου να πέσει κάτω. Κρατώντας το πάντα, πήγα προς την πόρτα. Το βιβλίο ακόμη αιμορραγούσε, αναπαριστώντας μια εικόνα που, αφενός δεν ήταν φυσιολογική, αλλά, αφετέρου, ήταν ζεστή και οικεία. Ήταν το σπίτι μου τώρα ο φόβος. Δεν μου ήταν πια ένα αποκρουστικό συναίσθημα. Ήταν ανάγκη, πάθος, λαγνεία. Κάποτε έτρεμα με όλα αυτά, αλλά τώρα που το ζούσα κιόλας ένιωθα όλο και πιο πολύ να με λυτρώνει. Γι' αυτό και πλησίασα την πόρτα με ανυπομονησία. Ήμουν έτοιμος να το συναντήσω, τώρα που πια δεν φοβόμουν. Ακούμπησα το βιβλίο στο στήθος, το οποίο με έβρεχε διαρκώς με το πορφυρό συντριβάνι που ανάβλυζε.

Έπιασα το πόμολο και είδα να ξεχειλίζω από αίμα. Ανέβλυζα πλέον ο ίδιος. Απ' όλα τ' άκρα μου έτρεχε άφθονο, κάνοντας πια τον χώρο γύρω μου μια τεράστια κόκκινη κηλίδα.

Το έστριψα και την έσπρωξα ελαφρά. Αυτή αιωρήθηκε απαλά και άνοιξε διάπλατα. Η πρώτη σκέψη μου ήταν ότι η βοή ερχόταν τελικά από εδώ, γιατί η έντασή της ήταν εκκωφαντική. Ήταν και το πρώτο σοβαρό λίκνισμα φόβου μέσα μου όση ώρα βρισκόμουν μέσα σ' αυτό το νοσοκομείο. Ο ήχος μού τρύπησε τα τύμπανα και τα ταρακούνησε συθέμελα. Πήγα να κλείσω τα αυτιά μου και τότε διαπίστωσα ότι το βιβλίο δεν ήταν πια εκεί... Συγχωνεύτηκε με το στήθος μου. Βυθίστηκε μέσα στο δέρμα και έγινε κομμάτι του εαυτού μου. Ένα σώμα, μια ψυχή. Ο ήχος έγινε αμελητέος και μετά, κοιτάζοντας στο βάθος, άρχισα να βλέπω εικόνες...

Εικόνες κινούμενες. Σαν παλιό βίντεο που τα καρέ του διαδέχονταν το ένα το άλλο διακεκομμένα. Ένα δωμάτιο κλινικής. Ένα νεογέννητο μωρό. Δίπλα του δύο άνθρωποι. Ένας άντρας και μια γυναίκα. Οι γονείς μου... ναι, οι γονείς μου! Το κοιτάζουν και χαμογελούν. Μετά κάτι δεν πάει καλά...

Κλάματα. Το μωρό πεθαίνει. Κάτι όμως συμβαίνει. Ένας πίνακας ρεύματος διαλύεται. Ξερνοβολάει σπινθήρες. Η βοή του ρεύματος απλώνεται... και μένει για πάντα. Σκοτάδι πέφτει. Ένα άλλο μωρό έρχεται στη θέση μου. Κρυφά. Δεν γνωρίζει κανείς. Το φως έρχεται πάλι. Όλοι χαίρονται. Μια γυναίκα όμως βλέπει. Μυστικά. Ενώ το μωρό μένει μόνο του το πλησιάζει. Το ακουμπάει στο μέτωπο και λέει κάτι. Κάτι που το ακούω.

«Η αλήθεια βρίσκεται πίσω από τη πόρτα. Διάλεξε να τη βρεις με τίμημα την ψυχή σου».

Βλέπω το μωρό να μεγαλώνει και να γίνεται εγώ. Η αλήθεια έλαμψε μέσα μου. Κάπου εκεί τα κατάλαβα όλα. Η αλήθεια βρισκόταν πάντα εκεί. Η πόρτα ερχόταν πάντα μπροστά μου μέσω του αρχέγονου εφιάλτη. Αυτού που είχα πάντα μέσα μου. Αυτού που μου φύτευσε βαθιά εκείνη η άγνωστη γυναίκα, αλλά επέλεγα να μη δω τι βρίσκεται πίσω απ' αυτήν. Και ο εφιάλτης χάθηκε για πάντα.

Όσπου επέλεξα να τον σκαλίσω ξανά, κι αυτήν τη φορά άνοιξα την πόρτα. Τώρα ήξερα. Το μωρό δεν ήμουν εγώ. Ήμουν κάποιο άλλο που έβαλαν κρυφά οι γονείς μου στη θέση του νεκρού μωρού τους. Αλλά ήταν πια αργά.

Α

Βρίσκομαι σ' αυτό το νοσοκομείο για χρόνια, αιώνες ίσως. Περιφέρομαι μόνος σε αυτούς τους διαδρόμους, βλέποντας κάθε μέρα

τα ίδια πράγματα να συμβαίνουν. Προσπάθησα ν' αυτοκτονήσω, αλλά εδώ δεν πεθαίνεις. Δεν υπάρχει θάνατος εδώ. Μονάχα διάδρομοι, χειρουργικά εργαλεία, καμένα βιβλία και οι άντρες με τις πράσινες στολές, οι οποίοι δείχνουν να γίνονται όλο και πιο απειλητικοί. Ο χρόνος γίνεται ρευστός και ο φόβος δεν είναι πια φίλος μου όπως παλιά.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟ

H

αδιάλλακτη διάθεση της νύχτας είχε εισχωρήσει από καιρό στα βάθη της ψυχής του, αδιάκριτα και απροκάλυπτα. Αναμενόμενο, μιας και ήταν η μόνιμη ερωμένη του όλα αυτά τα χρόνια σε μια δουλειά που υφίστατο από μια καθημερινή νυχτερινή βάρδια. Διατηρούσε το πόστο των νυχτερινών υπηρεσιακών οδηγών στ' αστικά λεωφορεία της πόλης, πόστο που όλοι απέφευγαν σαν το διάολο. Ποιος ήθελε να μένει ξύπνιος κάθε βράδυ και να οδηγεί μέσα στη μαύρη νύχτα; Αυτόν τον βόλευε παρ' όλ' αυτά, αφενός γιατί δεν είχε οικογένεια και δεν έδινε λογαριασμό σε κανέναν και, αφετέρου, γιατί η νύχτα τον είχε ποτίσει από καιρό με την εξαρτησιογόνα ουσία της και του ήταν πια πρακτικά αδύνατο να ξεφύγει από την εθιστική επήρειά της. Οδηγούσε καθημερινά, όλη σχεδόν τη νύχτα, από τη στιγμή που σταματούσαν τα δρομολόγια των λεωφορείων μέχρι να ξεκινήσουν πάλι, προκειμένου να τα μεταφέρει για καθάρισμα είτε για κάποια τυχόν επισκευή.

Δ

Ένα βράδυ σαν όλα τα άλλα, και συγκεκριμένα το βράδυ μιας Παρασκευής, παρέλαβε ένα λεωφορείο για μεταφορά στο διανυκτερεύον συνεργείο προκειμένου να διορθωθεί μια βλάβη στα εσωτερικά φώτα που τα έκανε να τρεμοπαίζουν συνεχώς. Τέτοιες ώρες η πόλη προσέφερε απλόχερα άφθονους αδειανούς δρόμους ως αντάλλαγμα, για να εξιλεωθεί από το μποτιλιάρισμα με το οποίο ταλαιπωρούσε την ημέρα τους κατοίκους της. Το λεωφορείο διέσχιζε μια κεντρική αρτηρία ανενόχλητο και με την ένδειξη στο κοντέρ λίγο πάνω από το όριο ταχύτητας. Συνήθιζε ν' ακούει ραδιόφωνο, αλλά απ' ό,τι φαινόταν υπήρχε βλάβη και στο συγκεκριμένο, κι έτσι οδηγούσε με υπόκρουση μονάχα τη φασαρία από τις παλιές του, σάπιες λαμαρίνες. Τα φώτα στο εσωτερικό του πράγματι τρεμόπαιζαν, όπως είχε ενημερωθεί, κάνοντάς

το να μοιάζει με κάποιο night club, πράγμα το οποίο τον ενοχλούσε μέσα από τον μεγάλο καθρέφτη που υπήρχε πάνω από το κεφάλι του.

Κάποια στιγμή, μετά από τις συνεχείς ενοχλήσεις των φώτων, το μάτι του έπεσε σε κάποιον που καθόταν στο βάθος. Η μορφή του φαινόταν αγνά γιατί ενόσω ήταν μακριά, τα φώτα που άστραφταν συνεχώς τον εμπόδιζαν να δει καλύτερα. Κάποιος καθόταν στη τελευταία σειρά, παρόλο που το λεωφορείο δεν είχε σταματήσει πουθενά. Κάποιος έμεινε μέσα κρυφά με τη λήξη του δρομολογίου, σκέφτηκε. Προσπάθησε πάλι να κοιτάξει καλύτερα αλλά μάταια. Η ορατότητα ήταν αμυδρή.

«Εί!» φώναξε, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση. Τα φώτα τρεμόπαιζαν σαν τρελά και η μακρινή μορφή του εμφανιζόταν στον καθρέφτη διακεκομμένα. Συνοφρυώθηκε για λίγο και σταμάτησε το λεωφορείο σ' ένα σημείο που φάρδαινε ελαφρώς ο δρόμος. Δίχως να σβήσει τον κινητήρα, σηκώθηκε όρθιος και κινήθηκε προς την άλλη άκρη του λεωφορείου. Προς έκπληξή του όμως διαπίστωσε ότι στο βάθος δεν υπήρχε κανείς. Περπάτησε ως εκεί, μέσα από τις συνεχόμενες ριπές των φώτων, για να το διαπιστώσει και από κοντά. Το λεωφορείο ήταν άδειο, έτσι όπως ξεκίνησε. Ρίχνοντας το φταίξιμο στα φώτα, επέστρεψε στο τιμόνι και συνέχισε το δρομολόγιο προς το συνεργείο με μια απορία να αιωρείται.

Ένας κρότος ακούστηκε, αυτήν τη φορά από το βάθος του διαδρόμου, και τον έκανε να τιναχτεί σχεδόν από τη θέση του. Γύρισε πίσω στιγμιαία και έπειτα στράφηκε στο καθρέφτη που είχε πάψει να κοιτάζει. Η μορφή του άντρα ήταν πάλι εκεί, αυτή τη φορά όμως στεκόταν όρθια μέσα σε μια ομοβροντία ήχων που χαρακτήριζαν το γερασμένο όχημα της συγκοινωνίας. Την κοίταξε, πάντα μέσα από το καθρέφτη, και σταμάτησε γρηγορότερα αυτήν τη φορά, μ' ένα αγνό ψήγμα φόβου να κυλάει στις φλέβες του. Σηκώθηκε ξανά και πήγε προς

τα πίσω για να διαπιστώσει προς μεγάλη του έκπληξη ότι δεν υπήρχε κανείς. Έφραξε εξονυχιστικά τον χώρο, αλλά το ήξερε και ο ίδιος ότι δεν υπήρχε μέρος για να κρυφτεί κάποιος. Έξυσε το κεφάλι του με απορία και περιφέρθηκε στο εσωτερικό με τα φώτα να δημιουργούν ένα άκρως εκνευριστικό κλίμα -και ίσως λίγο τρομακτικό.

Σιγουρεύοντας πια ότι δεν υπήρχε άτομο εκεί -και ούτε υπήρξε ποτέ μάλλον- ξεκίνησε πάλι, ελπίζοντας αυτήν τη φορά να μην τον ενοχλήσει καμία από τις ανόητες παραισθήσεις που δημιουργούσαν τα φώτα. Για καλή του τύχη, μόλις έβαλε μπροστά, είδε τα φώτα να σβήνουν οριστικά, πράγμα που, σε πρώτη φάση, σήμαινε ότι η βλάβη ολοκληρώθηκε και, σε δεύτερη, ότι ηρέμησε από τη εκνευριστική τους τρεμούλα που του είχε σπάσει τα νεύρα.

Διέσχισε αρκετά χιλιόμετρα μέσα στη πόλη, ώσπου ο δρόμος τον οδήγησε σ' ένα απόμερο προάστιό της, όπου βρισκόταν το συνεργείο. Τώρα πια το λεωφορείο ήταν θεοσκότεινο, μιας και δεν υπήρχαν λάμπες ούτε στον δρόμο για να φωτίσουν επαρκώς. Μονάχα τα φώτα πορείας υπήρχαν, και αυτά ίσα που έδειχναν τον δρόμο μέσα στη νύχτα. Αφουγκράστηκε για λίγο τον εσωτερικό του κόσμο και διαπίστωσε ότι εκείνο το ψήγμα φόβου δεν είχε φύγει, παρά φώλιασε για τα καλά στο πρόσφορο έδαφος που βρήκε. Μπορεί να δούλευε τη νύχτα για πολλά χρόνια, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι αυτή δεν είχε πάντα τον τρόπο της να προκαλεί ανησυχία.

Ξαφνικά τα φώτα στο εσωτερικό άναψαν απότομα και είδε τον άνδρα στο καθρέφτη να στέκεται ακριβώς πίσω του, σε απόσταση αναπνοής. Η απότομη τρομάρα τον έκανε να τιναχτεί από το τιμόνι, αφήνοντας το μακρύ όχημα ανεξέλεγκτο, έρμαιο στους νόμους της φυσικής που το κλυδώνισαν αλόγιστα, με αποτέλεσμα να καρφωθεί σ' έναν τηλεφωνικό στύλο. Ο οδηγός πετάχτηκε στο τζάμι και έπεσε πάλι

πίσω, καταλήγοντας στον πάτο των τριών σκαλιών που οδηγούσαν στην έξοδο. Βαθύ σκοτάδι έπεσε ξαφνικά, μιας και το λεωφορείο έσβησε και διακόπηκε οποιαδήποτε παροχή φωτός. Σηκώθηκε με δυσκολία και, πέρα από τους διάφορους πόνους σε όλο του το σώμα, διαπίστωσε ότι αιμορραγούσε από κάποιο σημείο του κεφαλιού του.

Ωστόσο επικεντρώθηκε στον περίγυρό του και αναζήτησε τον άγνωστο άντρα που του προκάλεσε τη σύγκρουση. Ήταν αληθινός τελικά, αλλά αυτό που τον απασχολούσε ήταν η ζημιά. Δεν είχε τρακάρει ποτέ όλα αυτά τα χρόνια, και να που ήρθε η ώρα. Σηκώθηκε με δυσκολία και είδε πορφυρές σταγόνες ν' αφήνουν τα στίγματά τους στο δάπεδο. Ανέβηκε τα λιγοστά σκαλιά μέσα από μια έντονη ζάλη που έκανε τα πάντα να γυρίζουν.

Ο άντρας στεκόταν ακριβώς στο ίδιο σημείο. Μπροστά του. Τον κοίταξε μέσα από τη μέθη των χτυπημάτων του να τον παρατηρεί μ' ένα σαρδόνιο βλέμμα και με το κεφάλι του γερμένο στ' αριστερά. Τα ρούχα του ήταν παλιά και βρώμικα, παραπέμποντας άμεσα σε κάποιο ζητιάνο. Τα μακριά του μαλλιά έπεφταν λιγδιασμένα, κρύβοντας το μισό του πρόσωπο. Τα χείλη του τρεμόπαιζαν ανάμεσα στη σοβαρότητα και σ' ένα μειδίαμα, κρυμμένα πίσω από μερικές τούφες μαλλιών.

Ο οδηγός ακούμπησε με το χέρι του σ' ένα κάθισμα για να μείνει όρθιος και κοίταξε τον ζητιάνο σύξυλος. Από το βλέμμα του και μόνο κατάλαβε ότι κάτι δε πάει καθόλου καλά. Ότι μάλλον δεν θα είχε καλή κατάληξη όλο αυτό... και το διαπίστωσε γρήγορα.

Με μια ακαριαία κίνηση, που ούτε πρόλαβε να δει, ο ζητιάνος όρμησε προς το μέρος του κι ένα αναπάντεχα τεράστιο στόμα, στο οποίο μεταμορφώθηκε το άλλοτε μειδίαμα, του άρπαξε το μισό κεφάλι. Δύο σειρές από κοφτερά δόντια καρφώθηκαν βαθιά μέσα στο κρέας του προσώπου του και έσχισαν με περισσή ευκολία τη σάρκα. Ο αιφνίδιος

τρόμος του έκοψε την ανάσα τόσο που ούτε η παραμικρή φωνή δεν πρόλαβε να βγει από τα χείλη του. Το τερατώδες στόμα μάσησε με λαιμαργία, πολτοποιώντας σάρκα και οστά, τα οποία κατάπινε ασταμάτητα. Σάλια, αίμα και πολτός κρέατος χύνονταν στο πάτωμα, όσο ο «πριν λίγο ζητιάνος» έτρωγε δίχως αύριο, φτάνοντας πια μέχρι τον λαιμό του οδηγού. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, διογκωμένα και κοίταζαν όλη τη διαδικασία την ανάλωσης προσεκτικά, σαν κτήνος που προσέχει τη λεία του από τα άλλα αρπακτικά.

Συνέχισε να τον κατασπαράζει μέχρι το στήθος περίπου, όπου ξαφνικά σταμάτησε και το μισοφαγωμένο σώμα έπεσε κάτω, ένας σωρός από αποφάγια. Το κεφάλι του άρχισε να παίρνει πάλι την αρχική του μορφή αργά, βγάζοντας παράξενους ήχους. Καθώς ολοκληρώθηκε, κοίταξε τ' απομεινάρια και χαμογέλασε κανονικά αυτή τη φορά. Τα βρώμικά του ρούχα είχαν πασαλειφθεί με αίμα και κομμάτια κρέατος, προκαλώντας κάτι παραπάνω από έντονες υποψίες σε οποιονδήποτε και να τον έβλεπε στο δρόμο.

«Ποταποί...» είπε μονάχα με μια απόκοσμη φωνή και περπάτησε προς την πόρτα. Με μια κίνηση του χεριού του την άνοιξε διάπλατα και φεύγοντας πια από το διαλυμένο λεωφορείο, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΟΜΙΧΛΩΔΕΙΣ ΣΤΙΧΟΙ

Κ

αθόταν σε μια γωνία των παρασκηνίων, σ' έναν ξεφτισμένο καναπέ και έγγραφε σ' ένα σημειωματάριο. Η μουσική από τη σκηνή ακουγόταν εκκωφαντική, όμως εκεί πίσω έφτανε μονάχα ένα μέρος απ' αυτήν. Γύρω του υπήρχαν πολλά μπουκάλια με αλκοόλ, αλλά αυτός δεν είχε πιεί ούτε γουλιά. Συνήθιζε να πίνει αρκετά, αλλά όταν έγγραφε ήθελε να είναι νηφάλιος. Έπρεπε να είναι νηφάλιος.

Ήταν ο αρχηγός της μεγαλύτερης μπλακ μέταλ μπάντας της Νορβηγίας, και τους τελευταίους μήνες πλέον όλου του κόσμου. Ξεκίνησε από ένα μικρό συγκρότημα του Όσλο με όνειρο να γίνουν απλά γνωστοί στη χώρα του. Τα πράγματα όμως εξελίχθηκαν πολύ διαφορετικά. Τώρα πια όλοι οι μπλακμεταλλάδες του κόσμου, και όχι μόνο, έπιναν νερό στο όνομά τους -κάποιοι και αίμα. Όλη αυτή η ανοδική πορεία άρχισε μετά από εκείνη τη συμφωνία, αλλά αυτό το ήξερε μονάχα ο ίδιος...

«Γράφεις πάλι, ε; Καλά κάνεις», ακούστηκε η φωνή του Corpse-
dom καθώς έμπαινε στον χώρο. Ο Convictor σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε. Ήταν και οι δύο ήδη βαμμένοι με τα χαρακτηριστικά τους corpse-
paint¹ για να βγουν στη σκηνή.

«Ναι, μ' αρέσει αυτή η ώρα για να γράφω», είπε ο Convictor και έβαλε το σημειωματάριο στην τσέπη του.

«Το ξέρω, αλλά πρέπει να βγούμε σιγά σιγά στη σκηνή. Οι άλλοι τελειώνουν», του είπε και πήρε το μπάσο του από μια θήκη. Ο Convictor τον κοίταξε και αναλογίστηκε για λίγο το πού έφτασαν ως συγκρότημα με τον Corpse-
dom και τους υπόλοιπους. Από μερικές μικρές σκηνές στη Νορβηγία κατέληξαν σε μερικά χρόνια να παίζουν πρώτο όνομα στη σκηνή του Wacken Open Air στη Γερμανία, ένα από τα μεγαλύτερα

¹ Corpsepaint: ένα είδος ασπρόμαυρου μείκ απ που χρησιμοποιείται από μέταλ μπάντες σε συναυλίες και φωτογραφίες για να μοιάζουν πιο άγριοι, μη ανθρώπινοι, ακόμη και δαιμονικοί.

φρεστιβάλ μέταλ στον κόσμο. Ωστόσο, κάτι τον βάραινε. Εκείνη η συμφωνία τού έδωσε τα πάντα, αλλά η ψυχή του δεν ησύχαζε. Το τίμημα ήταν βαρύ.

«Άντε, σήκω. Βγαίνουμε».

Από μέσα ακούγονταν οι επευφημίες του κοινού, καθώς η προτελευταία μπάντα είχε τελειώσει και χαιρετούσε τον κόσμο από τη σκηνή. Ο Convictor σηκώθηκε και φόρεσε το γιλέκο που είχε πεταμένο δίπλα του, το οποίο φιλοξενούσε δύο σειρές με καρφιά και δύο μεγάλες νεκροκεφαλές. Πήρε κι αυτός την κιθάρα του από τη θήκη και στάθηκε δίπλα στον Corpsedom. Αυτός τον κοίταξε απορημένος.

«Είσαι έτοιμος; Σε βλέπω λίγο... κάπως», είπε.

Ο Convictor χαμογέλασε και τον χτύπησε στον ώμο.

«Εδώ που φτάσαμε, ρε φίλε, γίνεται να μην πετάω από τη χαρά μου;» του είπε, και ο Corpsedom γέλασε.

«Πάμε να τα γκρεμίσουμε όλα τότε», του απάντησε και έφυγαν προς τη σκηνή. Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και ένα βήμα πριν βγουν, ο Convictor σταμάτησε και περίμενε εκεί. Έπρεπε να βγει τελευταίος. Οι υπόλοιποι ξεκίνησαν να παίζουν ήδη μια εισαγωγή και ο κόσμος χειροκροτούσε. Ο Convictor τους κοίταξε όλους και θυμήθηκε τις τελευταίες του κουβέντες στο φίλο του και μπασίστα των Dark Fog.

Είπε ψέματα. Πάντα έλεγε. Δεν ήταν καλά. Αλλά έπρεπε να συνεχίσει. Αυτό ήταν το αντίτιμο για όλη αυτή τη δόξα.

Μόλις βγήκε στη σκηνή, ο κόσμος ζητωκραύγασε και δύο μεγάλες φωτιές ανάφταν, καθώς ούρλιαξε τους πρώτους στίχους από το τραγούδι, παίζοντας ταυτόχρονα με την κιθάρα του. Και κάπου εκεί το βάρος από την ψυχή του χάθηκε εντελώς, μέχρι να επανέλθει ξανά μετά το τέλος της συναυλίας. Έτσι γινόταν πάντα. Χανόταν για λίγο κι έπειτα γυρνούσε ξανά.

Ψ

Την επόμενη μέρα ξύπνησε με φρικτό πονοκέφαλο. Σηκώθηκε από το κρεβάτι που φιλοξενούσε η μικρή κουκέτα και σύρθηκε μέχρι τον διάδρομο του λεωφορείου. Όλοι γύρω του κοιμόντουσαν ακόμη στα κρεβάτια τους. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν έξι το πρωί. Είχε πιεί πολύ το προηγούμενο βράδυ με τους υπόλοιπους σ' ένα μαγαζί της πόλης και του ερχόταν έντονα να ξεράσει. Το λεωφορείο ήταν παρκαρισμένο σ' ένα πολυσύχναστο παρκινγκ της Γερμανίας. Σε λίγες ώρες θα ξεκινούσαν για Ολλανδία. Η περιοδεία τους θα συνεχιζόταν για αρκετές εβδομάδες ακόμη σε όλη την Ευρώπη.

Κατέβηκε τις σκάλες και είδε τον Sethom στο σαλόνι να παίζει στην κιθάρα του τον ρυθμό ενός τραγουδιού τους. Δεν την είχε συνδεδεμένη πουθενά και έτσι δεν ακουγόταν τίποτα, παρά μόνο κάτι γρατσουνίσματα που άκουγε μονάχα ο ίδιος. Ο Convictor έγραφε τα πάντα στο συγκρότημα. Μουσική και στίχους. Αυτός ήταν ο υπεύθυνος για όλη αυτή την ανοδική τους πορεία.

«Αυπνίες;» τον ρώτησε ο Convictor και πήγε προς την κουζίνα. Εκείνος συνέχισε να παίζει αφοσιωμένος. Ο Convictor άνοιξε ένα ντουλάπι και είδε ένα μπουκάλι βότκα. Το κοίταξε διστακτικά και έπειτα έπιασε το κουτί με τα παυσίπονα που βρισκόταν δίπλα του. Πήρε δύο απ' αυτά και βρίσκοντας ένα μπουκάλι νερό, ήπιε. Αφού τα κατάπιε, πήρε μια γκριμάτσα απέχθειας και ακούμπησε το μπουκάλι στον πάγκο.

«Ξέρεις φίλε, αυτό το ριφ είναι απίστευτο. Από τη στιγμή που το παίξαμε για πρώτη φορά έχω κολλήσει πολύ άσχημα. Είναι απλά απίστευτο», είπε ο Sethom και συνέχισε να παίζει.

Ο Convictor γέλασε και κάθισε δίπλα του στον καναπέ. Το κεφάλι του πονούσε φρικτά και οι συνεχείς γκριμάτσες του το μαρτυρούσαν.

«Χαίρομαι που σ' αρέσει», του είπε και κάθισε στην άλλη άκρη του μακρόστενου καναπέ. Πλέον είχαν το δικό τους λεωφορείο και ήταν διαφορετικά. Παλιότερα έπρεπε να το μοιράζονται και με άλλες μπάντες και η κατάσταση ξέφευγε πολλές φορές από τα όρια.

Ο Sethom έπαιξε για λίγο ακόμη κι έπειτα γύρισε προς τον αρχηγό της μπάντας.

«Ξέρεις, φίλε, είχα μια απορία όλα αυτά τα χρόνια και πριν ακόμη έρθω στην μπάντα», του είπε. Ο Convictor συνέχιζε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο σαν χαμένος, προσπαθώντας να συνέλθει. Οι φορτηγατζήδες ξεκινούσαν ήδη τα ταξίδια τους από νωρίς, αλλά ο δικός τους οδηγός έπρεπε πρώτα να ξεμεθύσει.

«Πες μου».

«Ξέρεις, παρατήρησα ότι εδώ και χρόνια οι στίχοι που γράφεις, εκτός από τον πρώτο δίσκο, είναι καθαρά για ουδέτερα θέματα και πολλές φορές δεν βγάζουν νόημα. Το καταλαβαίνω φυσικά ότι τα νοήματα τα πιάνεις μονάχα εσύ ο ίδιος, αλλά συνήθως η θεματολογία του είδους μας έχουν να κάνουν με δαίμονες, τέρατα, ιεροτελεστίες, σφαγές, τρόμο και άλλα τέτοια παρόμοια. Πώς κι έτσι;» του είπε.

Ο Sethom ήταν σχετικά νέος στην μπάντα. Τον προσέλαβαν ως δεύτερο κιθαρίστα πριν από μερικούς μήνες. Ουσιαστικά, ήρθε στην μπάντα στις ηχογραφήσεις του τελευταίου τους δίσκου και αυτή ήταν η πρώτη περιοδεία που συμμετείχε. Φαινόταν καλός μέχρι στιγμής.

Ο Convictor σφίχτηκε για λίγο, αλλά η απάντηση ήταν έτοιμη.

«Μετά το ντεμπούτο μας αποφάσισα ότι έπρεπε να κάνω κάτι διαφορετικό για να βγω από τα τετριμμένα του μπλακ μέταλ. Χρειαζόταν μια αλλαγή για να ξεχωρίσουμε», είπε και γύρισε μετά από ώρα και τον κοίταξε.

«Και αυτό πιστεύεις ότι βοήθησε για να γίνουν οι Dark Fog τόσο γνωστοί;»

«Βοήθησε κι αυτό μαζί με τη μουσική και το όλο στυλ που διαμόρφωσα. Ήταν όλα μαζί», του είπε και χαμογέλασε. Στο πρόσωπό του είχε ακόμη έντονα σημάδια από το χθεσινό βάψιμο και το χαμόγελο ήταν κάτι ανάμεσα σε αστείο και τρομακτικό.

«Οκ! Εφόσον λειτούργησε, τότε εντάξει. Πάντως θα ήθελα πολύ να σε δω να γράφεις πάλι κανένα στίχο με δαίμονες και σφαγές, τώρα που βρίσκεσαι επάνω στον συνθετικό σου οίστρο», είπε ο Sethom και άρχισε πάλι να παίζει όπως και πριν την ηλεκτρική, χωρίς ν' ακούγεται σχεδόν τίποτα.

«Μμμ...», είπε απλά ο Convictor και σηκώθηκε όρθιος. Δεν του άρεσε να συζητάει γι' αυτό.

«Πάω να πάρω λίγο αέρα. Έτσι κι αλλιώς ο οδηγός θ' αργήσει πολύ να ξυπνήσει με αυτά που ήπια χθες», είπε και πήγε προς την πόρτα.

«Έγινε, αρχηγέ», είπε μ' ένα λιγδιάρικο ύφος ο Sethom. Ίσως τελικά να θεωρούσε λίγο ανόητο τον νέο κιθαρίστα.

Ψ

Η κίνηση στο πάρκινγκ ήταν αρκετά αυξημένη, παρόλο που ήταν νωρίς. Οι οδηγοί που ξεκινούσαν είχαν γίνει περισσότεροι από πριν. Τεράστια φορτηγά βρυχούνταν από πολλά σημεία και ο χώρος στάθμευσης έμοιαζε με κέντρο μικρής πόλης. Περπάτησε προς το μεγάλο κατάστημα που βρισκόταν στο κέντρο του χώρου. Κόσμος έμπαινε και έβγαινε και όλα βρίσκονταν σε μια διαρκή κίνηση. Έφτασε στο κατάστημα με τη μεγάλη τζαμαρία και απ' έξω είδε παραταγμένα τ' αυτόματα μηχανήματα εξυπηρέτησης. Βγήκε κυρίως για να πάρει

αέρα, αλλά δεν θα τον χαλούσε να βάλει και κάτι στο στόμα του προκειμένου να διώξει την απαίσια γεύση του αλκοόλ.

«Ωχ!» ακούστηκε μια φωνή δίπλα του. Ο Convictor πετάχτηκε απότομα και είδε έναν μουσάτο άνδρα με μπλούζα Dark Fog. Αμέσως κατάλαβε.

«Είσαι ο Convictor, σωστά;»

Αυτός πάτησε ένα κουμπί στην τύχη από το μηχάνημα και αυτό άρχισε να δουλεύει.

«Ναι, εγώ είμαι», απάντησε.

«Είδα χθες τη συναυλία σας. Ήσασταν τέλειοι! Ξέρεις, είστε το αγαπημένο μου συγκρότημα. Δεν το πιστεύω...» είπε ο μουσάτος άντρας εμφανώς ενθουσιασμένος.

«Σ' ευχαριστώ πολύ», του είπε και το κουτάκι με το αναψυκτικό έπεσε στη θέση παραλαβής του.

«Μπορούμε να βγούμε μια φωτογραφία; Θα μου κάνεις μεγάλη χάρη», του είπε και ο Convictor γέλασε.

«Ναι, φυσικά. Αν και το βάψιμό μου είναι χάλια. Μην το στείλεις στις εφημερίδες», αστειεύτηκε και ο άντρας ξέσπασε σε γέλια σαν να τον γαργαλούσαν με φτερό στα πόδια.

Στάθηκαν δίπλα και η φωτογραφική του άντρα τους απαθανάτισε. Ο Convictor πήρε το κλασικό κακό του ύφος.

Ψ

Σε λίγο βρέθηκε να περπατάει σ' ένα κενό από οχήματα σημείο του παρκινγκ. Ένωθε σαν να βρίσκεται σε ένα άδειο αεροδιάδρομο. Στάθηκε εκεί και άνοιξε το αναψυκτικό που κρατούσε στα χέρια του. Ήπια μια γουλιά, αλλά του φάνηκε αηδία. Ξαναήπια.

Η ησυχία εκεί ήταν αναζωογονητική. Το χρειαζόταν πού και πού με τόση φασαρία που επικρατούσε στη ζωή του. Το μυαλό του χαλάρωσε για λίγο.

Ψ

Πριν μερικά χρόνια είχε μόλις κυκλοφορήσει τον πρώτο δίσκο των Dark Fog. Ήταν τόσο ενθουσιασμένος που ένιωθε ότι θα κατακτήσει όλο τον κόσμο. Ο ενθουσιασμός του όμως χάθηκε γρήγορα, καθώς ο καιρός περνούσε και ο δίσκος δεν έδειχνε να έχει την απήχηση που ήλπιζε. Χρειαζόταν δουλειά για να φτάσεις ψηλά, αλλά αυτός ήταν ανυπόμονος.

Μια βραδιά τον πλησίασε κάποιος σ' ένα σκοτεινό μπαρ του Όσλο και τον ρώτησε αν θέλει πραγματικά να γίνει διάσημος. Ο Convictor δεν τον πίστεψε, αλλά όταν ο ξένος επέμενε ότι μπορεί πραγματικά να του δώσει ικανότητες ώστε να συνθέσει μεγαλειώδη τραγούδια, τότε άρχισε να ενδιαφέρεται.

Το ίδιο βράδυ, ο ξένος οδήγησε τον Convictor σε μια στοά, η οποία κατέληγε σ' ένα υπόγειο κτίσμα. Εκεί υπήρχε ένας τύπος με μανδύα και μόνιμα σκεπασμένο το πρόσωπό του. Γύρω τους υπήρχαν κεριά και διάφορα σύμβολα ζωγραφισμένα παντού. Ο Convictor, αρκετά ζαλισμένος όπως ήταν από το πότο, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει πολλά πράγματα. Ο τύπος με τον μανδύα ήταν πολύ παράξενος, αλλά η μορφή του έμεινε για πάντα θολή μέσα στο μυαλό του.

Του είπε, με μια παράξενη φωνή, ότι μπορεί πράγματι να του δώσει τη δύναμη να γράφει στίχους και μουσική, τα οποία θα τα λατρεύει πολύς κόσμος. Ο Convictor, παρόλο το μεθύσι του, ρώτησε ποιο θα ήταν το τίμημα για όλο αυτό. Η όλη εικόνα μάλιστα παρέπεμπε αρκετά σε κάτι δαιμονικό, συνεπώς ρώτησε αν θα έπρεπε να πουλήσει την ψυχή του. Ο άντρας του είπε ότι δεν χρειαζόταν και το τίμημα θα πληρωνόταν μονάχα σ' αυτό τον κόσμο, συνεπώς η ψυχή του δεν

κινδύνευε να καεί στην κόλαση. Φτάνοντας απλά στο ζενίθ των ικανοτήτων του, θα γινόταν ένας ψυχοπλάνος.

Ο Convector έμεινε για λίγο αμίλητος και το μυαλό του πήρε στροφές. Είχε ακούσει για τους ψυχοπλάνους, αλλά πίστευε ότι ήταν απλά ένας μύθος. Ακούραστοι καλλιτέχνες που με κάποιο τρόπο ζωντανεύουν τις δημιουργίες τους. Έμοιαζε παράλογο ωστόσο. Μια θεωρία συννομωσίας. Τους κοίταξε και τους δύο και χαμογέλασε. Αυτό του φάνηκε ακόμη πιο αδύνατο.

«Με δουλεύεις; Δεν γίνονται αυτά! Άλλωστε αυτό δεν είναι τίμημα. Είναι ακόμη ένα δώρο με την ικανότητα που μου δίνεις. Πού είναι το πραγματικό τίμημα;»

Ο άντρας του απάντησε ότι αυτό ήταν το τίμημα και τίποτε άλλο. Αν αυτός το θεωρεί δώρο, τότε μπορεί να νομίζει ό,τι θέλει.

Οι εικόνες της βραδιάς από κει και μετά θόλωσαν πάλι. Το μόνο που θυμόταν ήταν να συμφωνεί με τον άντρα και μετά από διάφορες σκόρπιες και ασυνάρτητες εικόνες, να ξυπνάει στο διαμέρισμά του.

Για λίγες ώρες από το ξύπνημά του δεν έδωσε καν σημασία στο γεγονός της προηγούμενης νύχτας, τόσο λόγω του άφθονου αλκοόλ που είχε καταναλώσει όσο και για το αστείο που του φάνηκε όλο αυτό. Όλα άρχισαν τη στιγμή που έγραψε τους πρώτους στίχους...

Οι μεγάλες νύχτες της Νορβηγίας τον κρατούσαν στο σπίτι βυθισμένο σε μια βαθιά μελαγχολία, γράφοντας ό,τι πιο καταθλιπτικό μπορούσε στην κιθάρα του και στο σημειωματάριό του. Είχε μια παράξενη κιθάρα, φτιαγμένη από κάτι που έμοιαζε με οστό και δέρμα, και στην άκρη της είχε ζωγραφισμένους τρεις κόκκινους κεραυνούς. Του την είχε δώσει ο παππούς του πριν χρόνια. Του είχε πει να την προσέχει σαν τα μάτια του γιατί σήμαινε πολλά γι' αυτόν. Ήταν από τις πρώτες ηλεκτρικές κιθάρες που είχαν φτιαχτεί και παρότι ακολούθησαν πολλά διαφορετικά

σχέδια από τότε, αυτή παρέμενε ιδιαίτερη. Ο ήχος της ήταν μοναδικός και τον λάτρευε.

Αφού πέρασε πρώτα κάποιες ώρες ακούγοντας τους μέντορες της Νορβηγικής μουσικής σκηνής, έπιασε να γράφει μερικές ιδέες στο χαρτί. Μια ιδέα για έναν κατά συρροήν δολοφόνο του ήρθε στο νου και ξεκίνησε να γράφει στίχους για το πώς ένα τραυματικό γεγονός τον επηρέασε και άρχισε να σκοτώνει κόσμο ανεξέλεγκτα.

Οι στίχοι ολοκληρώθηκαν σχεδόν μετά από μερικές ώρες και συνέχισε με την κιθάρα του. Μερικές ιδέες άρχισαν να μπαίνουν σε μια σειρά και η μικρή μέρα έδωσε τη σκυτάλη στη μεγάλη νύχτα. Ο χρόνος περνούσε γρήγορα καθώς αυτοσχεδίαζε για ώρες, προσπαθώντας να δέσει τους στίχους με μιας αντίστοιχης ατμόσφαιρας μουσική. Συγκεκριμένα, άρχισε να ενθουσιάζεται σταδιακά καθώς του ήρθαν κάποιες πολύ καλές ιδέες. Είχε πολύ καιρό να γράψει κάτι τόσο ενδιαφέρον, τόσο μουσικά όσο και στιχουργικά.

Ώσπου κάτι έγινε.

Ξαφνικά μια απρόσμενη ζαλάδα του ήρθε και το δωμάτιο περιστράφηκε για λίγο γύρω του. Σταμάτησε για λίγο να παίζει και αναρωτήθηκε. Θεώρησε ότι οφείλεται μάλλον στο ότι έπαιζε ώρες και ότι έφαγε ελάχιστα. Ίσως και από το χθεσινοβραδινό αλκοόλ. Ωστόσο δεν αισθανόταν καθόλου κούραση. Ήταν μια παράξενη ζάλη που τον έβαλε σε σκέψεις. Χρειαζόταν διάλειμμα.

Πήγε στην κουζίνα και άνοιξε το ψυγείο. Κοίταξε τα λιγοστά πράγματα που βρίσκονταν εκεί και ταυτόχρονα την ώρα στον τοίχο. Είχε πάει ήδη έξι. Πολλές ώρες είχαν περάσει, γράφοντας μουσική.

Τελικά κατέληξε να τρώει κάτι μπισκότα που βρήκε σ' ένα ντουλάπι, όταν άκουσε ένα θόρυβο από το βάθος. Και μετά κι άλλον.

Βήματα.

Συρτά βήματα αντηχούσαν στο μικρό μπάνιο και μ' ένα χτύπημα η πόρτα άνοιξε. Ανατρίχιασε σύγκορμος και απομακρύνθηκε από την κουζίνα και τον διάδρομο. Στράφηκε προς τα εκεί και είδε αυτό που βγήκε από το μπάνιο. Πάγωσε.

Ο δολοφόνος έμοιαζε να ξεπήδησε από το μυαλό του, έτσι ακριβώς όπως τον φανταζόταν και να βρίσκεται μπροστά του. Για λίγες στιγμές έμοιαζε πώς έβλεπε όραμα, αλλά όταν άρχισε να τον πλησιάζει επιθετικά, τότε τέθηκε σε συναγερμό. Από εκείνη τη στιγμή και μετά όλα άρχισαν να μοιάζουν σουρεαλιστικά. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τα επόμενα λεπτά τον στιγμάτισαν για πάντα. Από την πάλη με τον δολοφόνο στο διαμέρισμά μέχρι τη στιγμή που κατάφερε να τον σκοτώσει, καθώς πάλευε να παραμείνει ζωντανός.

Επί πολλή ώρα έμεινε να κοιτάζει τη ζωντανή μορφή από τους στίχους του, να κείτεται νεκρός στο πάτωμα του σπιτιού του, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Ο νους του αρνούνταν να χωρέσει όλο αυτό που συνέβη τα τελευταία εκείνα λεπτά.

Τα γεγονότα της προηγούμενης βραδιάς άρχισαν τότε να γίνονται ξεκάθαρα. Οι ψυχοπλάνοι μπορούσαν να φέρουν στη ζωή τα πρόσωπα που έχουν δημιουργήσει μέσα από τις ιστορίες τους. Μπορεί να έμοιαζαν εντελώς ανόητα όλα αυτά που ειπώθηκαν το προηγούμενο βράδυ, αλλά τώρα η πραγματικότητα του έριξε μια πολύ δυνατή σφαλιάρα. Το πτώμα στο πάτωμα φρόντιζε να του το υπενθυμίζει κάθε φορά που το κοίταζε.

Έχοντας ξεκαθαρίσει ότι ο άντρας εμφανίστηκε ως δια μαγείας στο σπίτι του, ότι δεν υπήρχε κανένα σημείο διάρρηξης, και γενικά ότι δεν υπήρχε περίπτωση κάποιος να μπήκε απλά στο σπίτι του για να τον κλέψει, άρχισε να εξαφανίζει το πτώμα. Δεν υπήρχε λόγος να απευθυνθεί πουθενά γι' αυτό, μιας και πείστηκε ότι όλα αυτά

προέρχονταν από τη σφαίρα του μεταφυσικού πλέον. Αποφάσισε να μην πει ποτέ τίποτα σε κανέναν.

Μέχρι να ξεφορτωθεί το πτώμα δεν ασχολήθηκε με τίποτε άλλο. Ήταν εντελώς τραγική η διαδικασία στην οποία αναγκάστηκε να μπει. Μπορεί οι στίχοι του να μιλούσαν, εν μέσω άλλων, για δολοφονίες και σκοτωμούς, αλλά δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα σκότωνε άνθρωπο, και μάλιστα θα εξαφάνιζε το πτώμα τεμαχίζοντάς το. Για μερικές μέρες ήταν σοκαρισμένος. Παρέμεινε στο διαμέρισμά του και δεν ήρθε σ' επαφή με κανέναν.

Μερικές μέρες αργότερα, όταν η σκόνη έπεσε, αποφάσισε να σκεφτεί τι πραγματικά είχε συμβεί. Ήταν όντως αυτός υπεύθυνος για την «ανάσταση» του ήρωά του; Είχε αποκτήσει όντως κάποια μυστικιστική ικανότητα; Έπρεπε να το μάθει άμεσα, γιατί τα πράγματα ήταν πολύ παράξενα.

Έχοντας αποκτήσει μια σχετική ηρεμία, κάθισε στο τραπέζι και πιάνοντας το στυλό, κοίταξε το λευκό χαρτί μπροστά του. Σκέφτηκε λιγάκι, και το χέρι του πήγε γράψει κάτι. Σταμάτησε ξαφνικά και ύστερα προσπάθησε πάλι. Μετά από μερικά λεπτά το χαρτί παρέμενε λευκό. Ήταν διστακτικός. Έπρεπε να σκεφτεί καλά τι θα γράψει εκεί, γιατί τα πράγματα δεν ήταν πλέον τόσο απλά.

Μετά από πολλή σκέψη, ξεκίνησε να γράφει. Μερικές σειρές άρχισαν να γεμίζουν το χαρτί κι έπειτα σταμάτησε και κοίταξε γύρω του καχύποπτα, κρατώντας το στυλό στο χέρι σαν όπλο. Σηκώθηκε όρθιος και στάθηκε σ' ένα σημείο του σπιτιού που είχε την καλύτερη οπτική επαφή με μεγαλύτερο μέρος του. Σε λίγα λεπτά του ήρθε πάλι εκείνη η ζαλάδα, την οποία αναγνώρισε κατευθείαν.

Παραπάτησε για λίγο, αλλά κρατήθηκε από ένα έπιπλο δίπλα του. Ήταν στιγμιαία, σαν να τον διαπερνούσε ένα αόρατο κύμα. Βρίσκοντας

πάλι τη διαύγειά του, πήρε μια αμυντική στάση και περίμενε καθώς όλα γίνονταν όπως την προηγούμενη φορά.

Για μερικές εφιαλτικές στιγμές η ησυχία έμοιαζε πιο βαριά. Μερικά ακόμη λεπτά πέρασαν κι εκεί που άρχισε να επιστρέφει και πάλι στον προβληματισμό του, κάτι ακούστηκε.

Ένα νιαούρισμα.

Ένα σφίξιμο τον τέντωσε ολόκληρο και η αμυντική του στάση μετατράπηκε σε μια εντελώς κωμική.

Κινήθηκε προς την πηγή του ήχου και είδε πίσω από τον καναπέ να ξεπροβάλλει μια μαύρη γάτα. Περπατούσε αργά προς το μέρος του και χαϊδεύονταν σε ό,τι έβρισκε μπροστά της. Σηκώθηκε στη κανονική του όρθια στάση και την κοίταξε έκπληκτος.

Είχε γράψει δύο στροφές στίχων γι' αυτό ακριβώς. Μια χαδιάρα μαύρη γάτα η οποία νιαούριζε συνεχώς. Ήταν όπως ακριβώς την είχε φανταστεί. Μέσα του ένα ρίγος άρχισε να σιγοβράζει και σε λίγες στιγμές έσκασε σ' όλο του το κορμί.

Άφησε το στυλό και την πλησίασε. Η γάτα έμεινε να χαϊδεύεται στην άκρη του καναπέ και αυτός την πήρε και τη σήκωσε στην αγκαλιά του. Δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει αυτό που έβλεπε· αυτό που ζούσε. Η ολοζώντανη γάτα καθόταν στην αγκαλιά του και τον κοίταζε μ' εκείνα τα πράσινα μάτια που της είχε προσδώσει.

Ήταν αλήθεια. Ήταν γεγονός. Συνέβαινε. Μπορούσε ν' αναστήσει ό,τι ήθελε μέσα από τους στίχους του. Ήταν ένας ψυχοπλάνος. Ό,τι είχε ακούσει όλα αυτά τα χρόνια ήταν αλήθεια. Οι μύθοι ήταν αληθινοί. Ο άντρας στη στοά έλεγε αλήθεια για την ιδιότητα του ψυχοπλάνου. Τώρα έμενε να μάθει αν έλεγε αλήθεια και για το άλλο που ζήτησε. Το πιο σημαντικό. Το οποίο θα επιβεβαίωνε σύντομα.

Άφησε κάτω τη γάτα που όπως όλα έδειχναν θα ήταν η νέα του παρέα. Πήγε στην κουζίνα και άδειασε λίγο από το αλκοόλ ενός μπουκαλιού σ' ένα ποτήρι. Το ήπιε μονορούφι. Έπρεπε να σκεφτεί ένα σωρό προεκτάσεις από εκεί και μετά.

Ψ

Στεκόταν για ώρα στο σχεδόν άδειο πλέον πάρκινγκ. Η προσπάθεια να πιει από εκείνο το αναφυκτικό απέβη άκαρπη. Δεν μπορούσε χωρίς αλκοόλ. Τον βοηθούσε να ξεχνάει, πόσο μάλλον από τη μέρα που η ικανότητά του έγινε τόσο μεγάλο βάρος που κόντευε να τον συνθλίψει. Μια λάθος κίνηση θα μπορούσε να αποβεί μοιραία.

Η κόρνα του λεωφορείου ακούστηκε εκκωφαντικά στον μεγάλο, άδειο χώρο, και ο Convictor σχεδόν τρόμαξε. Γύρισε προς τα εκεί και είδε τους υπόλοιπους να του κάνουν νόημα. Είχε περάσει αρκετή ώρα χωρίς να το καταλάβει. Ξεκίνησε για εκεί με αργά βήματα. Είχαν δρόμο μέχρι την Ολλανδία.

Ψ

«Ειλικρινά, δεν σε πιάνω», είπε ο Corpsedom. «Εντάξει, καταλαβαίνω το όλο ύφος του καταθλιπτικού και σκοτεινού μπλακμεταλλά, αλλά εσύ δεν προσποιείσαι ακριβώς. Κάτι έχεις πραγματικά. Και το παράξενο είναι ότι ενώ ζούμε τα πιο τρελά μας όνειρα, εσύ όσο πας και χειροτερεύεις».

Ο Convictor τον άκουγε αμίλητος καθώς χάζευε το τοπίο έξω από τζάμι. Ήταν μόνοι τους στον πάνω όροφο του λεωφορείου.

«Θα μου πεις τι έχεις επιτέλους; Ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω».

Ο Convictor γύρισε και τον κοίταξε.

Δεν ήξερε τι να του πει όλον αυτόν τον καιρό.

Δεν ήξερε πώς να του πει ότι έκανε συμφωνία με κάποιον δαίμονα για να γράφει επιτυχημένα τραγούδια, φτάνοντας στο σημείο να γίνει ένας ψυχοπλάνος.

Δεν ήξερε πώς να του πει ότι έπρεπε να προσέχει τι γράφει, γιατί όλα αυτά στο χαρτί έπαιρναν σάρκα και οστά. Ότι έπρεπε να γράφει για εντελώς ουδέτερα και ακαταλαβίστικα θέματα, ώστε να μην εμφανιστεί τίποτα απρόσκλητο πίσω από την πόρτα. Ότι δε μπορούσε πια να γράφει για τέρατα και δαίμονες, γιατί ποιος ήξερε τι θα συνέβαινε μετά. Ότι η ευθύνη του ψυχοπλάνου να διατηρεί την ικανότητά του μέσα σε ασφαλή όρια, ήταν μεγάλη.

«Έχω κάποια προσωπικά θέματα τα οποία αφορούν εμένα. Σου υπόσχομαι όμως ότι θα τα βάλω όλα στην άκρη», προσπάθησε να καθησυχάσει τον χρόνια φίλο του, με τον οποίο συζητούσαν σχεδόν τα πάντα.

«Νομίζω πως ό,τι πρόβλημα είχες μου το έλεγες, αν δε κάνω λάθος», του είπε μ' ένα αυστηρό ύφος.

«Ό,τι και να πεις έχεις δίκιο. Όλα είναι δικό μου φταίξιμο. Σου υπόσχομαι ότι θα επανορθώσω», είπε και χαμογέλασε όπως είχε να το κάνει από καιρό.

Ο Corpsedom σαν να πείστηκε με το χαμόγελό του και το μιμήθηκε και αυτός.

«Δηλαδή, μόλις φτάσουμε στο Άμστερνταμ, θα γίνουμε κομμάτια από τα ξύδια;» τον ρώτησε.

Ο Convictor συνέχισε να γελάει.

«Αρκεί να μπορούμε να παίξουμε μετά», είπε και χτύπησαν τα χέρια τους.

«Έτσι σε θέλω. Δεν γίνεται τώρα που απογειωνόμαστε να τα βάφουμε μαύρα. Εντάξει, εκτός από τα ρούχα μας», είπε και ξέσπασαν σε γέλια.

Ο Convictor προσπάθησε να προσποιηθεί ότι βρήκε τον παλιό του εαυτό. Έπρεπε να το συνεχίσει όσο μπορούσε, γιατί ίσως να προέκυπταν κι άλλα προβλήματα.

Ψ

Αργότερα την ίδια μέρα, βρίσκονταν σ' ένα καταγώγι του Άμστερνταμ και έπιναν τη μια μύρα πίσω από την άλλη. Είχαν ήδη ετοιμάσει τα πράγματά τους στον χώρο που θα έπαιζαν σε λίγες ώρες και έκαναν μια μικρή παύση πριν βγουν στη σκηνή, σε μια διπλανή μπουραρία.

«Στην υγεία μας», είπε ο Corpsedom και σήκωσε την μύρα του. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν και τα τέσσερα χοντρά ποτήρια τσουγκρίστηκαν στον αέρα. Τα τέσσερα μέλη των Dark Fog ήπιαν και έπιασαν κουβέντα. Η διάθεση ήταν πολύ ανεβασμένη και ο Convictor προσπαθούσε να δείχνει όσο γίνεται καλύτερα. Σκέφτηκε ότι δεν υπήρχε λόγος να χαλάει τη διάθεση και των υπολοίπων. Το πρόβλημά του τον επηρέαζε πολύ, ωστόσο έπρεπε να μάθει να ζει μ' αυτό χωρίς να είναι κατσούφης όλη την ώρα.

Οι μύρες έρχονταν η μια πίσω από την άλλη και η κουβέντα έγινε τόσο ευχάριστη που όταν έφτασε πάλι στο γνωστό θέμα των στίχων, ο Convictor παρέμεινε ήρεμος, χωρίς να θυμώσει.

«Πιστεύω είναι καιρός πια να θυμηθείς τις παλιές σου μέρες, φίλε», είπε ο Sethom, και ο Hellblast, ο ντράμερ της μπάντας συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι του. «Ο κόσμος ζητάει πάλι εκείνες τις παλιές σου σκοτεινές ιστορίες, που μόνο ένας Νορβηγός ξέρει να γράφει».

Ο Convictor γέλασε. Έπρεπε ν' αρχίσει να το συνηθίζει.

«Για την ώρα δεν θέλω. Προτιμώ να παραμείνω σε αυτό που το ύφος που μας έμαθαν. Ίσως όμως σε λίγο καιρό κάτι να γράψω», είπε στο τέλος πονηρά για να τους αποφύγει.

«Πρέπει να πιούμε σ' αυτό», είπε ο Corpsedom και σήκωσε πάλι το ποτήρι. Τσούγκρισαν πάλι τις μύτες και ήπιαν.

Ψ

Θολές εικόνες διαδέχονταν η μια την άλλη. Δρόμος, πεζοδρόμιο, τοίχος, μία πόρτα. Διάσπαρτοι ήχοι και κουβέντες άρχισαν να τον ξυπνούν από τον απότομο λήθαργο στον οποίο είχε πέσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι γίνεται. Κουβέντες έφταναν ασυνάρτητες στ' αυτιά του καθώς ένιωθε κάποιιο να τον κουβαλάνε.

«Και στο είπα ότι δεν έπρεπε να του δώσεις κουμπί».

«Αφού όσες μύτες και να πιει, δεν ζαλίζεται ούτε στο ελάχιστο».

Μουσική ήρθε στα αυτιά του καθώς πέρασαν μια πόρτα, και όλα άρχισαν να γίνονται λίγο πιο ξεκάθαρα.

«Θα συνέλθει γρήγορα... Δεν κρατάει πολύ η δράση αυτού που του έδωσα».

Δεν καταλάβαινε ακόμη τι άκουγε. Μονάχα η δυνατή μουσική του σφαλιάριζε τα αυτιά. Σε λίγη ώρα βρέθηκε σ' έναν καναπέ και είδε τον εαυτό του να πίνει από ένα ποτήρι νερό. Μερικά λεπτά πέρασαν στην αδράνεια και οι αισθήσεις του άρχισαν να επανέρχονται. Έπιασε το κεφάλι του. Πονούσε αφόρητα.

«Τι έγινε; Τι ώρα είναι;» ρώτησε και κοίταξε γύρω του με περισσότερη διαύγεια. Όλη η μπάντα ήταν γύρω του. Βρίσκονταν στα παρασκήνια.

«Κάναμε μια βλακεία για πλάκα. Είσαι καλύτερα τώρα;» τον ρώτησε ο Sethom.

«Καλά είμαι, απλά έχω πονοκέφαλο».

«Θα καταφέρεις να παίξεις;»

«Έχω βγει και χειρότερα στη σκηνή».

«Οπότε σήκω. Σε πέντε λεπτά βγαίνουμε».

«Δεν πρόλαβα όμως να βαφτώ».

«Ούτε εμείς. Θα βγούμε έτσι σήμερα. Θα είναι σπάνια εμφάνιση», είπε ο Corpsedom και γέλασαν.

Όλοι πήραν τα όργανά τους και ο Convictor, πηγαίνοντας προς τη βάση με τις κιθάρες, τους κοίταξε πάλι απορημένος.

«Και δεν μου λέτε... Τι βλακεία κάνατε ακριβώς;» τους ρώτησε.

«Σου δώσαμε κάτι για να σε ζαλίσουμε, επειδή οι μπύρες δεν σε αγγίζουν καν... για να σε κάνουμε να γράφεις κανένα καλό στίχο».

Ο Convictor πάγωσε. Έμεινε μπροστά στη βάση με τις κιθάρες και τους κοίταζε έντρομος.

«Και... Και εγώ τι έκανα;» ρώτησε.

«Ω, φίλε, θυμήθηκες τους παλιούς, καλούς καιρούς. Έγραψες απίστευτα πράγματα», πετάχτηκε ο Hellblast ενθουσιασμένος.

«Απλά έλεγες συνεχώς ότι δεν πρέπει...»

«Βγαίνετε τώρα!» τους είπε ένας τεχνικός ήχου ξαφνικά και οι τρεις, όπως είθισται κάθε φορά, βγήκαν πρώτοι για να πάρουν θέση. Ο Convictor λούστηκε από ένα κρύο κύμα φόβου λίγο πριν βγει έξω, χωρίς να προλαβαίνει να σκεφτεί τίποτα. Κοίταζε προς τη σκηνή με μάτια γουρλωμένα από τον τρόμο. Ένωσε τα πάντα να καταρρέουν.

«Ω, Θεέ μου...» ψιθύρισε για πρώτη φορά στη ζωή του, ως άθεος που ήταν.

Ο Corpsedom του έκανε νόημα να βγει κι αυτός υπάκουσε μηχανικά και βγήκε στη σκηνή σαν κατευθυνόμενο ρομπότ. Έφτασε στο μικρόφωνο και για λίγο έμεινε να κοιτάζει το κοινό χωρίς να παίζει. Η μουσική από τους υπόλοιπους γέμιζε τον χώρο και ο Convictor στεκόταν μπροστά από το μικρόφωνο, έντρομος. Ο κόσμος ζητωκραύγαζε και η στιγμή που έπρεπε να πει τους πρώτους στίχους, πλησίαζε σε μερικά δευτερόλεπτα. Κοίταζε ανάμεσα στον κόσμο χωρίς να ξέρει τι να περιμένει.

Ω, φίλε... Έγραψες απίστευτα πράγματα...

Τα τελευταία λόγια του Hellblast τού έτρωγαν το μυαλό, αλλά δεν του έδιναν εικόνα. Όλα κρέμονταν από μια κλωστή...

Η μουσική πλησίαζε στο σημείο των στίχων...

Τα ντραμς έπαιζαν μανιασμένα τον ρυθμό του εναρκτήριου τραγουδιού τους...

Ο Corpsedom δίπλα του έπαιζε σαν τρελός και επιδίδονταν σ' ένα ανελέητο headbanging...

Μερικά δευτερόλεπτα για να μπουν οι στίχοι...

Ένα γύρισμα στα ντραμς...

Τα μάτια του Convictor εστίασαν στο βάθος...

Και τη στιγμή ακριβώς των στίχων, ένας αλλόκοτος βρυχηθμός έσκησε τον αέρα του μεγάλου κλαμπ. Η μουσική σταμάτησε απότομα, καθώς όλοι σείστηκαν από το ουρλιαχτό.

Ο Convictor είδε πρώτος από όλους... και κατάλαβε.

Οι υπόλοιποι κοίταζαν προς το βάθος σαν χαμένοι και ο κόσμος στράφηκε και αυτός προς τα εκεί. Και τότε τον είδαν μέσα από τα σκοτάδια.

Ένας παράξενο συνονθύλευμα ανθρώπου και δαίμονα εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι και τους κοίταξε όλους. Ήταν πάνω από τρία μέτρα και φορούσε μια μακριά στολή από γυαλιστερό βινύλιο, η οποία

του κάλυπτε ταυτόχρονα και το πρόσωπο σαν κουκούλα. Από το κεφάλι του προεξείχαν δύο φαρδιά κέρατα και στα χέρια του κρατούσε ένα τεράστιο διπλό μπαλτά.

Ο Convictor τον κοίταξε και έκλεισε τα μάτια. Τον ήξερε. Ήταν ένας δαίμονας που είχε φανταστεί και πάντα ήθελε να γράφει γι' αυτόν. Ένας δήμιος από την κόλαση, ο οποίος στάλθηκε στη γη για να πάρει αυτούς που έπρεπε να τιμωρηθούν νωρίς. Στην προκειμένη περίπτωση όμως δεν πίστευε ότι θα τιμωρήσει μονάχα αυτούς που έπρεπε.

Ο αμφίδρομος μπαλτάς σηκώθηκε ξαφνικά στον αέρα και έπεσε με δύναμη στο κεφάλι ενός από τους οπαδούς του συγκροτήματος. Η λεπίδα του, σαν να μη βρήκε καθόλου αντίσταση, έκοψε στα δύο το κεφάλι μέσα σε μια έκρηξη αίματος, μυαλών και κομματιών του κρανίου. Ένας πανικός ξέσπασε αμέσως, καθώς ο κόσμος άρχισε να τρέχει πανικόβλητος προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο δήμιος στάθηκε στην πόρτα, φράζοντάς την ουσιαστικά με τον όγκο του και γενικά με την επιβλητική και τρομακτική παρουσία του. Ο μπαλτάς πήρε φόρα και ανεβοκατέβαινε στον αέρα, βρίσκοντας και τεμαχίζοντας στο διάβα του χέρια, πόδια και κεφάλια, προκαλώντας ένα ατελείωτο λουτρό αίματος στον κλειστό χώρο. Ουρλιαχτά ακούγονταν ασταμάτητα κι από ανάμεσά τους ο βρυχηθμός του δήμιου ερχόταν ως επιστέγασμα της παράνοιας. Τα τέσσερα μέλη των Dark Fog κοίταζαν έντρομα τον πανικό από την σκηνή. Ο Convictor συγκεκριμένα κοίταζε σαν χαμένος, γεμάτος ανάμεικτα συναισθήματα. Το κακό είχε γίνει, όσο κι αν είχε προσπαθήσει για το αντίθετο.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο ο δήμιος είχε κατασφάξει τους εκατοντάδες οπαδούς μέσα στο κλαμπ και κατευθυνόταν προς τη σκηνή. Ο Convictor έμεινε ακίνητος και οι υπόλοιποι άρχισαν να τρέχουν προς την έξοδο για τα παρασκήνια. Ο μπαλτάς τότε εκσφενδονίστηκε και με μια

καταπληκτική ακρίβεια έκοψε το μισό κεφάλι του Corpsedom και τον ώμο του Sethom, ο οποίος έτρεχε μπροστά απ' αυτόν. Ο Corpsedom έπεσε νεκρός ακαριαία και ο έτερος κιθαρίστας του συγκροτήματος ξαπλώθηκε σφαδιάζοντας.

«Το χέρι μου!» ούρλιαξε καθώς ο δήμιος ανέβηκε στη σκηνή, άρπαξε πάλι τον μπαλτά και έτρεξε κατευθείαν προς τα ντραμς του Hellblast. Αυτός προσπαθούσε να ξεφύγει από τον περίπλοκο όγκο των τυμπάνων, τρομοκρατημένος. Ο δήμιος όρμησε επάνω στο σετ των ντραμς και ο μπαλτάς του ανεβοκατέβηκε μερικές φορές, προσπαθώντας να χτυπήσει τον παγιδευμένο ντράμερ. Στην τέταρτη φορά η λεπίδα του βρήκε το στέρνο του και ένα ακόμη ουρλιαχτό ακούστηκε. Το αίμα ράντισε τον δήμιο, ο οποίος δεν φάνηκε να κλείνει καθόλου τα μάτια του, όπως φαίνονταν από τις δύο τρύπες στο βινύλιο. Ο Hellblast άφησε την τελευταία του πνοή στα αγαπημένα του ντραμς.

Ο δήμιος κατέβηκε από το σκαλοπάτι όπου βρίσκονταν τα τύμπανα, προσπέρασε τον Convictor, ο οποίος εξακολουθούσε να παρακολουθεί τη σουρεαλιστική σκηνή και πήγε ν' αποτελειώσει τον Corpsedom. Αυτός όμως είχε ήδη πεθάνει από την τεράστια ποσότητα αίματος που είχε χάσει από τον κομμένο του ώμο. Μια κόκκινη λίμνη είχε απλωθεί σε ολόκληρη τη σκηνή. Θύμιζε αρκετά τους πρωτεργάτες της black metal σκηνής που λούζονταν με πολλά λίτρα ψεύτικου αίματος, προκειμένου ν' αποδώσουν την ατμόσφαιρα. Μόνο που αυτήν τη φορά όλα ήταν αληθινά.

Ο δήμιος πλησίασε τον Convictor ο οποίος τον κοίταζε σαν ζαλισμένος. Είχε αποδεχθεί πλέον το λάθος του και ήταν έτοιμος να πεθάνει. Δεν υπήρχε άλλωστε νόημα να ζει μετά απ' όλα αυτά που προκάλεσε. Δεν μπόρεσε να σηκώσει το βάρος του ψυχοπλάνου. Δεν ήταν άξιος γι' αυτό.

Αποδεχόμενος τη μοίρα του, έσκυψε μπροστά στον δήμιο και έγειρε το κεφάλι. Το ήξερε ότι θα τον σκοτώσει τελικά, μιας και το μίσος για τον εαυτό του ήταν τόσο που ασυνείδητα μεταφερόταν στα δημιουργήματά του προς αυτόν. Το είχε ήδη καταλάβει από τον πρώτο δολοφόνο μέσα στο σπίτι του που επιτέθηκε.

Κατάφερε να φτάσει ψηλά, αλλά όλα ήταν μάταια πια. Ο μπαλτάς κατέβηκε χωρίς δισταγμούς και του έκοψε το νήμα της ζωής. Λίγο πριν κοπεί, σιγοτραγουδούσε τους στίχους του τραγουδιού που είχε γράψει όταν ήταν μεθυσμένος. Το είχε ήδη σχεδόν έτοιμο στο μυαλό του πριν το γράψει.

Ψ

Σε λίγες ώρες το κλαμπ ήταν γεμάτο αστυνομικούς και άντρες του εγκληματολογικού που συνέλεγαν στοιχεία και αποτυπώματα. Σύμφωνα μ' ένα πρώτο πόρισμα, κάποιος τρελός μπήκε στο συναυλιακό χώρο και άρχισε να τους σφάζει όλους μ' έναν παράξενο, διπλό μπαλτά. Παραδόξως, δεν υπήρχε κανένα καταγεγραμμένο βίντεο. Ο τρελός τους σκότωσε όλους και εξαφανίστηκε, αφήνοντας το όπλο του στη σκηνή. Η αλήθεια όμως ήταν ότι ο δήμιος δεν εξαφανίστηκε, αλλά εξαϊλώθηκε αμέσως μόλις ο Convictor πέθανε. Μπορεί τα δημιουργήματά του να ήταν άμεσα συνδεδεμένα με τη ζωή του, ωστόσο δεν το γνώριζαν αυτό. Αυτό που εξαφανίστηκε πραγματικά ήταν η παράξενη κιθάρα του Convictor. Κανείς δεν ξέρει τι απέγινε.

Η υπόθεση μπήκε στο αρχείο και οι Dark Fog έμειναν στην ιστορία ως το μόνο συγκρότημα που πέθανε μαζικά πάνω στη μεγάλη του δόξα.

*The night comes in fog.
Into its dark lungs,
the executioner awaits.
Will you stand in line,
for this inner punishment?*

The Executioner

Dark Fog

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ

H

αίσθηση που του έδινε η σπηλιά ήταν εχθρική. Κάθε βήμα σ' εκείνο το σκοτεινό τούνελ τον έδιωχνε μακριά από την πραγματικότητα. Σταγόνες υγρασίας έπεφταν από το χαμηλό ταβάνι, κρατώντας συνεχώς τον χιτώνα του βρεγμένο. Μπορεί να ήταν πια σίγουρος γι' αυτό που έκανε, ωστόσο μια μικρή υποψία αμφιβολίας παραμόνευε μέσα του. Ίσως να ήταν και φόβος. Δεν μπορούσε να πει. Ήταν ένα μέρος στο οποίο δεν είχε βρεθεί ποτέ του ξανά. Έπρεπε όμως να συνεχίσει, γιατί η αποστολή του πλησίαζε στο τέλος της. Το μαντείο των Δελφών ήταν ξεκάθαρο.

Υπόκωφες κραυγές ακούγονταν από τα βαθύτερα σημεία της σπηλιάς. Μερικές φορές δυνατές και απότομες. Κραυγές που δεν ήταν ανθρώπινες. Τίποτα όμως δεν έδειχνε να εμφανίζεται από τη στιγμή που μπήκε στη μαύρη τρύπα στον βράχο, κοντά στις πηγές του Αχέροντα.

E

Η απόφαση να ξεκινήσει αυτή την αποστολή προέκυψε από μια αλυσίδα γεγονότων, αρκετό καιρό πριν. Ο Αγαθοδαίμων ήταν ιερέας. Συγκεκριμένα αρχιερέας του Απόλλωνα στο νησί της Δήλου. Η ζωή του εκεί χαρακτηριζόταν μονάχα από αγαθοσύνη και ταπεινότητα. Ο Απόλλωνας ήταν η μόνη του έγνοια, έχοντας αφιερώσει πλέον όλη του τη ζωή στο να τον υπηρετεί. Έμεινε εκεί συνολικά τρία χρόνια, και μαζί με άλλους ιερείς που βρίσκονταν εκεί, έδινε στον θεό του φωτός ό,τι χρειαζόταν.

Όσπου μια μέρα κάτι συνέβη.

Ένας στρατός από βάρβαρους εισέβαλε στη Δήλο και ισοπέδωσε τα πάντα. Δεν υπήρχε κανείς να προστατέψει τον Αγαθοδαίμονα και τους ιερείς του, καθώς δεν επιτρεπόταν από τον Απόλλωνα να υπάρχει οποιοδήποτε είδος στρατού επάνω στο ιερό νησί του. Ο ίδιος ο θεός

τους προστάτευε, όπως έλεγαν οι πρόγονοί τους. Αλλά εκείνη τη μέρα δεν το έκανε.

Ο Αγαθοδαίμων κλειδώθηκε μαζί με τους υπόλοιπους μέσα στο μεγάλο ναό, προσπαθώντας να κρυφτεί από τη βαρβαρική εισβολή. Οι βάρβαροι όμως μπήκαν τελικά μέσα και επιτέθηκαν στους άοπλους ιερείς. Ο Αγαθοδαίμων καταράστηκε τον Απόλλωνα καθώς τους είδε, λέγοντας: «Καταραμένε Απόλλωνα, μας εγκατέλειψες». Οι βάρβαροι έσφαξαν όλους τους ιερείς και τραυμάτισαν σοβαρά τον Αγαθοδαίμονα, ο οποίος παραδόξως δεν πέθανε.

Μερικές μέρες αργότερα, καθώς παρέμενε οριακά στη ζωή, ήρθε βοήθεια από την Αθήνα και τον μετέφερε στην πρωτεύουσα για τις πρώτες βοήθειες. Του πήρε αρκετό καιρό να επανέλθει από την απρόσμενη επίθεση, τόσο σωματικά όσο και ψυχολογικά. Όλον αυτό τον καιρό που ανάρρωνε έκανε κάποιες πολύ σοβαρές σκέψεις όσον αφορά τις προοπτικές της ζωής του. Σκέφτηκε τι πραγματικά ήθελε και ποιες ήταν οι επιλογές του.

Καθώς αποφάσισε τελικά μετά από καιρό να παρατήσει την ιεροσύνη, ισχυρίστηκε ότι το γεγονός στο νησί γκρέμισε συθέμελα τα πνευματικά του πιστεύω και ότι δεν ήταν σε θέση να εξασκήσει το λειτούργημα του αρχιερέα άλλο πια. Το ύπατο συμβούλιο των ιερέων της Αθήνας σεβάστηκε την απόφασή του και τον αποδέσμευσε από τις θρησκευτικές του υποχρεώσεις.

Έχοντας επανέλθει πλήρως, ξεκίνησε για τη νέα του αποστολή: αυτήν που έβαλε ως στόχο ζωής όλον αυτό τον καιρό που ανάρρωνε: να βρει το νερό της αθανασίας. Η ζωή ήταν όμορφη και καθώς κανείς δεν μπορούσε να την προστατέψει από τους πιθανούς κινδύνους που παραμόνευαν -ούτε οι θεοί- η αθανασία ήταν μονόδρομος γι' αυτόν.

Πριν πολλά χρόνια άκουσε ότι υπήρχε μια σπηλιά, βαθιά μέσα στα έγκατα της ελληνικής γης, όπου στο τελείωμά της το ποτάμι της αθανασίας έρεε ανάμεσα σε γιγάντια βράχια. Ήταν τόσο καλά κρυμμένο που μονάχα αυτός που μπορούσε ν' αγκαλιάσει τους φόβους του θα ήταν ικανός να προσπεράσει τα νοερά τέρατα της σπηλιάς και να φτάσει στο νερό της αθανασίας. Και αυτό έκανε.

Ε

Μ' αυτές τις σκέψεις στο μυαλό του, οι κραυγές γύρω του έγιναν πιο δυνατές. Ο φόβος ήταν αναπόφευκτος, αλλά έπρεπε να μείνει συγκεντρωμένος. Έκανε τόσο δρόμο για να φτάσει μέχρι εκεί και έπρεπε ν' ακολουθήσει τις συμβουλές που μάζεψε.

«Αγκάλιασε τους φόβους σου», του είπε κάποτε ένας γέρος από τη Σαμοθράκη. «Αυτά που θα δεις εκεί μέσα, δεν είναι αληθινά. Αυτό είναι το μυστικό για να κερδίσεις την αιώνια ζωή. Ό,τι φοβάσαι περισσότερο, θα εμφανιστεί μπροστά σου. Πρέπει να προσπαθήσεις να παραμείνεις ψύχραιμος. Αυτό είναι το κλειδί. Μονάχα οι άξιοι κερδίζουν την αθανασία».

Έπρεπε να πιστέψει. Ήταν ο μόνος δρόμος.

Ξαφνικά κάτι εμφανίστηκε. Σταμάτησε και προσπάθησε να εστιάσει μέσα στο σκοτάδι. Κάτι μικρό, στο μέγεθος ενός μικρού ζώου, στεκόταν μερικά μέτρα μακριά. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και λαμπύριζαν στη σκοτεινή παλέτα. Ένωσε το αίμα του να παγώνει. Τίποτα δεν είχε εμφανιστεί μέχρι τότε. Δεν κουβαλούσε τίποτα πάνω του για να προστατευτεί παρά μόνο την πίστη του για τον στόχο του. Μερικές στιγμές αργότερα το πλάσμα άρχισε να γρουλίζει. Ήταν ένα σκυλί. Τουλάχιστον αυτό υπέθεσε. Παρόλο που ούρλιαζε σιωπηλά στον εαυτό του ότι αυτό που έβλεπε δεν ήταν αλήθεια, μια τεράστια γλώσσα

τρόμου του έγλυψε τον σβέρκο. Τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν και μια ανατριχίλα απλώθηκε σε όλο του το σώμα. Προς στιγμήν φοβήθηκε ότι θα χάσει τον έλεγχο του εαυτού του.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε ένα βήμα μπροστά.

Ένα άλμα πίστης, σκέφτηκε. Το σανδάλι, το οποίο ήταν δεμένο καλά στο πόδι του, έκανε ένα μικρό θόρυβο, ο οποίος σκόρπισε παντού μέσα στη σπηλιά. Ο σκύλος γρύλισε πιο δυνατά και τα μάτια του φώτισαν λαμπρότερα. Κοιτάχτηκαν έντονα κι ύστερα ο σκύλος χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο Αγαθοδαίμονας σκόνταψε ανακουφισμένος και γονάτισε για λίγο. Ήταν όπως του είπε ο γέρος. Απλά ένας φόβος στο μυαλό του. Τα πάντα μέσα σ' αυτή τη σπηλιά ήταν ψευδαισθήσεις, και αυτό του έδωσε δύναμη. Σηκώθηκε πάλι και συνέχισε να περπατάει.

Έφαχνε για πολλά χρόνια αυτόν τον δρόμο μέσα στη γη. Τον δρόμο που οδηγεί στο ιερό ποτάμι, για τον οποίο άκουσε μια μέρα μέσα στο μαντείο των Δελφών, όταν ήταν νέος, πριν πάει στη Δήλο.

«Το νερό της αθανασίας θα βρεις, όχι στον ουρανό αλλά βαθιά μέσα στη γη». Ο Αγαθοδαίμονας το άκουσε καθώς στεκόταν ως βοηθός τότε, δίπλα στον αρχιερέα του μαντείου και έκτοτε το μήνυμα τυπώθηκε βαθιά μέσα στο μυαλό του.

Αμέσως μετά την αποδέσμευση από τις θρησκευτικές του υποχρεώσεις, το ταξίδι του ξεκίνησε και του πήρε καιρό να βρει τη σπηλιά. Ταξίδεψε σ' όλη την ελληνική γη, από μαντεία μέχρι νεκρομαντεία ώστε να βρει τον δρόμο. Δεν ήταν εύκολο. Απ' ό,τι κατάλαβε καθώς το έψαχνε, το ποτάμι ήταν κάτι που πολλοί είχαν αναζητήσει στο παρελθόν και, όπως όλα έδειχναν, δεν υπήρχε πουθενά.

Αυτός όμως ήταν σίγουρος. Κάπου υπήρχε καλά κρυμμένο.

Το έδαφος άρχισε να κατηφορίζει ελαφρά, κάνοντας το περπάτημα επικίνδυνο, καθώς γλιστερές και μυτερές πέτρες άρχισαν να εμφανίζονται παντού. Σκόνταφτε συνεχώς, αλλά είχε σκοπό να το συνεχίσει μέχρι το τέλος. Δεν θα τα παρατούσε.

Ξαφνικά κάτι εμφανίστηκε πάλι, μερικά μέτρα μακριά του. Αυτήν τη φορά ήταν μια ανθρώπινη μορφή. Σταμάτησε και την κοίταξε. Παρότι ήξερε ότι δεν είναι αληθινό, η καρδιά του άρχισε να επιταχύνει τον χτύπο της. Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να δει καλύτερα. Η μορφή ήταν εντελώς ακίνητη. Έμοιαζε με κάποιον μυώδη άντρα και, καθώς είδε καλύτερα, παρατήρησε ένα ζευγάρι φτερά να ξεφυτρώνουν από την πλάτη του. Έμοιαζε με δαίμονα. Ένα απότομο σύγκρουο τον έπιασε παρά την προσπάθειά του να παραμείνει ήρεμος. Έσφιξε τα δόντια του και περίμενε. Λογικά θα χανόταν σε λίγα λεπτά. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν υπομονή και πίστη.

Δεν είσαι αληθινός... Δεν είσαι αληθινός...

Η παράξενη μορφή έκανε ένα βήμα και τον έδειξε με το χέρι του. Ο Αγαθοδαίμονας έσφιξε τα μάτια του και περίμενε την επόμενη κίνησή του.

Άντε... Φύγε από δω.

Μερικές στιγμές πέρασαν και η δαιμονική μορφή χαμήλωσε το χέρι της, του γύρισε την πλάτη και χάθηκε στο σκοτάδι. Έκλεισε τα μάτια του ανακουφισμένος για άλλη μια φορά. Όσο περνούσε η ώρα, άρχισε να αισθάνεται πιο ασφαλής σχετικά με ό,τι πίστευε γι' αυτό το μέρος. Παρόλο που όλα ήταν τρομακτικά εκεί μέσα, κινούνταν απλά στη σφαίρα της φαντασίας. Όπως είπαν και όλοι αυτοί που ρώτησε, έπρεπε να παλέψει σκληρά με τους φόβους του προκειμένου να φτάσει στο πολυπόθητο νερό. Και αυτό ήταν ακριβώς που σκόπευε να κάνει.

Εύκολο, σκέφτηκε μ' ένα ελπιδοφόρο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Ένωσε σίγουρος και συνέχισε.

Ε

Λίγη ώρα αργότερα, ένα άβολο συναίσθημα άρχισε να διεισδύει στο κορμί του. Είχε σχεδόν χάσει την αίσθηση του χρόνου όλες αυτές τις ώρες που περπατούσε. Η σπηλιά έμοιαζε ατελείωτη. Ο αέρας άρχισε να λιγοστεύει και η αναπνοή του έγινε βαριά.

Τα σανδάλια άρχισαν να διαλύονται. Έσκυψε και τα κοίταξε. Έσφιξε τα χείλη του και αποφάσισε να καθίσει για λίγο. Τα αιχμηρά βράχια τον πονούσαν όμως και δεν μπορούσε να μείνει έτσι για πολύ. Έπιασε τα κορδόνια που τα κρατούσαν δεμένα στα πόδια του και άρχισε να τα λύνει. Ένα ταυτόχρονο αίσθημα πόνου και ανακούφισης εμφανίστηκε καθώς τα έλυne, μέχρι που τα αφαίρεσε εντελώς. Τα πόδια του χαλάρωσαν αρκετά. Τα σανδάλια από την άλλη ήταν αδύνατο να φορεθούν ξανά, μιας και είχαν διαλυθεί εντελώς.

Η υγρασία γύρω του είχε φτάσει πια σε ανυπόφορα επίπεδα. Σταγόνες ιδρώτα έτρεχαν στα μάτια του, ανοιγοκλείνοντάς τα συνεχώς. Το έδαφος από κάτω του ήταν σκληρό και τραχύ και δεν μπορούσε να καθίσει παραπάνω εκεί. Αν και ήταν πολύ κουρασμένος από τόσο περπάτημα, προτιμούσε να είναι όρθιος, παρά να καθίσει πάλι επάνω σ' εκείνα τα κοφτερά βράχια.

Μια κραυγή ακούστηκε ξανά, κάνοντάς τον να τρομάξει. Αυτήν τη φορά ήταν διαφορετικό. Έμοιαζε να προέρχεται από κάποιο αλλόκοτο πλάσμα. Όφειλε να παραδεχτεί ότι αυτή η σπηλιά έκανε τα πάντα για τον τρομάξει από τη στιγμή που μπήκε μέσα της.

Η αθανασία θέλει πολλή προσπάθεια για ν' αποκτηθεί... Το ήξερες αυτό, σκέφτηκε πάλι, μιλώντας στον εαυτό του.

Στάθηκε όρθιος και ξεκίνησε να περπατά ξυπόλητος. Το μόνο που φοβόταν πλέον ήταν την πιθανότητα να κουραστεί ή να τραυματιστεί από κάποιο φυσικό αίτιο.

Η κραυγή ακούστηκε ξανά αλλά αυτήν τη φορά δυνατότερα. Προσπάθησε να μη δώσει σημασία, συνεχίζοντας να περπατάει στη σπηλιά που τώρα κατηφόριζε περισσότερο.

Ε

Λίγα λεπτά αργότερα, ένα πιο έντονο φως άρχισε να εμφανίζεται από μακριά. Επιτέλους κάτι άρχισε ν' αλλάζει. Προσπάθησε να περπατήσει γρηγορότερα, αλλά το ολισθηρό έδαφος δεν τον άφηνε. Οι γυμνές του πατούσες είχαν καλυφθεί πια με διάσπαρτες πληγές. Κάθε βήμα έφερνε το φως πιο κοντά. Όπως φαινόταν, η σπηλιά έφτανε στο τέλος της. Ο πόνος ήταν οξύς. Προσπαθούσε όμως με όποιο δράμι υπομονής είχε μείνει μέσα του να συνεχίσει. Ήταν εκεί στο τέλος αυτό που αναζητούσε; Θα το μάθαινε σύντομα.

Καθώς είχαν μείνει μερικά μέτρα μονάχα για το τέλος της σπηλιάς, την είδε να στρίβει απότομα στα αριστερά, μια στροφή που έκρυβε την προέλευση του φωτός. Πίσω του μερικές κραυγές ακούστηκαν πάλι, αλλά αυτή τη φορά δεν έδωσε καμιά σημασία. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε τα τελευταία βήματα προς το τέλος.

Φως. Έντονο φως. Αυτό είδε αρχικά μόλις έστριψε. Έκλεισε αμέσως τα μάτια του και προσπάθησε να το συνηθίσει. Απ' ό,τι φαινόταν όμως τελικά, πολλές πηγές φωτός έρχονταν από διαφορετικές κατευθύνσεις. Η λαχτάρα του να δει ήταν τεράστια, ωστόσο το φως δεν τον άφηνε για την ώρα. Κάλυψε τα μάτια του με την παλάμη, βοηθώντας τα να συνηθίσουν.

Καθώς σιγά σιγά η εικόνα ξεκαθάριζε μπροστά του, ένα παράξενο συναίσθημα τον κατέκλεισε. Αυτό που είδε τελικά ήταν πολύ διαφορετικό από αυτό που περίμενε.

Ένα τεράστιο μέρος στο σχήμα ενός θόλου, αποκαλύφθηκε μπροστά του. Δεν έδειχνε να συνεχίζει, ορίζοντάς το ως το τέλος αυτής της σπηλιάς. Ένα μεγάλο παλάτι ορθωνόταν στο κέντρο του απέναντι τοίχου στο βάθος. Ένα παλάτι που παρόμοιό του δεν είδε ποτέ. Είχε ένα παράξενο σχήμα και τέσσερις μεγάλες κολώνες στήριζαν όλη την κατασκευή του. Έμοιαζαν να είναι ασημένιες.

Καθώς όμως είδε τι είχε πραγματική σημασία εκεί μέσα, ξέχασε τα πάντα. Ένας καταρράκτης κατέληγε με φόρα σε μια λίμνη, η οποία κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος του εδάφους.

Χαμογέλασε σαν χαζός, σαν ένας άντρας που αντικρίζει τον πρωτότοκο γιο του για πρώτη φορά. Επιτέλους το βρήκε. Η λίμνη της αθανασίας ήταν μπροστά του. Το νερό λαμπύριζε έντονα καθώς έπεφτε μέσα στη λίμνη, προκαλώντας ανάλαφρους κυματισμούς. Δεν υπήρχε πια αμφιβολία.

Ξεκίνησε να κατεβαίνει το απότομο έδαφος που κατέληγε εκεί. Μερικά μέτρα οδηγούσαν στις όχθες της λίμνης. Καθώς σκόνταφε αρκετές φορές, έφτασε εκεί και γονάτισε δίπλα στο νερό. Το κοίταξε εκστασιασμένος.

«Ω, Δία», είπε. «Επιτέλους τα κατάφερα».

Άπλωσε τα χέρια στο νερό και είδε τον εαυτό του να καθρεφτίζεται στην επιφάνειά του. Το πρόσωπό του, παρότι κουρασμένο, ήταν γεμάτο χαρά. Έκανε ένα νεύμα ικανοποίησης. Γέμισε τις παλάμες του με νερό και το έφερε στα χείλη του. Έμοιαζε τόσο καθάριο. Χωρίς να το σκεφτεί καθόλου ήπια μια γουλιά και το νερό κύλησε στον λαιμό του. Ένωσε ήδη διαφορετικά.

«Μια μικρή γουλιά είναι αρκετή για να κερδίσεις την αιωνιότητα», είχε πει εκείνος ο γέρος που βρήκε στη Σαμοθράκη κατά τη διάρκεια

των Καβείριων μυστηρίων. Ο ίδιος γέρος που του είπε ουσιαστικά τα πάντα. Του έδειξε τον δρόμο και τώρα του το χρωστάει.

Θα του δώσω κι αυτού λίγο από το νερό, σκέφτηκε.

«Δεν θα χρειαστεί», ακούστηκε μια φωνή. Σήκωσε τότε απότομα το κεφάλι του προς την παράξενη γυναικεία φωνή. Άλλη μια μορφή στεκόταν όπως και πριν, λίγα μέτρα πιο πέρα, μόνο που αυτήν τη φορά έδειχνε ξεκάθαρη. Μια ψηλή γυναίκα αιωρούνταν στην επιφάνεια της λίμνης, κοντά στην είσοδο του παλατιού. Έμοιαζε το ίδιο νέα και γερασμένη, καθώς οι λεπτομέρειες του προσώπου της έδειχναν παράξενες. Φορούσε μια μακριά κόκκινη κάπα, στο ύψος της. Ένας παράξενος χιτώνας κάλυπτε σχεδόν όλο το σώμα της, όπως φαινόταν μέσα από την ανοιχτό ρούχο και τα πόδια της ήταν γυμνά και λιπόσαρκα. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά και το κεφάλι της ήταν στεφανωμένο με μια παράξενα φτιαγμένη κορώνα. Το πιο παράξενο απ' όλα όμως ήταν το πρόσωπό της. Όπως και πριν, δεν μπορούσε να πει αν ήταν νέα ή γερασμένη. Είχε ένα παράξενο ύφος, σαν να τον κοροΐδευε· σαν να ήξερε οτιδήποτε σκεφτόταν.

Ο Αγαθοδαίμων σηκώθηκε όρθιος λες και στεκόταν μπροστά από εξεταστική επιτροπή. Κατά κάποιο τρόπο αισθανόταν σαν ψάρι έξω από το νερό. Τίποτα επάνω σ' αυτή τη γυναίκα δεν έδειχνε σωστό.

«Λοιπόν, βρήκες επιτέλους τη λίμνη της αθανασίας», είπε μ' ένα σιχαμερό χαμόγελο στο πρόσωπό της. «Μπράβο, Αγαθοδαίμων».

Μια απότομη σύγχυση διασταυρώθηκε με τις εκπληρωμένες του φιλοδοξίες.

«Ποια είσαι; Πώς ξέρεις το όνομά μου;» ρώτησε την αιωρούμενη γυναίκα.

«Είμαι η εξουσιάστρια αυτού του βασιλείου, φίλε μου, και ξέρω τα πάντα. Άλλωστε, πώς θα μου ανήκε ένα τέτοιο μέρος, εάν δεν ήξερα όλα τα μυστικά του κόσμου;»

Ο Αγαθοδαίμων μπερδεύτηκε περισσότερο από τα λόγια της. Κάτι σίγουρα δεν πήγαινε καλά.

«Βασίλειο; Δεν είσαι η φύλακας της λίμνης της αθανασίας;» υπέθεσε καθώς δεν είχε ακούσει τίποτα για κάποιο φύλακα.

Η γυναίκα γέλασε και άρχισε να κινείται επάνω στη λίμνη, χωρίς να την ακουμπάει καθόλου. Καθώς περνούσε η ώρα συνειδητοποιούσε πόσο ψηλή ήταν τελικά.

«Είμαι τόσο φρουρός όσο και εξουσιάστρια αυτού του μέρους, Αγαθοδαίμων. Είμαι οτιδήποτε στέκεται κάτω από την επιφάνεια αυτού του τόπου. Εδώ μέσα είμαι τα πάντα γύρω σου, από πάνω και από κάτω σου».

Ξαφνικά σταμάτησε και τον κοίταξε. Το χαμόγελο από το πρόσωπό της χάθηκε.

«Για αρχή, επέτρεψε μου να συστηθώ. Το όνομά μου είναι Στύγα».

Χιλιάδες σκέψεις έτρεξαν σαν ορδές καθαρόαιμων αλόγων μέσα στο κεφάλι του, καθώς προσπάθησε να συνειδητοποιήσει αυτά που είπε. Το ήξερε αυτό το όνομα. Φυσικά και το ήξερε. Ποιος δεν γνώριζε τη βασίλισσα του κάτω κόσμου; Κανείς. Η κυριαρχία της απλωνόταν μέσα στους αιώνες.

Αλλά γιατί βρίσκεται εδώ;

«Η σύγχυσή σου είναι εύλογη, Αγαθοδαίμων. Δίκαια αναρωτιέσαι γιατί βρίσκομαι εδώ. Αλλά η απάντηση είναι πολύ διαφορετική απ' ό,τι φαντάζεσαι».

Άρχισε πάλι να γελάει.

«Λοιπόν, η απάντηση είναι απλή. Εγώ είμαι ακριβώς εκεί που πρέπει να είμαι. Κι αυτό επειδή εξαπατήθηκες, Αγαθοδαίμων».

Ένας έρποντας φόβος άρχισε να σέρνεται επάνω στο σώμα του καθώς τα δυσάρεστα συμπεράσματα αποκαλύφθηκαν.

«Δεν χρειάζεται να σκεφτείς καθόλου. Εφόσον ήρθες σε μένα το λιγότερο που μπορώ να σου κάνω είναι να σου λύσω τις απορίες», είπε και αιωρήθηκε μέχρι την ακτή της λίμνης. Έκανε ένα βήμα επάνω στα κοφτερά βράχια και στάθηκε αρκετά κοντά του. Η παρουσία της ήταν επιβλητική και σχεδόν τρομακτική. Ήταν πάνω από δύο μέτρα και έπρεπε να σηκώσει το κεφάλι του για να μπορέσει να τη δει ολόκληρη. Ένιωθε ήδη προδομένος πριν ακούσει οτιδήποτε είχε να πει.

«Ξέρεις... Οι θεοί είναι πολύ έξυπνοι. Αλλά και μοχθηροί επίσης. Φυτεύουν διάφορα πράγματα μέσα στο μυαλό σου, με σκοπό να τα χρησιμοποιήσουν αργότερα. Κάτι τέτοιο λοιπόν συνέβη και με σένα. Φαντάζομαι ότι δεν εξακολουθείς να νομίζεις ότι εκείνος ο γέρος στα Καβείρια ήταν έμπιστος, έτσι;».

Πριν τα λόγια της τελειώσουν, κάποιος εμφανίστηκε από μακριά. Περπατούσε αργά, μ' ένα μπαστούνι.

Ήταν αυτός.

Ο γέρος που τον οδήγησε εκεί. Περπάτησε για λίγο σαν γέρος, αλλά όσο πλησίαζε, το περπάτημά του άλλαζε σε αρκετά νεότερου ανθρώπου. Η μεγάλη ηλικία έμοιαζε τώρα ψεύτικη. Τον κοίταξε ειρωνικά και χαμογέλασε. Η Στύγα, που βρισκόταν δίπλα του πλέον, ακούμπησε τον ώμο του ψεύτικου γέρου και είπε:

«Καλή δουλειά, Στύγιε. Μπορείς να τον διεκδικήσεις σε λίγο».

Ο Αγαθοδαίμων λούστηκε στον τρόμο καθώς άκουσε αυτή την πιθανή εξέλιξη. Άρχισε να τρέμει και την ίδια στιγμή ο λαιμός του άρχισε να συσπάται. Έβηξε δυνατά και μόλις τους κοίταξε πάλι, είδε τον γέρο να μεταμορφώνεται σ' έναν μαύρο δαίμονα. Άνοιξε τα βρεγμένα φτερά του

και καθώς πέταξε μέχρι την κορυφή του πέτρινου θόλου, αγκιστρώθηκε από την οροφή και έμεινε εκεί να τους κοιτάζει.

«Αυτός είναι ο Στύγιος, όπως άκουσες ήδη, ο καλύτερος υπηρέτης μου. Ο δυνατότερος δαίμονάς μου. Πάντα φέρνει εις πέρας ό,τι και να του αναθέσω. Ο Στύγιος έκανε ένα ταξίδι μέχρι τη Σαμοθράκη και σου είπε ό,τι ακριβώς ήθελες να ακούσεις. Εύκολη δουλειά, έτσι δεν είναι, Στύγιε;» είπε και ο δαίμονας μούγκρισε από την κορυφή.

«Η αλήθεια είναι πολλοί δαίμονές μου σε οδήγησαν σιγά σιγά εδώ, με το να σου δώσουν διάσπαρτες πληροφορίες όλα αυτά τα χρόνια που αναζητούσες τη λίμνη της αιωνιότητας».

Το κάψιμο στον λαιμό του όλο και χειροτέρευε και άρχισε να βήχει ασταμάτητα. Ένα ίδιο κάψιμο άρχισε να επεκτείνεται βαθύτερα, στα πνευμόνια του.

«Ενδεχομένως ν' αναρωτήθηκες επίσης τι είναι τελικά αυτό το μέρος. Καημένε, Αγαθοδαίμων... Νόμιζες πως βρήκες τη λίμνη της αθανασίας».

Το κάψιμο άρχισε να γίνεται ανυπόφορο.

«Αυτό το μέρος, όπως είπα και πριν, είναι το βασίλειό μου», είπε καθώς άνοιξε τα χέρια της. «Αυτή είναι η Στύγια λίμνη όπου καταλήγει ο ποταμός της. Η λίμνη όπου οι θεοί και οι ημίθεοι κάνουν τους όρκους τους, με το να πίνουν νερό από αυτήν. Αν πατήσουν τον όρκο τους, δεν μπορούν να μιλήσουν για ένα χρόνο. Όσο για όλους τους υπόλοιπους, όποιος δοκιμάσει από το νερό της λίμνης, το νερό λειτουργεί ως δηλητήριο», είπε και σήκωσε το ένα της φρύδι.

Ο Αγαθοδαίμων κοίταξε τρομαγμένος.

«Και όλα αυτά έρχονται ως απάντηση στο ερώτημά σου γι' αυτό το κάψιμο μέσα σου εδώ και λίγη ώρα. Μια αργή διάβρωση έχει ήδη ξεκινήσει μέσα σου, Αγαθοδαίμων. Σταδιακά θα λιώσει τα πάντα, όσο

εσύ θ' ακούς και τα υπόλοιπα που έχω να σου πω, όπως επίσης και μια μικρή έκπληξη που σου έχω φυλαγμένη για το τέλος.

Ο Αγαθοδαίμων άρπαξε τον λαιμό του σαν κάτι να τον έπνιγε. Τα μάτια του γέμισαν με δάκρυα και γονάτισε αργά, προσπαθώντας να αναπνεύσει.

«Το ξέρω το συναίσθημα. Πολλοί άνθρωποι το έχουν βιώσει στο παρελθόν ως τιμωρία για διάφορα πράγματα. Άλλωστε, γι' αυτό βρίσκομαι εδώ. Για να εκπληρώνω τις ανάγκες των θεών για τιμωρία. Με το ανάλογο αντίτιμο, φυσικά».

Άρχισε να πνίγεται. Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο και διάφοροι ήχοι άρχισαν να βγαίνουν από τον λαιμό του. Η δίοδος του αέρα είχε κοπεί εντελώς και το κάψιμο τον έλιωνε. Μια απόλυτη απόγνωση ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του καθώς έβλεπε τον άδικο θάνατο να του χτυπάει την πόρτα. Την κοίταξε μ' ένα ύφος που παρακαλούσε για έλεος, αλλά αυτή δεν έδειχνε να τον λυπάται καθόλου.

Ξαφνικά ένας πίδακας αίματος πετάχτηκε από το στόμα του. Σε μερικές στιγμές ο πόνος έφτασε σε δυσθεώρητα ύψη και έπειτα σταμάτησε απότομα. Το κατάλαβε απευθείας. Ήταν νεκρός. Δεν ένιωθε πια τίποτα. Το νερό τον σκότωσε τελικά. Αλλά απ' ό,τι φάνηκε η ψυχή του έμεινε ανέπαφη, καθώς μπορούσε ακόμη να δει, να μυρίσει και ν' ακούσει. Το σώμα του έμεινε με κάποιο τρόπο όρθιο και ακίνητο, σαν σκιάχτρο.

Ξαφνικά μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

«Σωστά σκέφτηκες, Αγαθοδαίμων. Αυτό ακριβώς συνέβη. Γι' αυτό ήρθες εδώ. Ήταν αναπόφευκτο. Προσέβαλες τον Απόλλωνα... Μεγάλο λάθος! Και δεν είναι από τους τύπους των θεών που συγχωρεί ανθρώπους. Ειδικά αν είσαι και αρχιερέας του».

Ο Αγαθοδαίμων κατάλαβε. Έπρεπε να το περιμένει. Το μυαλό του ταξίδεψε πολλά χρόνια πριν, στην εποχή που ήταν αρχιερέας, σ' εκείνη τη μέρα της εισβολής στη Δήλο. Είχε προσβάλει τον Απόλλωνα...

Καταραμμένη Απόλλωνα, μας εγκατέλειψες...

Αυτό ήταν λοιπόν. Ο Απόλλωνας τον τιμώρησε για τη βλασφημία του. Δεν τον άφησε να πεθάνει, ώστε να ζήσει με την ελπίδα να κερδίσει την αθανασία. Και αυτό ήταν κάτι που του φύτεψε στο μυαλό παλιότερα, ώστε να το χρησιμοποιήσει εναντίον του σε περίπτωση που τον προδώσει. Ο Αγαθοδαίμων είχε ακούσει έναν αληθινό χρησμό, ο οποίος έφτασε λανθασμένος στ' αυτιά του και μετέπειτα στο μυαλό του.

Η Στύγα ψιθύρισε τότε τον πραγματικό χρησμό, ο οποίος προήλθε από τον τότε αρχιερέα στους Δελφούς.

«Το νερό της αθανασίας δεν θα βρεις, ούτε στον αέρα, ούτε βαθιά μέσα στη γη».

Δεν υπήρχε τέτοιο πράγμα. Το νερό της αθανασίας δεν υπήρξε ποτέ. Απλά έπεσε στην παγίδα του Απόλλωνα, πίνοντας αντί γι' αυτό, από το δηλητηριώδες, για τους ανθρώπους, νερό. Ήταν πολύ αργά πλέον. Μονάχα ένα πράγμα έμεινε αναπάντητο.

«Γιατί λοιπόν ο θεός του φωτός τα έκανε όλα αυτά αντί να σε σκοτώσει απλά; Ω, μοχθηροί θεοί! Το σχέδιο ήταν διαβολικό... Πολύ διαβολικό. Ένας απλός θάνατος θα ήταν εύκολος. Σε ξεγέλασε μ' αυτό το δολοφονικό δόλωμα ώστε να οδηγηθείς σ' αυτό το αιώνιο μαρτύριο. Ένα μαρτύριο που μονάχα μια θεά σαν κι εμένα μπορεί να προσφέρει. Θυμάσαι εκείνες τις μορφές που είδες στη σπηλιά καθώς ερχόσουν εδώ;... Χαχαχα! Δυστυχώς δεν ήταν απλά οι φόβοι σου. Ήταν μερικοί από τους δαίμονές μου, οι οποίοι θα διεκδικήσουν την ψυχή σου και ο καλύτερος θα την έχει για όλη την αιωνιότητα».

Έμοιαζε μ' έναν ατελείωτο εφιάλτη. Η ψυχή συνεχίζει την πορεία της τελικά, αλλά αυτό ήταν κάτι το οποίο δεν θα ευχόταν πλέον.

«Μαζευτείτε, παιδιά μου! Είναι καιρός να διεκδικήσετε το τρόπαιό σας», είπε, και λίγες στιγμές αργότερα ένας παράξενος ήχος ακούστηκε. Σκιές εμφανίστηκαν από παντού. Βήματα και ήχοι από συρσίματα γέμισαν το ηχητικό φάσμα του θόλου. Δεν ήταν πλέον μόνοι τους.

Πολλές διαφορετικές μορφές πλασμάτων τους περικύκλωσαν. Ήταν πια παντού τριγύρω τους. Αμέτρητα. Σκιές, απερίγραπτα τέρατα και σιχαμερά πλάσματα γέμισαν το οπτικό τους πεδίο, περιμένοντας τις εντολές της βασίλισσάς τους. Ανάμεσά τους αναγνώρισε τα δύο πλάσματα που συνάντησε καθώς ερχόταν εδώ. Ήταν αληθινά.

«Αυτό είναι το τέλος Αγαθοδαίμων ή, μάλλον, η αρχή της όμορφης ζωής σου». Ένα ηχηρό ειρωνικό γέλιο ξεπήδησε από τη Στύγα σαν να ήθελε να ξεσπάσει σε αυτό από την αρχή της συζήτησης και κρατιόταν.

«Αγαπητά μου παιδιά...» είπε προς τους δαίμονες και έκανε ένα νόημα. «Ελεύθερα».

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσε απ' αυτήν, καθώς όλα τα πλάσματα τον πλησίασαν όσο αυτός βρισκόταν πεσμένος στα γόνατα. Μια απαίσια μυρωδιά γέμισε τα ρουθούνια του και τον έκανε να ξεράσει αμέσως. Αλλά ρουθούνια, στόμα και στομάχι δεν υπήρχαν πλέον, συνεπώς δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Όλα αυτά ήταν απλά συναισθήματα, τα οποία προέρχονταν από έναν κακό εφιάλτη. Έναν εφιάλτη που θα κρατούσε μια ζωή.

Χέρια και νύχια τον άρπαξαν και τον τράβηξαν άγρια προς το μέρος τους. Ο χιτώνας του σκίστηκε αμέσως και το νεκρό σώμα του γέμισε πληγές. Όλα αυτά τα πλάσματα προσπαθούσαν να τον διεκδικήσουν, ο καθένας για τον εαυτό του. Η μάχη ήταν δύσκολη γι' αυτά. Τα περισσότερα μέλη είχαν πια αποκοπεί από το υπόλοιπο σώμα.

Ξαφνικά, καθώς κοίταζε την οικτρή του ύπαρξη να γίνεται κομμάτια, ο Στύγιος πετάχτηκε από την οροφή και πέφτοντας μέσα στον όχλο των

πλασμάτων, άρπαξε ό,τι απέμεινε από το σώμα του Αγαθοδαίμων και το πήρε πίσω στην οροφή, μαζί του. Τα πλάσματα ούρλιαξαν καθώς έχασαν οριστικά το τρόπαιο που διεκδικούσαν. Ο Στύγιος είχε το πάνω χέρι και όλοι τους το ήξεραν αυτό.

«Πιστεύω πως τελείωσε. Η ψυχή του Αγαθοδαίμων ανήκει στον Στύγιο».

Παρόλο που έχασε σχεδόν το μισό του σώμα, είχε πλήρη επίγνωση των πραγμάτων. Ο φόβος που ένιωθε ήταν ανυπόφορος, πέρα από κάθε όριο. Δεν έδειχνε να τελειώνει και ο θάνατος δεν μπορούσε να τον σώσει πλέον, καθώς το είχε ήδη ξεπεράσει αυτό το στάδιο. Δεν υπήρχε σωτηρία εδώ. Μονάχα ένα ατελείωτο μαρτύριο, το οποίο επωμίστηκε προσωπικά.

Κοίταξε τον τύραννό του με το διαλυμένο του πρόσωπό. Ο Στύγιος ήταν κατάμαυρος και τρομακτικός. Βρυχήθηκε παράξενα και τον τράβηξε απότομα μέσα σε μια σχισμή στην οροφή, βαθιά μέσα σ' αυτό το μέρος. Το μαρτύριό του μόλις ξεκίνησε.

Η Στύγα από κάτω διέταξε το πλήθος να διαλυθεί και σε μερικά λεπτά έμεινε μόνη. Ήταν ευχαριστημένη που κέρδισε άλλη μια ψυχή για τα παιδιά της. Ήταν η πρώτη φορά που ένας πρώην ιερέας έγινε παρανάλωμα στη φλεγόμενη δίψα της για ψυχές. Και αυτό ήταν ένα πολύτιμο δώρο το οποίο εκτιμούσε πραγματικά. Μπορεί να ήταν σε πόλεμο με τον Όλυμπο, αλλά αυτή η όρεξη για εκδίκηση της έφερε δώρα κατά καιρούς.

«Δεν υπάρχει άλμα πίστης, Αγαθοδαίμων, αν δεν μπορείς να έχεις πίστη στους ίδιους τους θεούς. Ειδάλλως, το μόνο που κάνεις είναι να κοροϊδεύεις τον εαυτό σου», είπε καθώς αιωρήθηκε πάλι επάνω στη λίμνη μέχρι την είσοδο του παλατιού της. Η φωνή της ταξίδεψε βαθιά μέσα στη σπηλιά και έφτασε μέχρι τον Αγαθοδαίμονα.

Για λίγο στάθηκε εκεί και έπειτα χάθηκε στο σκοτάδι, περιμένοντας για την επόμενη επίσκεψη. Για να συλλέξει την επόμενη ψυχή.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

ώς γίνεται να κάνουμε πάντα αυτό που θέλεις εσύ;» είπε οργισμένη.

«Με δουλεύεις; Θέλεις μήπως ν' αρχίσω να αναφέρω τις άπειρες φορές που επιλέγεις εσύ τι θα κάνουμε;» απάντησε εξίσου νευριασμένος.

«Ό,τι και να πεις έχεις άδικο. Δεν μου αλλάζεις γνώμη. Σε σιχάθηκα. Μια ζωή τα ίδια».

«Εγώ να δεις πόσο σε σιχάθηκα. Πάντα το δικό σου. Άι, στο διάολο...»

«Εσύ στο διάολο!» ούρλιαξε κι έφυγε στο μπάνιο, έχοντας βρέξει τα μάγουλά της με φρέσκα δάκρυα. Ήταν από καιρό τεταμένο το κλίμα ανάμεσά τους, απλά εκείνη τη μέρα ο κόμπος έφτασε στο χτένι. Ο γάμος τους δεν πήγαινε άλλο. Καθημερινά μάλωναν για οποιοδήποτε ανόητο λόγο. Η αιτία όμως ήταν βαθύτερη. Δεν αγαπιόντουσαν πια όπως παλιά. Και το έβλεπαν και οι δύο.

Ο Νίκος πήγε στη κουζίνα και έριξε μερικές πρέζες ουίσκι σε ένα χαμηλό ποτήρι. Το σήκωσε και το ήπιε μονορούφι, χωρίς να βάλει πάγο. Έτριξε τα δόντια του καθώς του έκαψε τον λαιμό. Χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του στον πάγκο και σηκώνοντας το μπουκάλι, άρχισε να πίνει αφειδώς. Την άκουγε να κλαίει στο μπάνιο. Γέλασε ειρωνικά. Τώρα κλαίς, σκέφτηκε και παίρνοντας το μπουκάλι μαζί του κάθισε στο καναπέ, ανοίγοντας την τηλεόραση. Ένα παιχνιδιάρικο φως έπεσε στο σαλόνι που όλο και σκοτείνιαζε, καθώς έξω σουρούπωνε.

Z

Αρκετά λεπτά πέρασαν και το κλάμα της είχε πια πνιγεί από τον ήχο της τηλεόρασης. Δεν ήθελε να την ακούει. Τη σιχάθηκε. Προσπαθώντας να ηρεμήσει, ένας ήχος άρχισε να υποβόσκει της φασαρίας που σκόρπιζε

στο σαλόνι η τηλεόραση. Συνοφρυώθηκε, αλλά δεν έδωσε σημασία. Το ποτό τον είχε ζαλίσει παραπάνω απ' ό,τι περίμενε.

Μερικά λεπτά ακόμη και ο ήχος συνεχίστηκε μαζί με κάποια άτσαλα χτυπήματα στην πόρτα. Στράφηκε προς τα εκεί χωρίς να σηκωθεί. Χαμήλωσε τη φωνή και αφουγκράστηκε. Μια βοή σαν λυσσασμένη γάτα, γέμιζε την ησυχία και γρατσουνιές στη πόρτα έδιναν και έπαιρναν. Σηκώθηκε και προσπάθησε να συνέλθει από τη μεθυστική επίδραση του ποτού. Κούνησε το κεφάλι του. Ο ήχος από το μπάνιο συνεχιζόταν με μεγαλύτερη ένταση. Ξύσιμο στο ξύλο και ένας παράξενος πρίμος βρυχηθμός. Στάθηκε όρθιος να κοιτάζει την πόρτα και το πρόσωπό του σκοτείνιασε. Έριξε ένα βλέμμα στο μπουκάλι με το ούισκι και μετά πάλι μπροστά. *Πόσο ήπια; σκέφτηκε.*

Πλησίασε την πόρτα, αλλά δεν την ακούμπησε. Κάτι μανιασμένο από το εσωτερικό τη γρατζουνούσε.

«Μαριάννα;» είπε τρομοκρατημένος πλέον.

Η φασαρία σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτα και μετά άρχισε με πολύ μεγαλύτερη ένταση. Η πόρτα χτυπιόταν ανελέητα από το εσωτερικό και ο βρυχηθμός ακουγόταν όλο και πιο θυμωμένος. Η επήρεια του ποτού μειώθηκε αρκετά και το μυαλό του άρχισε να παίρνει στροφές. *Μα τι διάολο... τι έχει πάθει η Μαριάννα;*

Έσκυψε και κοίταξε από την κλειδαρότρυπα. Κάτι φαινόταν πράγματι να βρίσκεται κολλητά στην πόρτα και να προσπαθεί να βγει έξω. Έτρεξε στο σαλόνι και άρπαξε μια μακρόστενη μασιά από το τζάκι. Πλησίασε πάλι την πόρτα και με το ένα χέρι κούνησε αργά το πόμολο, έχοντας στο άλλο το σίδερο σηκωμένο σε θέση βολής. Την έσπρωξε νιώθοντας αντίσταση. Ό,τι και να ήταν αυτό εκεί μέσα στεκόταν πίσω από την πόρτα και την έσπρωχνε.

Ανατρίχιασε. Ο βρυχηθμός στο λιγοστό άνοιγμα της πόρτας δυνάμωσε και ο ήχος του ήταν διαπεραστικός. Δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι ήταν. Δεν μπορούσε καν να φανταστεί. Έσπρωξε πάλι. Η ίδια αντίσταση. Πήρε ανάσα και την έσπρωξε με δύναμη. Η πόρτα απώθησε τον όγκο, ένα μέτρο περίπου και άνοιξε ορθάνοιχτα...

...Και τότε έμεινε σύζυλος.

Η επήρεια του ποτού χάθηκε εντελώς και το σίδερο λίγο έλειψε να του πέσει από το χέρι. Μια διαφορετική έκδοση της Μαριάννας τον πλησίαζε απειλητικά, με αργές και άτσαλες κινήσεις, παραπατώντας και τρεκλίζοντας σαν να ήπια αυτή από το μπουκάλι με το ουίσκι. Το δέρμα ήταν εντελώς σάπιο και το πρόσωπό της ήταν ζαρωμένο σαν σταφίδα. Τα μάτια είχαν πλέον ένα πρασινοκίτρινο χρώμα και από το στόμα έτρεχε αίμα μαζί με μερικά δόντια που έπεφταν από τα ούλα χωρίς λόγο.

Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, ανήμπορος να πιστέψει αυτό που έβλεπε, φέρνοντας τη μασιά μπροστά του.

«Ω, Θεέ μου... Μαριάννα...» είπε και το εξάμβλωμα τον πλησίαζε όλο και περισσότερο με απλωμένα τα χέρια. Έδειχνε να μην έχει μυαλό άλλο πια· ένα άβουλο ον. Σάλια έτρεχαν και έπεφταν στο πάτωμα από το άλλοτε όμορφο πρόσωπο που είχε ερωτευτεί. Τον τελευταίο καιρό τη μισούσε, αλλά δεν της άξιζε κάτι τέτοιο.

Οπισθοχώρησε προς την πόρτα και πριν την κλείσει, την κοίταξε.

«Πάω να φέρω βοήθεια, Μαριάννα. Μη φύγεις. Όλα καλά θα πάνε», είπε και την έκλεισε πριν τον πλησιάσει περισσότερο. Κοκάλωσε για λίγο και ύστερα έφυγε τρέχοντας προς τα κάτω, κρατώντας ακόμη το σίδερο στο χέρι του.

Z

Δύο ορόφους πιο κάτω βρέθηκε στην είσοδο της οικοδομής και όρμησε με φόρα προς τα έξω. Ξάφνου ένα παρόμοιο τέρας του χίμηξε και από τη φόρα που είχε, στην προσπάθεια να το αποφύγει, έπεσε κάτω. Ήρθε από πάνω του απλώνοντας τα χέρια του για να τον αρπάξει και τότε με μια αντανακλαστική κίνηση τον χτύπησε με το ραβδί στο σιχαμερό του πρόσωπο. Η μασιά σαν να χτύπησε σε βούτυρο, χώθηκε στο κεφάλι του γείτονά του -όπως κατάλαβε τελικά ότι ήταν- και το έκοψε σχεδόν στα δύο, εκσφενδονίζοντας το ένα μάτι του μακριά. Το σώμα κλυδωνίστηκε και έπεσε δίπλα του, επάνω στο πεζοδρόμιο.

Σηκώθηκε γρήγορα και τότε κατάλαβε τι γινόταν γύρω του. Ουρλιαχτά, άνθρωποι να τρέχουν και νεκροζώντανοι να περιφέρονται παραπατώντας. Τα μάτια και το στόμα του είχαν μείνει ορθάνοιχτα. Το ραβδί του έπεσε από τα χέρια. Ένα αυτοκίνητο διέσχισε ξαφνικά με φόρα το στενό του σπιτιού του και καρφώθηκε με δύναμη σε μια κολώνα. Το παρμπρίζ έσπασε ακαριαία και ένα σώμα πετάχτηκε μερικά μέτρα μακριά, χτυπώντας με δύναμη σε ένα τοίχο πολυκατοικίας. Αίματα τινάχτηκαν παντού. Έτρεξε γρήγορα προς τα εκεί και πλησίασε τον άνθρωπο που μάλλον χτύπησε πολύ σοβαρά. Είχε παντού αίματα και ήταν μπρούμυτα ξαπλωμένος.

«Κύριε...» είπε και τον ακούμπησε στην πλάτη. Ξαφνικά ο άντρας τινάχτηκε και τον άρπαξε από το χέρι με ένα απόκοσμο γρυλισμό να βγαίνει από κάπου βαθύτερα του λαρυγγιού του. Ήταν ένας απ' αυτούς. Αυτούς τους μολυσμένους ή οτιδήποτε άλλο ήταν αυτοί που γέμισαν τον δρόμο. Τραβήχτηκε πίσω και έπιασε το κεφάλι του. Ήταν παντού. Κάτι ξέσπασε και τους μόλυνε όλους.

Έτρεξε πίσω και άρπαξε τη μασιά. Όλα γύρω ήταν ένα ολοκαύτωμα. Μια αποκάλυψη. Άρχισε να περπατάει, προσπαθώντας ν' αποφύγει τους

διάφορους μεταλλαγμένους που περιφέρονταν. Αυτή η αρρώστια σκόρπισε τόσο ξαφνικά που οι περισσότεροι γύρω του είχαν αλλάξει. *Μα πώς μεταδίδεται; Οι γυναίκες πανικόβλητες έτρεχαν ουρλιάζοντας, έχοντας χάσει κάθε είδος ψυχραιμίας. Ένας άντρας πιο κάτω στεκόταν πίσω από ένα αμάξι, κοιτώντας το χάος με μια απόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.*

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Νίκος.

«Ναι, αλλά όχι για πολύ», του είπε τρέμοντας.

«Πρέπει να πάμε κάπου ασφαλές. Δεν κερδίζουμε τίποτα αν μένουμε εδώ», τον προέτρεψε και αυτός διστακτικά ήρθε κοντά του.

«Χτύπησες κανένα με αυτό;» τον ρώτησε κοιτάζοντας τη μασιά του.

«Ναι. Πάμε... πού να πάμε;» αναρωτήθηκε και ο ίδιος.

Σκέφτηκαν και οι δύο, κοιτάζοντας συνεχώς γύρω τους καχύποπτα.

«Πάμε στο τμήμα του Λευκού Πύργου. Η Αριστοτέλους δεν είναι πολύ μακριά από δω. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι ασφαλέστερο», είπε ο Νίκος και είδε ένα απ' αυτά να τους πλησιάζει.

«Ναι, πάμε γρήγορα!» συμφώνησε και έτρεξαν προς τον κεντρικό δρόμο. Τζάμια από διαμερίσματα γύρω τους έσπαγαν συνεχώς και τα ουρλιαχτά ακούγονταν πια σε μόνιμη βάση. Αφηρημένα σχέδια από αίμα φιγουράριζαν σε διάφορα σημεία του δρόμου μέσα από σωρούς γυαλιών, σκουπιδιών και πτωμάτων.

Βγήκαν στην Εγνατία και η κατάσταση εκεί ήταν πολύ χειρότερη. Η πόλη είχε μετατραπεί μέσα λίγα λεπτά σ' ένα ζωντανό κολαστήριο. Πανικόβλητοι άνθρωποι έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις και ανάμεσα τους «αλλαγμένοι» περιφέρονταν συνθέτοντας μια ομοβροντία βρυχηθμών και αλλόκοτων κραυγών. Δίπλα τους ένας απ' αυτούς έτρωγε λαίμαργα από τον λαιμό ενός άτυχου που δεν κατάφερε να ξεφύγει. Τα δόντια του ξέσκισαν το λαρύγγι και ένας πίδακας

πορφυρού υγρού εκτινάχθηκε από την καρωτίδα του σαν σιντριβάνι. Μόρφασαν και οι δύο τρομοκρατημένοι και έφυγαν προς τη κατεύθυνση του τμήματος.

Έτρεχαν για ώρα μέσα σ' ένα παρανοϊκό μαραθώνιο. Πτώματα, κραυγές, ανθρώπινα μέλη, ουρές παρατημένων αμαξιών, σπασμένες τζαμαρίες κι όλ' αυτά λουσμένα με άφθονο αίμα. Ένα θέατρο του παραλόγου, μια παράσταση νεκροζώντανων που εμφανίστηκαν από το πουθενά.

«Έχεις καταλάβει τι έχει γίνει;» ρώτησε τον άντρα δίπλα του καθώς έτρεχαν, του οποίου το όνομα δεν ήξερε.

«Δεν έχω ιδέα. Κατέβηκα από το σπίτι μου για δουλειά και ξαφνικά αντίκρισα αυτό τον πανικό. Μάλλον κάποιος ιός προσβάλλει όποιον βρει μπροστά του. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι παραπάνω», είπε και η κουβέντα τους τελείωσε εκεί καθώς είχαν φτάσει στη πλατεία Αριστοτέλους. Η ίδια εικόνα και εκεί μόνο που όσο πήγαινε χειρότερευε. Έτρεξαν προς την παραλία και σε μερικές δεκάδες μέτρα έφτασαν μπροστά στο τμήμα, αντικρίζοντας κάτι όχι και τόσο καθησυχαστικό. «Αλλαγμένοι», με αστυνομικές στολές περιφέρονταν μπροστά από το τμήμα, σβήνοντας κάθε τους ελπίδα για καταφύγιο. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που κολλούσαν όλοι, μεταδιδόταν γρήγορα και με κάποιο τρόπο τον οποίο δεν καταλάβαιναν. Μαρμάρωσαν για λίγο και όταν ένας αλλαγμένος αστυνομικός τους πλησίασε με απειλητικές διαθέσεις ο Νίκος είπε:

«Βρες κάτι σαν όπλο και πάμε να κρυφτούμε κάπου».

Έφυγαν προς ένα στενό και ο άντρας άρπαξε ένα μακρύ κομμάτι ξύλου από τον δρόμο. Ανεβοκατέβηκαν μερικούς δρόμους αποφεύγοντας αρκετούς αλλαγμένους. Πετάγονταν πια από παντού και τ' αυτοσχέδια όπλα τους είχαν κοκκινίσει από τα χτυπήματα στα πλέον εύθραυστα

κεφάλια τους. Βρίσκονταν πια σε εμπόλεμη κατάσταση. Πολεμούσαν για να παραμείνουν ζωντανοί.

Z

«Πρέπει ν' ανέβουμε ψηλά για να δούμε τι επικρατεί. Πρέπει να δούμε προς τα πού θα πάμε», προέτρεψε τον Νίκο ο νέος του φίλος και χωρίς δεύτερη σκέψη χώθηκαν σε μια ψηλή πολυκατοικία.

Η διαλυμένη είσοδος έδειχνε ότι δεν πέρασε αλώβητη από το κύμα των αλλαγμένων. Μπήκαν προσεκτικά μέσα με τα όπλα τους ψηλά, χωρίς να είναι σίγουροι αν πήραν τη σωστή απόφαση. Πατώντας σε σπασμένα γυαλιά με αίματα, προχώρησαν προς τις σκάλες. Μια ανησυχητική ησυχία σκέπαζε τον χώρο. Κόκκινες πιτσιλιές στόλιζαν τις σκάλες, τις οποίες άρχισαν να ανεβαίνουν αργά με την προσοχή τους τεταμένη. Η αδρεναλίνη κυλούσε άφθονη στις φλέβες τους καθώς ανέβαιναν και η ησυχία που παρέμενε αμόλυνη έκανε την ατμόσφαιρα όλο και πιο εφιαλτική.

Ένα γρύλισμα ακούστηκε από ψηλά και τα όπλα τους σφίχτηκαν περισσότερο μέσα στις λαβές τους.

«Ετοιμάσου», είπε ο Νίκος που οδηγούσε την κούρσα. Ο νεκροζώντανος δεν άργησε να εμφανίσει τη σιχαμερή μορφή του και οι δυο τους πήραν θέση μάχης. Πλησιάζοντας, το σίδερο έφυγε με φόρα στο κεφάλι του, το οποίο διαλύθηκε μονομιάς σκορπώντας νεκρή μάζα γύρω και πασαλείβοντάς τους ταυτόχρονα. Ο φίλος του πήρε μια έκφραση σιχαμάρας και λίγο έλειψε να ξεράσει.

«Ω, Θεέ μου...» λιγοψύχησε και σκουπίστηκε πρόχειρα. Νέες κραυγές ακούστηκαν. Αναρωτήθηκαν τι θα συναντούσαν ακόμη ανεβαίνοντας. Πόσα μαζεμένα θα έρχονταν.

Τα επόμενα λεπτά μετατράπηκαν σ' ένα απόλυτο μακελειό, καθώς οι αλλαγμένοι κατέβαιναν σε γκρουπ των δύο ή των τριών, κάνοντας τα ρόπαλά τους να χορεύουν σερβίροντας μυαλά στους τοίχους. Αργά και σταθερά ανέβαιναν ορόφους, πλησιάζοντας την ταράτσα όλο και περισσότερο. Ο φίλος του, έχοντας ξεπεράσει το πρώτο σοκ, χτυπούσε μανιασμένα, όντας σε θέση πια να προστατεύσει -μέχρι ένα βαθμό- τον εαυτό του. Πόρτες διαμερισμάτων άνοιγαν ξαφνικά και κανονικοί άνθρωποι πετάγονταν από μέσα ωρύνοντας στον διάδρομο, βλέποντας μάλιστα κάποιους απ' αυτούς να πηδούν από παράθυρα στο κενό. Τίποτα πια δεν τους έκανε εντύπωση. Μέσα σε μια ώρα περίπου όλες οι αξίες καταρρίφθηκαν.

Η πόρτα της ταράτσας εμφανίστηκε επιτέλους μπροστά τους και βγήκαν γρήγορα έξω χωρίς καθυστέρηση. Δεν υπήρχε κανείς και «τίποτα» εκεί. Ο Νίκος έκλεισε γρήγορα πίσω του, στρίβοντας το κλειδί που υπήρχε στην κλειδαριά και περπάτησε με τον άλλον προς την άκρη. Στάθηκαν εκεί, δίπλα στο κενό και ατένισαν την απέραντη έκταση της Θεσσαλονίκης.

Τα λόγια δεν ήταν αρκετά να περιγράψουν αυτό που αντίκρισαν. Μια θάλασσα πλασμάτων, που δεν αναμετριόταν ούτε με το πιο ιστορικό συλλαλητήριο, είχε καλύψει την πολεοδομική έκταση της πόλης. Ένα κινούμενο χαλί από φυσιολογικούς αλλά κυρίως αλλαγμένους ανθρώπους, γέμιζε τους δρόμους και τα στενά. Και από πίσω ένας κόκκινος ουρανός, καθώς ο ήλιος βασίλευε, να ρίχνει ένα μελαγχολικό φως λίγο πριν όλα χαθούν στο σκοτάδι μιας μάλλον επικίνδυνης νύχτας. Μια εικόνα που δεν θα φανταζόταν ποτέ. Τα λόγια ήταν περιττά.

«Τι κάνουμε, ρε φίλε; Τι γίνεται εδώ; Πώς έγιναν όλα αυτά;»

«Δεν ξέρω... Ειλικρινά δεν ξέρω. Πώς μπορεί να μεταδόθηκε όλο αυτό...» του είπε ο Νίκος και ξαφνικά τον είδε να ρίχνει μια σφαλιάρα στο λαιμό του, δυσανασχετώντας.

«Καταραμένο κουνούπι», είπε και κοιτάχτηκαν παράξενα· ο Νίκος γιατί κατάλαβε και ο άλλος -που ποτέ δεν έμαθε τ' όνομά του- γιατί άρχισε να αισθάνεται κάτι παράξενο. Γούρλωσε τα μάτια και το ξύλο έπεσε από τα χέρια του. Ο Νίκος έκανε ένα βήμα πίσω, βλέποντας τα μάτια του φίλου του να αλλάζουν χρώμα.

«Όχι... όχι... οχχχρρρρ...» ξεστόμισε και η φωνή του άλλαξε σ' ένα παράξενο ήχο σαν από χαλασμένη μηχανή. Το δέρμα ζάρωσε και το στόμα άνοιξε επικίνδυνα. Το πόδι του Νίκου εκσφενδονίστηκε ακαριαία στο στήθος του αλλαγμένου πια φίλου του κι αυτός, πριν προλάβει ν' αλλάξει εντελώς, κλυδωνίστηκε στον αέρα κι έπεσε στο κενό από ύψος πολλών μέτρων. Το σώμα του έσκασε στο έδαφος στιγμές αργότερα και σκόρπισε παντού σαν ν' ανατινάχθηκε.

«Τα κουνούπια...» διαπίστωσε εν τέλει και παρατήρησε το πλήθος να γίνεται όλο και μεγαλύτερο, την πόλη να καταστρέφεται όλο και περισσότερο. Μέσα σε λίγη ώρα όλα έγιναν παρανάλωμα του θανατηφόρου ιού. Η Θεσσαλονίκη έγινε έρμαιο των νέων κατοίκων της, αυτών που μάλλον δεν θα νοιάζονται πια για προβλήματα και υποχρεώσεις.

Κοίταξε στο κενό. Η ήλιος έδυε καθώς η κυριαρχία τους ανέτειλε. Η μασιά τού έπεσε για δεύτερη και τελευταία φορά από τα χέρια και η ηχώ του κρότου έκανε μια γρήγορη πτήση στον γύρω ουρανό, που όλο και σκοτείνιαζε. Κάτι τον τσίμπησε στο χέρι. Πήγε να το χτυπήσει, αλλά σταμάτησε. Τι νόημα είχε; Εισέπνευσε λίγο από το βρώμικο αέρα της πόλης κι ένιωσε ένα τσούξιμο στα μάτια. Ένα γαργαλητό σ' όλο το σώμα έτρεξε σαν ποτάμι από χιλιάδες μυρμήγκια κι ένας πόνος του

έσφιξε το κεφάλι σαν μέγγενη. Χαμογέλασε. Κοίταξε μια τελευταία φορά την αποσυντεθειμένη πόλη και σαν άλλος Ίκαρος αφέθηκε στην έλξη της γης. Μιας γης που δεν θα ήταν η ίδια άλλο πια...

**TURRITOPSIS
NUTRICULA**

0

λα ξεκίνησαν ένα πρωινό, όταν ένας φίλος και συνάδελφος ήρθε στο ινστιτούτο που εργαζόμουν τα τελευταία δέκα χρόνια. Εκείνον τον καιρό βρισκόμουν στα κεντρικά της εταιρείας, στον Παναμά, μετά από μια μακρά περίοδο ερευνών στον Ινδικό ωκεανό, όπου μελετούσα προστατευόμενα είδη. Το ινστιτούτο μου θεωρούνταν το μεγαλύτερο κέντρο μελέτης της υποθαλάσσιας ζωής, καθώς επί σειρά δεκαετιών επιχειρούσε να ανακαλύψει νέους οργανισμούς αλλά και να μελετήσει την εξέλιξη των υπαρχόντων ειδών σε τροπικά οικοσυστήματα. Ήταν όνειρο ζωής για μένα να εργάζομαι εκεί. Μονάχα λίγοι συνάδελφοι βιολόγοι και ζωολόγοι τα κατάφεραν κι ευτυχώς ήμουν ένας από αυτούς.

Ήμουν στο γραφείο μου και έβαζα σε μια τάξη τις σημειώσεις από το ταξίδι μου. Ήταν μια έρευνα σχετικά μ' ένα οικοσύστημα που κινδύνευε να εξαφανιστεί. Έπρεπε λοιπόν το υλικό να μπει σε μια σειρά, ώστε να παρουσιαστεί στους ανωτέρους μου και αργότερα στο κοινό. Ό,τι είχα συλλέξει τον τελευταίο χρόνο από την Ινδία ήταν τόσο μεγάλο σε όγκο που θα χρειαζόταν ίσως άλλον ένα χρόνο να μπει σε σειρά.

Κι ενώ ήμουν απορροφημένος στις σκέψεις μου, χτύπησε η πόρτα του γραφείου μου. Ο φίλος και συνάδελφος εμφανίστηκε μπροστά μου. Έδειχνε κουρασμένος -ξενυχτισμένος θα έλεγα. Διατηρούσαμε επαφές, αλλά είχα να τον δω από τότε που έφυγα για το ταξίδι. Εργαζόταν σε μια μικρή εταιρεία μελέτης σπάνιων ειδών αλλά τις περισσότερες φορές έκανε έρευνες με δικά του έξοδα. Μου ανακοίνωσε με δέος πως ήθελε να μου αποκαλύψει κάτι πολύ σημαντικό. Μόνο σε εμένα ήθελε να το δείξει. Με εμπιστευόταν ως φίλο και ως επιστήμονα. Γι' αυτό με περίμενε όλο αυτόν τον καιρό. Αισθανόταν πως επρόκειτο να συνταράξει ολόκληρη την επιστημονική κοινότητα.

Μου κίνησε αμέσως την περιέργεια. Το μόνο που με δυσαρέστησε ήταν πως έπρεπε να κάνουμε ένα ταξιδάκι μέχρι το Σαν Χοσέ της Καλιφόρνιας. Ήξερα όμως πως δεν υπήρχε περίπτωση να με τραβήξει τέσσερις χιλιάδες μίλια μακριά αν δεν ήταν βέβαιος για τα συμπεράσματά του. Είχαμε κάνει μαζί αρκετές έρευνες στο πανεπιστήμιο και είχαμε την ίδια δίψα για γνώση. Του ζήτησα να μου πει τουλάχιστον περί τίνος πρόκειται και αυτός με πήγε αρκετά πίσω, στα φοιτητικά μας χρόνια, όταν είχαμε πάθει εμμονή με ένα παράξενο είδος μέδουσας, τη λεγόμενη *Turritopsis Nutricula*.

Πρόκειται για ένα είδος υδρόζωου, το οποίο έχει μια μοναδική ιδιότητα που μπορεί ν' ανατρέψει τα πάντα στη ζωή.

Είναι τυπικά αθάνατη.

Η συγκεκριμένη μέδουσα όταν φτάσει στο ώριμο ενήλικο στάδιο, γυρίζει και πάλι στο πρώιμο, αρχίζοντας και πάλι από το «σημείο μηδέν». Συνεπώς, δεν υπάρχει κανένα όριο στη διάρκεια ζωής της. Είναι το μόνο ζώο στον κόσμο που μπορεί να αντιστρέψει τη γήρανση και να ανακτήσει ολόκληρη τη δομή της· να επιστρέψει στην κατάσταση του πολύποδα, δηλαδή στην πρώτη φάση της ζωής της.

Θυμάμαι ότι ήμασταν ενθουσιασμένοι, αλλά δυστυχώς το μόνο που καταφέραμε να ανακαλύψουμε ήταν ότι η διαφορά της *Turritopsis Nutricula* από τα ελάχιστα όντα που διαφοροποιούνταν -να μετατρέπουν δηλαδή τον τύπο των κυττάρων τους- ήταν ότι υπόκειται στη διαδικασία της συνεχούς επαναδιαφοροποίησης, πράγμα που της χάριζε αυτή την αθανασία. Χρειαζόμασταν ακριβά μηχανήματα για να μελετήσουμε αυτή τη μοναδική της ιδιότητα και τότε ίσως να ανακαλύπταμε το μυστικό της αθανασίας.

Αμέσως τον ρώτησα τι σχέση είχε αυτό που βρήκε με τη μέδουσα και εκείνος μου είπε ότι το τελευταίο διάστημα μελετούσε θαλάσσιους

οργανισμούς κοντά σε μεγάλα ρήγματα των ωκεανών. Συγκεκριμένα βρισκόταν στο Περθ της Αυστραλίας, όπου μερικές εκατοντάδες ναυτικά μίλια δυτικά βρίσκεται το ρήγμα της Ντιαμαντίνια, ένα από τα βαθύτερα του κόσμου. Καθώς συνέχιζε τις έρευνές του στον ωκεανό, παρατήρησε μια αδικαιολόγητη παρουσία μεγάλου αριθμού μεδουσών *Turritopsis Nutricula*. Αρχικά δεν του έκανε εντύπωση, καθώς οι συγκεκριμένες είχαν εμφανιστεί πριν χρόνια στην περιοχή της Καραϊβικής και έπειτα απλώθηκαν σε διάφορα σημεία του κόσμου. Το παράξενο ήταν ότι όσο πλησίαζε στο ρήγμα, ο αριθμός τους μεγάλωνε εκθετικά, σε σημείο να παρατηρεί μια τεράστια αποικία αυτών, που παρόμοια δεν είδε ποτέ του.

Αλλά το παράξενο δεν ήταν μόνο αυτό.

Το μέσο μέγεθος της *Turritopsis Nutricula* είναι τέσσερα περίπου χιλιοστά. Οι συγκεκριμένες όμως μέδουσες που υπήρχαν εκεί ήταν πολύ μεγαλύτερες. Και στο Σαν Χοσέ είχε φέρει μια μαζί του για να μου την δείξει.

Δεν χρειάστηκε να πει περισσότερα. Έπρεπε να πάω οπωσδήποτε μαζί του και να τη δω.

Το ίδιο βράδυ έψαχνα από τον υπολογιστή του σπιτιού μου στο σύστημα του ινστιτούτου τις έρευνες που έγιναν. Πράγματι, κάποια συνάδελφος στο παρελθόν είχε ασχοληθεί με αυτό το είδος της μέδουσας. Μάλιστα, διάβασα με ενδιαφέρον ότι το σημείο που πρωτοεμφανίστηκε η *Turritopsis Nutricula* ήταν κοντά στον Παναμά και συγκεκριμένα κάτω από την Καραϊβική, στο ρήγμα του Πουέρτο Ρίκο. Συνήθως, οι μέδουσες αυτές συναντώνται σε βαθιά νερά και δεδομένου ότι δεν μπορούν να πεθάνουν, αναπτύσσουν την παρουσία τους παντού στον κόσμο, και όχι μόνο στα ύδατα της Καραϊβικής.

«Είμαστε μάρτυρες μιας σιωπηλής εισβολής στον κόσμο», έγραψε ολοκληρώνοντας την εργασίας της και ένα ρίγος με κατέβαλε.

Δυστυχώς, η συνάδελφος απεβίωσε εδώ και μερικά χρόνια και δεν μπορούσα να μοιραστώ μαζί της τις απορίες μου.

Αναρωτήθηκα πώς μου διέφυγε αυτή η έρευνα και για ποιο λόγο είχα σταματήσει ν' ασχολούμαι με ένα τέτοιο θέμα που τόσο πολύ με ενθουσίαζε στο πανεπιστήμιο. Αφού με βρήκε το ξημέρωμα χωμένο μέσα στην οθόνη του υπολογιστή μου, αποφάσισα ότι έπρεπε να ετοιμαστώ. Ναι, θα πήγαινα εγώ ο ίδιος στο Χαν Χοσέ. Έπρεπε οπωσδήποτε να δω τη μέδουσα και να τη μελετήσω.

T

Το βράδυ της επόμενης μέρας φτάσαμε στο σπίτι του φίλου μου. Ανυπομονούσα να κατέβω στο εργαστήριό του και να τη δω. Εκείνος ήταν κουρασμένος. Έμοιαζε σαν να μην είχε κοιμηθεί -όπως κι εγώ άλλωστε. Κατεβήκαμε τις σκάλες και βρεθήκαμε σε ένα μεγάλο ακατάστατο χώρο. Σε μια άκρη βρισκόταν ένα ενυδρείο. Το φως που άναψε από την οροφή δεν έφτασε για να φωτίσει το εσωτερικό του, το οποίο ήταν ακόμη βυθισμένο στο σκοτάδι. Αφού ο οικοδεσπότης πάτησε μερικούς διακόπτες, ένα κλινικό φως άναψε μέσα από τη γυάλα.

Μια κοφτή ανάσα βγήκε από τα πνευμόνια μου μηχανικά.

Κοίταξα μέσα στο νερό και το στόμα μου άνοιξε διάπλατα.

Πλησίασα διστακτικά.

Το πλάσμα πίσω από το τζάμι έκανε απαλές κινήσεις, μένοντας όμως σταθερό σε ένα σημείο, σαν να ήταν αγκυροβολημένο και ένα αδύναμο ρεύμα να το κουνούσε.

Κοίταξα τη μέδουσα αποσβολωμένος, μην μπορώντας να πιστέψω το μέγεθός της. Ήταν πάνω από μισό μέτρο και τα πλοκάμια της

απλώνονταν κατά πολύ περισσότερο. Δεν μπορούσα να πω με σιγουριά ότι ήταν η συγκεκριμένη μέδουσα, γι' αυτό και ρωτούσα τον φίλο μου ξανά και ξανά αν πρόκειται όντως γι' αυτήν και δεν είναι απλά μια κοινή μέδουσα. Εκείνος με διαβεβαίωσε ότι είναι η *Turritopsis Nutricula*, δείχνοντάς μου αποδείξεις από τη βιολογική έρευνα.

Γι' αρκετή ώρα καθόμουν σε μια καρέκλα απέναντί της και την κοίταζα κάνοντας χιλιάδες σκέψεις.

Οι κουβέντες ήρθαν και πάλι στα χείλη μας και ο φίλος μου άρχισε να αναλύει την πρότασή του. Μου εξήγησε ότι είναι σημαντικό να μην το μάθει κανείς και ότι έπρεπε να το μελετήσουμε μόνοι μας, καθώς ήμασταν ενόψει μιας συνταρακτικής αποκάλυψης. Στο μέρος που βρισκόταν είχε τον απαραίτητο εξοπλισμό για να κατέβουμε σε μεγάλο βάθος όπως επίσης και εχέμυθα άτομα που θα μας βοηθούσαν.

Τα λόγια του με προβλημάτισαν. Δεν είχε όμως άδικο. Ήταν η ευκαιρία που περίμενα μια ζωή. Όλο αυτό μπορούσαμε να το καρπωθούμε μόνοι μας. Ποιος ξέρει τι περισσότερο θα βρίσκαμε αν κατεβαίναμε σε εκείνο το ρήγμα. Ίσως αυτήν τη φορά να φτάναμε στο μυστικό της αθανασίας. Γι' αυτό λοιπόν δεν έφερα αντίρρηση. Άλλωστε ήταν δική του η έρευνα.

Δεν χρειάστηκε να το σκεφτώ και πολύ. Αρχίσαμε άμεσα να ετοιμάζουμε το ταξίδι για την Αυστραλία. Με τη δουλειά δεν είχα πρόβλημα. Είχα ελευθερία κινήσεων. Μ' εμπιστεύονταν γιατί οι έρευνές μου ήταν πάντα ενδιαφέρουσες. Μόνο που αυτήν τη φορά δεν χρειαζόταν να ξέρουν.

T

Το βράδυ έβλεπα εφιάλτες. Βρισκόμουν σε μεγάλο βάθος και το σκοτάδι ήταν πυκνό. Κολυμπούσα χωρίς να έχω ανάγκη το οξυγόνο. Ψάρια και θαλάσσια όντα ιρίδιζαν σε διάφορα σημεία γύρω μου χωρίς όμως να προέρχεται ίχνος φωτός από πουθενά.

Τότε ένιωσα μια παρουσία. Δεν μπορούσα να προσδιορίσω τι ήταν. Δεν την έβλεπα, δεν την άκουγα. Απλά την ένιωθα μ' έναν τρόπο που δεν μπορούσα να εξηγήσω. Έπαιζε με τα συναισθήματά μου σαν να μπορούσε να εισβάλλει στο μυαλό μου και να το ελέγχει.

Έφαχνα για ώρες, ίσως και μέρες -τ' όνειρο έμοιαζε αχανές- αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω πού ήταν. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν υπήρχε στ' αλήθεια ή ήταν στο μυαλό μου.

Το πρωί που ξύπνησα αισθανόμουν και πάλι ότι είχαν περάσει μέρες αλλά ταυτόχρονα ένιωθα μια κούραση σαν να κοιμήθηκα μονάχα λίγα λεπτά.

T

Τρεις μέρες αργότερα φτάσαμε στο Περθ. Ο ενθουσιασμός μου ήταν τεράστιος. Ωστόσο, επισκιάζόταν από την κούραση που με κατέβαλε διαρκώς. Τις νύχτες δεν κοιμόμουν καλά. Έβλεπα κάθε βράδυ τον ίδιο εφιάλτη. Καταλάβαινα ότι και στον φίλο μου συνέβαινε το ίδιο -όπως και εκείνος για μένα- αλλά δεν ρώτησε κανείς από τους δυο μας.

Το πρώτο βράδυ συναντηθήκαμε με δύο άτομα. Θα μας βοηθούσαν με την αποστολή. Ο ένας διέθετε ένα βαθυσκάφος το οποίο μπορούσε να μας κατεβάσει σε αρκετά μεγάλο βάθος. Ισχυριζόταν ότι μπορούσε να μας πάει μέχρι τον πάτο της τάφρου αλλά ο φίλος μου φάνηκε να αμφιβάλλει γι' αυτό. Το σίγουρο ήταν ότι μπορούσε να μας πάει βαθιά

και να μελετήσουμε καλύτερα το φαινόμενο της αποικίας των μεδουσών.

Ο άλλος ήταν χρόνια ναυτικός και δύτης και μπορούσε να μας εξασφαλίσει τον απαραίτητο εξοπλισμό όπως στολές κατάδυσης, μπουκάλες οξυγόνου και γενικά θα βοηθούσε σε περίπτωση που έπρεπε να βγούμε εκτός σκάφους.

Από ό,τι φάνηκε, ο φίλος μου είχε βρει άτομα να τον στηρίζουν και τα συγκεκριμένα έδειχναν να είναι τα καταλληλότερα γι' αυτό που ετοιμαζόμασταν να κάνουμε. Είχε επενδύσει, επίσης, αρκετά χρήματα –είχε κι εκείνος εξειδικευμένο εξοπλισμό– κι όπως φάνηκε η σκληρή δουλειά, απέδωσε. Και το εκτίμησα πολύ που μοιράστηκε αυτή την ανακάλυψη μαζί μου.

Αργότερα όμως θα το μετάνιωνα.

Συζητήσαμε για την αποστολή. Ο ναυτικός, με μια πρόχειρη κατάδυση που έκανε, παρατήρησε ότι ήδη υπήρχαν μέδουσες σε χαμηλό βάθος και όσο πήγαινε βαθύτερα έβλεπε να μεγαλώνουν σε αριθμό και μέγεθος. Η συγκεκριμένη που έφερε ο φίλος μου στο Σαν Χοσέ βρέθηκε στα εκατό μέτρα περίπου.

Η επόμενη μέρα θα αναλωνόταν σε προετοιμασία, κυρίως σε μια γρήγορη εκπαίδευση σχετικά με την κατάδυση. Τη μεθεπόμενη θα ξεκινούσαμε.

T

Το βράδυ είδα πάλι τον εφιάλτη αλλά πιο έντονο. Ήμουν στο ίδιο σημείο, μόνο που αυτή τη φορά εκατοντάδες μέδουσες περιφέρονταν γύρω μου. Τα μεγέθη τους ποίκιλαν. Μικρά και μεγάλα πλοκάμια μου χάιδευαν απαλά το σώμα αλλά αντί για τσούξιμο, μού άφηναν μια παράξενη αίσθηση που δεν ήξερα αν με ευχαριστούσε ή με ενοχλούσε. Κάτι στο βάθος έδειχνε να κινείται, αλλά δεν ήταν ξεκάθαρο. Μια

υποφία φωτός έδειχνε να εμφανίζεται πίσω του και να τονίζει ελαφρώς και σε αραιά διαστήματα το περίγραμμά του. Το σχήμα του ήταν αλλόκοτο. Έμοιαζε με μια τεράστια μέδουσα, αλλά δεν μπορούσα να πω με σιγουριά.

T

Τη μεθεπόμενη βρισκόμασταν μέσα στο βαθυσκάφος και όλα ήταν έτοιμα για την κατάδυση. Οι δύο συνεργάτες του φίλου μου μας κατσάδιασαν αμφότερους καθώς μας είχαν πει από την προηγούμενη μέρα να είμαστε ξεκούραστοι για την αποστολή, πράγμα το οποίο δεν έγινε. Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο και διαπιστώσαμε πόσο χάλια φαινόμασταν. Κι όλη αυτή η κούραση εξαιτίας των ονείρων. Εφιάλτες που ξεκίνησαν από τη στιγμή που αντικρίσαμε την *Turritopsis Nutricula*. Δεν υπήρχε κάτι όμως για να απολογηθούμε. Δεν ήταν δικό μας το φταίξιμο και δεν υπήρχε τρόπος να αποφευχθεί.

Αφού κάναμε όλους τους απαραίτητους ελέγχους, το βαθυσκάφος ξεκίνησε την καθοδική του πορεία. Το ταξίδι μας στο ρήγμα της Ντιαμαντίνα είχε ξεκινήσει. Ο εσωτερικός χώρος του σκάφους δεν ήταν μεγάλος ωστόσο καθόμασταν όλοι άνετα. Μεγάλες γυάλινες επιφάνειες επέτρεπαν να κοιτάζουμε καθαρά τον βυθό. Βοηθούσαν όμως και οι τεράστιοι προβολείς που φώτιζαν την περίμετρό μας κατά πολλά μέτρα. Δεν σταμάτησα να κοιτάζω ενθουσιασμένος το βυθό, που όλο και άλλαζε καθώς κατεβαίναμε. Είχα βρεθεί αμέτρητες φορές κάτω από τον νερό για τις μελέτες μου στο ινστιτούτο αλλά τώρα ήταν διαφορετικά. Τώρα ήμασταν μόνοι και χωρίς επίβλεψη. Και το πιο σημαντικό, κάτι πολύ μεγάλο μας περίμενε εκεί. Το ένιωθα.

Καταδυθήκαμε αρκετά μέτρα αλλά δεν είδαμε ακόμη μέδουσες. Ενδεχομένως να περάσαμε δίπλα από πολλές *Turritopsis Nutricula* αλλά

το κανονικό τους μέγεθος δεν επέτρεπε να τις δούμε, πάρα μόνο από πολύ κοντά. Ωστόσο, δεν άργησε η στιγμή της συνάντησης.

Μόλις το βαθύμετρο έφτασε στα πεντακόσια μέτρα μια από αυτές μας προσπέρασε και συνέχισε αμέριμνη την πορεία της. Ήταν λίγο μικρότερη απ' αυτήν που βρήκε ο φίλος μου ωστόσο ήταν διαφορετικά να τη βλέπω να αιωρείται στον βυθό ελεύθερη. Την κοιτάξαμε όλοι ενθουσιασμένοι και ο καπετάνιος μάς ενημέρωσε ότι είχαμε μόλις φτάσει πάνω ακριβώς από το ρήγμα και η πορεία μας ήταν πλέον κάθετη. Μια ακόμη εμφανίστηκε και σαν να έδωσε το ελεύθερο και στις υπόλοιπες, ένα τεράστιο κοπάδι απ' αυτές γέμισε το οπτικό μας πεδίο.

Εστιάσαμε το βλέμμα μας στο εντυπωσιακό θέαμα. Ακόμη και οι συνεργάτες του φίλου μου, που διηύθυναν το βαθυσκάφος, μαγεύτηκαν. Εκατοντάδες αθάνατες μέδουσες αιωρούνταν ανάλαφρα πότε αντανακλώνοντας το φως των προβολέων και πότε αφήνοντάς το να περνάει μέσα από το ημιδιάφανο σώμα τους, το οποίο διακρινόταν από ένα γαλάζιο χρώμα, που άλλαζε αποχρώσεις από μέδουσα σε μέδουσα. Τα λεπτά τους πλοκάμια κρέμονταν κατά δεκάδες σαν κρόσσια. Τα μεγέθη τους ποικίλαν και κάπου εκεί ανάμεσά τους διέκρινα την πρώτη μέδουσα που ξεπερνούσε το ένα μέτρο.

Ήταν απίστευτο. Όσο πηγαίναμε βαθύτερα τα κοπάδια πλήθαιναν και τα μεγέθη τους όλο και μεγάλωναν. Εκατοντάδες μέδουσες αιωρούνταν σε κοπάδια. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Γελούσα σαν χαζός και προσπαθούσα να βάλω σε μια σειρά τις σκέψεις μου. Φοβόμουν ότι ξαφνικά θα χαθούν όλες και δεν θα προλάβουμε να συλλέξουμε κάποια απ' αυτές. Έπρεπε όμως να πάμε βαθύτερα. Πίστευα ότι είχαμε κι άλλα να ανακαλύψουμε.

Κοίταξα το βαθύμετρο. Είχαμε φτάσει στα χίλια μέτρα. Ποτέ ξανά δεν είχα πάει τόσο βαθιά και μαζί με τον ενθουσιασμό ένιωσα και μια

μικρή δυσφορία. Για λίγο ακούμπησα το κεφάλι μου στους πήχεις μου και ο καπετάνιος, που με είδε, μού είπε ότι είναι φυσιολογικό λόγω του μεγάλου βάθους. Ωστόσο, εκείνη η δυσφορία δεν ήταν τόσο σωματική όσο ψυχολογική. Κάτι άρχισε να με τρώει μέσα μου. Σαν κάτι να είχε εισβάλλει στο μυαλό μου και να έπαιζε με τα συναισθήματά μου.

Θυμήθηκα τ' όνειρο.

Ο φίλος μου με έβγαλε από τις σκέψεις όταν με φώναξε να δω έξω από το τζάμι. Το θέαμα με έκανε να ξεχάσω τα πάντα.

Όλα τα κοπάδια είχαν μείνει πίσω μας και στο βάθος πλησιάζαμε ένα μικρότερο -τρεις μέδουσες για την ακρίβεια. Το εντυπωσιακό με αυτές ήταν ότι το μέγεθός τους ξεπερνούσε κατά πολύ όχι απλά το μέγεθος όσων είδαμε μέχρι εκείνη τη στιγμή, αλλά οποιασδήποτε μέδουσας. Είχα διαβάσει ότι υπήρχαν μέδουσες παρόμοιου μεγέθους, αλλά δεν είχα αντικρίσει καμία ποτέ μου. Η καμπάνα της ήταν πάνω από ενάμιση μέτρο και τα πλοκάμια ξεπερνούσαν τα τέσσερα. Ίσως και τα πέντε. Δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος.

Τις πλησιάσαμε και περάσαμε αργά από δίπλα τους. Το κύριο σώμα τους ήταν εντελώς ακίνητο και το μόνο που κουνιόταν ήταν τα πλοκάμια τους. Η στάση του σώματός τους μεταφραζόταν στο μυαλό μου ως απειλητική καθώς δεν κινούνταν ανέμελα, όπως οι υπόλοιπες. Έμοιαζαν να στέκονται σαν φρουροί και να μας κοιτάζουν καχύποπτα με τα αόρατα μάτια τους. Οι υπόλοιποι τρεις στο βαθυσκάφος δεν έδειχναν να μοιράζονται τον προβληματισμό μου. Ο φίλος μου προσπαθούσε να δει κάθε λεπτομέρεια επάνω τους, γουρλώνοντας τα μάτια του διαρκώς.

Ο καπετάνιος ρώτησε αν θέλουμε να σταματήσει για λίγο ώστε να τις εξετάσουμε πιο προσεκτικά. Κοιταχτήκαμε με τον φίλο μου και αποφασίσαμε τελικά να συνεχίσουμε, κάτι για το οποίο όμως άρχισα να μην είμαι σίγουρος. Η χαρά μου άρχισε να επισκιάζεται από ένα

απροσδιόριστο συναίσθημα. Κλειστοφοβία και τρόμος για το άγνωστο άρχισαν να με τυλίγουν. Η ασφάλεια και το σθένος που με χαρακτήριζαν στις υποθαλάσσιες αναζητήσεις μου, ξαφνικά εξανεμίστηκαν και τη θέση τους πήρε μια καχυποψία και ένας λανθάνοντας φόβος, ο οποίος εξελισσόταν σε κάτι άλλο μεγαλύτερο.

Το βαθυσκάφος άφησε πίσω του τις τρεις μέδουσες –οι οποίες παρέμειναν στην ίδια θέση– και βυθίστηκε στα χίλια πεντακόσια μέτρα. Από κει και πέρα δεν υπήρχε τίποτα ούτε ψάρια ούτε άλλοι θαλάσσιοι οργανισμοί. Φτάσαμε στα δύο χιλιάδες μέτρα. Τίποτα.

Μια ανησυχία απλώθηκε στο εσωτερικό της καμπίνας καθώς οι προσδοκίες μας έδειχναν να βυθίζονται, όπως το βαθυσκάφος. Η δική μου ανησυχία ήταν μεγαλύτερη. Για την ακρίβεια, δεν ήξερα τι ήθελα εκείνη τη στιγμή. Να ξαναδώ τις μέδουσες; Να δω κάποιες απ' τις πρώτες που έδειχναν άκακες; Να μη δω τίποτα και να φύγουμε επιτέλους από κει; Δεν ήμουν σίγουρος. Το μόνο που ένιωθα ήταν ότι ο φόβος μου συνέχισε να μεγαλώνει, ώσπου...

Κάτι μας ταρακούνησε έντονα. Το βαθυσκάφος γύρισε σχεδόν σε ορθή γωνία ξαφνικά και επέστρεψε πάλι στη θέση του. Κοιταχτήκαμε έντρομοι. Ο καπετάνιος έλεγξε τα όργανα και προσπάθησε να καταλάβει από το σόναρ τι έγινε. Κάτι μακρόστενο μας είχε αρπάξει για λίγο και έπειτα μας άφησε. Δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι ήταν. Ο άλλος συνεργάτης τον ρώτησε τι ήταν, αλλά εκείνος δεν ήξερε να του απαντήσει.

Ταρακουνηθήκαμε ξανά. Αυτήν τη φορά πιο έντονα. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε και η θερμοκρασία του σώματός μου ανέβαινε. Κοίταξα έξω αλλά δεν φαινόταν τίποτα. Μονάχα οι δέσμες των προβολέων που τρυπούσαν τον βυθό, χωρίς να αποκαλύπτουν τίποτα. Κοίταξα έπειτα το βυθόμετρο.

Πάγωσα.

Το κοίταξα καλύτερα.

Ήμασταν στα έξι χιλιάδες μέτρα. Ο καπετάνιος το κοίταξε μαζί μου και χλόμιασε. Ρώτησα αν χάλασε εξαιτίας των κραδασμών, αλλά εκείνος μου απάντησε ότι αν συνέβαινε κάτι τέτοιο το βυθόμετρο δεν θα έδειχνε τίποτα. Ήμασταν πράγματι τόσο βαθιά.

Μια ανατάραξη μας έκανε, αυτή τη φορά, να χτυπήσουμε δυνατά στα τοιχώματα και να πέσουμε όλοι κάτω. Σηκώθηκα αργά από το πάτωμα και είδα τους υπόλοιπους να έχουν χάσει τις αισθήσεις τους. Ένας επαναλαμβανόμενος ήχος από το κέντρο ελέγχου προειδοποιούσε για κάτι κακό. Σηκώθηκα απότομα και είδα το ένα τζάμι ραγισμένο. Σκέφτηκα ότι δεν θα άντεχε με τόση πίεση που είχε σε αυτό βάθος. Έπρεπε να ετοιμαστώ για τα χειρότερα. Έπρεπε να βάλουμε άμεσα τις στολές μας. Έτρεξα προς τον φίλο μου και προσπάθησα να τον ξυπνήσω αλλά μάταια. Έχανε αίμα. Είχε χτυπήσει και χρειαζόταν νοσοκομείο. Το ίδιο και οι υπόλοιποι.

Πανικοβλήθηκα, αλλά το αίσθημα της αυτοσυντήρησης υπερίσχυσε. Έβαλα γρήγορα τη στολή μου και έμεινα όρθιος να κοιτάζω τον θάλαμο.

Το ράγισμα μεγάλωνε.

Όλοι ήταν ακόμη αναίσθητοι.

Ήχοι από το κέντρο ελέγχου ακούγονταν σαν τρελοί.

Το βυθόμετρο έδειχνε επτά χιλιάδες μέτρα.

Η λογική έλεγε ότι έπρεπε να βγω από κει γιατί το τζάμι θα έσπαγε από στιγμή σε στιγμή.

Τα μάτια μου βούρκωσαν και χώθηκα στον θάλαμο αποσυμπίεσης. Τράβηξα τον μοχλό και αποχαιρέτησα το βαθυσκάφος μαζί με τους συνεργάτες μου. Όλα τελείωσαν ξαφνικά.

Η δεύτερη πόρτα με τίναξε έξω... και τότε έγιναν δύο πράγματα ταυτόχρονα.

Το τζάμι έσπασε, δημιουργώντας μια μικρή έκρηξη νερού και οξυγόνου.

Το βαθυσκάφος ακούμπησε στον πάτο της θάλασσας.

Κοίταξα έντρομος γύρω μου.

Ήμασταν στον πάτο της τάφρου.

Κάτι παραπάνω από επτά χιλιάδες μέτρα βάθος.

Πώς φτάσαμε εκεί κάτω; Είχε περάσει λιγότερο από μία ώρα. Δεν ήταν δυνατόν. Ένωσα την πίεση να με συνθλίβει. Δεν ήμουν συνηθισμένος σε τέτοιο βάθος. Το νερό ήταν παγωμένο. Για μερικά δευτερόλεπτα επικράτησε απόλυτη ησυχία. Ένωσα μια απέραντη μοναξιά και απομόνωση να με σκοτώνει.

Και τότε ήρθε το επιστέγασμα σε όλη αυτή την παράνοια.

Η παρουσία από το όνειρο. Βρισκόταν κοντά μου, αλλά δεν μπορούσα να το δω. Ήταν όμως πολύ μεγάλο. Το ένιωθα. Το βλέμμα μου ήταν καρφωμένο προς την κατεύθυνσή του, ώσπου ένα αχνό φως άρχισε να του τονίζει το περίγραμμα.

Ήταν χαώδες.

Εκατοντάδες μέτρα που δεν μπορούσα να υπολογίσω.

Ένα πλάσμα που έμοιαζε περισσότερο με χταπόδι παρά με μέδουσα.

Αλλά δεν ήταν τίποτα από τα δύο.

Αυτό ήταν η πηγή των αθάνατων μεδουσών; Αυτό ήταν η πηγή της αθανασίας; Αν αυτό το πλάσμα ήταν αθάνατο τότε δεν υπήρχε κανένα μυστικό της αθανασίας. Η ανθρωπότητα ήταν χαμένη.

«Είμαστε μάρτυρες μιας σιωπηλής εισβολής στον κόσμο...», θυμήθηκα τα λόγια της συναδέρφου μου.

Ένα πλοκάμι τύλιξε απαλά το σώμα μου, γλιστρώντας ανάλαφρα γύρω μου. Δεν υπήρχε λόγος να φέρω αντίσταση. Το πλάσμα με σήκωσε

αρκετά μέτρα ψηλότερα και φάνηκε να με παρατηρεί μέσα από τη σκοτεινή μορφή του. Οι βεντούζες άρχισαν να ρουφούν κάτι από μέσα μου. Ένιωθα την ψυχή μου να γλιστράει το ίδιο απαλά. Τα τελευταία λεπτά της ζωής μου έγινα μάρτυρας ενός πλάσματος που ίσως να έφερε το τέλος του κόσμου. Η αθανασία ήταν μονάχα δική του και κανενός άλλου. Και όποιος προσπαθούσε να του την πάρει θα μετάνιωνε οικτρά.

Λίγο πριν χαθώ για πάντα, άκουσα αχνά μερικές λέξεις να έρχονται από το μέρος του.

«*Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu wgah'nagl fhtagn²*».

² Σε αυτό το σπίτι, ο νεκρός Κθούλου περιμένει και ονειρεύεται.

ΣΙΚΛΩΜΕΝΑ

Στέκεται εκεί και με κοιτάζει. Ανάμεσα στα δέντρα, ντυμένη στα λευκά. Μου λέει γι' αυτήν. Για τα παιδικά της χρόνια. Για τις λέξεις που έλεγε λάθος... Σικλώμενα. Είναι όμορφη. Πάντα ήταν. Τώρα όμως γίνεται ένα με την ομίχλη. Η υγρασία την καταπίνει στα λευκά της φουστάνια. Χάνεται...

Εύπνησα ιδρωμένος. Ξανά. Πολύ συχνά τελευταία. Στάθηκα στην άκρη του κρεβατιού και βαριανάσαινα. Ήταν χάραμα. Ο ήλιος είχε κοκκινίσει την ανατολή και ετοίμαζε τον ουρανό για το φως που θα εξαπέλυε σε λίγα λεπτά. Σηκώθηκα και πλησίασα το παράθυρο. Απόλυτη ησυχία. Τα ξεραμένα δάκρυα στα μάγουλα μου τράβηξαν απαλά το δέρμα. Έκλαιγα πάλι στον ύπνο μου. Δεν μου έκανε εντύπωση όμως. Κόντευαν ήδη δέκα μήνες, αλλά ο χαμός της έμοιαζε να είναι τόσο κοντά. Ο ήλιος απέναντί μου ξεκινούσε με νέα ελπίδα αλλά εγώ βυθιζόμουν στην απελπισία του χαμού της. Ένιωθα ότι δεν θα το ξεπερνούσα ποτέ.

Σ

Πήγα στη δουλειά. Με βοηθούσε μερικές φορές να ξεχαστώ, αλλά η σαπίλα μέσα μου μου έτρωγε τα σωθικά. Οι συνάδελφοι με κοίταζαν παράξενα στο γραφείο. Θεώρησαν ότι θα ήμουν καλύτερα μέχρι τότε, αλλά εγώ παρέμενα εκεί, σ' εκείνη την τραγική κατάσταση. Ξεκίνησα να γράφω στον υπολογιστή προσπαθώντας να συγκεντρωθώ. Το γραφείο μου ήταν άδειο σαν την ψυχή μου. Πέρα από τον υπολογιστή και μια μικρή επιγραφή με τ' όνομά μου, δεν υπήρχε τίποτα άλλο. Δεν είχε νόημα άλλωστε. Όλα γύρω μου έμοιαζαν ψεύτικα. Σαν να ζούσα σε μια κακή προβολή της παλιάς μου ζωής.

Συνέχισα να δακτυλογραφώ. Η δουλειά έτρεχε και έπρεπε να την κάνω σωστά, εάν ήθελα να την κρατήσω. Το αφεντικό ήταν ανεκτικό. Αλλά μέχρι τότε; Δεν μπορούσε να κρατήσει στο γραφείο του έναν ζωντανό νεκρό, ο οποίος θα θρηνούσε τη γυναίκα του επ' άπειρον. Σ' αυτό τουλάχιστον έπρεπε να προσπαθήσω να κρατηθώ όρθιος. Τα κατάφερα όσο μπορούσα.

Πλησίαζε μεσημέρι και κάθισα στην κουζίνα για το καθιερωμένο διάλειμμα των δώδεκα. Η έντονη μυρωδιά του γαλλικού καφέ ξυπνούσε τις αισθήσεις πριν ακόμη εισέλθει στον οργανισμό. Ήπια την πρώτη γουλιά και ένιωσα την αγαλλίαση. Αισθάνθηκα σαν να ξεκουραζόμουν από μια υπερβολικά επώδυνη διαδικασία. Κάθε κουράγιο για δουλειά αλλά και για οτιδήποτε, είχε χαθεί δια παντός. Η προσπάθεια να παραμείνω συνεπής στις υποχρεώσεις της δουλειάς και της ζωής μου, έμοιαζαν σαν κάτεργο. Ήθελα να φύγω όσο πιο μακριά γινόταν, μακριά απ' όλους και όλα και να κλειστώ σ' ένα σπίτι... να κλειστώ στον εαυτό μου.

«Πώς είσαι;» ακούστηκε μια φωνή σαν μέσα από όνειρο.

Γύρισα στο πλάι και είδα μια συνάδελφο να με κοιτάζει μ' ένα αθώο ύφος. Την κοίταξα σαν να ήταν κάτι παράξενο. Δεν συνήθιζα να μου απευθύνουν τον λόγο. Δεν το ήθελα άλλωστε.

«Καλά», είπα απλά.

«Πώς τα περνάς αυτόν τον καιρό; Πιστεύω ότι είσαι κάπως καλύτερα, έτσι δεν είναι;»

Πήγα να γελάσω. Να τη ρωτήσω αν με κοροϊδεύει. Να της πω ότι είμαι ράκος. Ένας νεκρός που βρίσκεται από λάθος ανάμεσα στους ζωντανούς, αλλά δεν είχα το κουράγιο ούτε αυτό να κάνω.

«Καλύτερα», είπα. Πάνω απ' όλα δεν ήθελα κανείς να ξέρει τι γίνεται μέσα μου, κι ας ήταν ξεκάθαρο πια.

«Ξέρεις... αν θέλεις, έλα κανένα βράδυ να τα πούμε στο σπίτι. Μπορείς να ανοιχτείς σε μένα», είπε και καθώς την κοίταξα, ένα λάγνο βλέμμα αχνοφάνηκε στο πρόσωπό της. Με πολιορκούσε κατά διαστήματα, αλλά ποτέ δεν ενέδωσα. Απ' ό,τι φάνηκε βρήκε την ευκαιρία να με πλευρίσει τώρα που ένιωθα ευάλωτος. Το μόνο όμως που κατάφερε ήταν να με κάνει να τη σιχαθώ περισσότερο.

«Δεν είμαι σε φάση», είπα, και αφήνοντας το φλιτζάνι μου στον πάγκο έφυγα για το γραφείο μου.

Σ

Η ώρα πέρασε γρήγορα και επέστρεψα στο σπίτι. Δεν ήθελα να έρχεται εκείνη η στιγμή της μέρας, γιατί εκεί οι σκέψεις ήταν εντονότερες. Τίποτα δεν μου αποσπούσε την προσοχή απ' αυτές, πόσο μάλλον όταν κοιμόμουν κιόλας. Δεν ήθελα να κοιμάμαι. Εκείνο το παράξενο όνειρο μού την έφερνε κάθε βράδυ στον ύπνο και με διέλυε. Την έβλεπα σ' εκείνο το ορεινό μέρος από το οποίο είχαμε περάσει τυχαία σε κάποιες διακοπές μας, το μέρος με το αστείο όνομα. Δεν ξέρω γιατί εμφανιζόταν πάντα εκεί. Ίσως γιατί το λέγαμε μετά για καιρό. Δεν ξέρω.

Φτάνοντας στο σπίτι, είχα σκοπό να κάνω ένα μπάνιο και να φύγω. Δεν ήξερα για πού. Απλά ν' αλλάξω παραστάσεις. Να ξεχαστώ για λίγο, μέχρι να επιστρέψω και πάλι στο βούρκο της καθημερινότητας και να σαπίζω καθημερινά με την ανάμνησή της. Άλλωστε, θα δούλευα ξανά τη Δευτέρα, οπότε είχα χρόνο να λείψω για λίγο.

Λίγο πριν μπω όμως ένα γράμμα στην πόρτα μου με έκανε ν' απορήσω. Έγραφε μονάχα τ' όνομά και τη διεύθυνσή μου, με πολύ πρόχειρα γράμματα. Μπήκα μέσα και το άνοιξα κατευθείαν. Ένα ρίγος με διαπέρασε πριν δω καν τι έχει μέσα. Έσκισα τον φάκελο και

τράβηξα ένα βρώμικο χαρτί. Χώμα βγήκε από μέσα το οποίο ακούστηκε να πέφτει στο πάτωμα.

Κράτησα τη σελίδα στα χέρια μου κι έμεινα να κοιτάζω παγωμένος τις λίγες λέξεις που φιλοξενούσε ανάμεσα στις καφετί, χωμάτινες δαχτυλιές.

Έλα στο Δακί

Δανάη

Για μερικά λεπτά διάβαζα ξανά και ξανά τις λέξεις, προσπαθώντας να καταλάβω τι σήμαινε αυτό. Ήθελα τόσο πολύ να πιστέψω ότι ήταν μια πολύ κακόγουστη φάρσα, αλλά δεν γινόταν. Κανείς δεν ήξερε για το αστείο μας, για εκείνο το μέρος που κοροϊδευάμε. Και το κυριότερο: όσο πρόχειρα κι αν έδειχναν αυτά τα γράμματα... ήταν ο γραφικός χαρακτήρας της Δανάης, της χαμένης από μήνες γυναίκας μου. Κι αυτό ήταν που με κατακεραύνωσε από την πρώτη στιγμή που διάβασα εκείνες τις λέξεις. Εκείνος ο γραφικός χαρακτήρας μου τράβηξε τα σωθικά και μου τα έριξε στο πάτωμα μαζί μ' εκείνο το χώμα.

Το χαρτί ξαφνικά τρεμούλιασε στα χέρια μου και τα μάτια μου ξεχείλισαν από δάκρυα. Γονάτισα και ένιωσα το χώμα να μου τρυπάει τα γόνατα. Έκλαψα για ώρα. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτή την απρόσμενη εμφάνιση της. Μύρισα το χαρτί και μπορούσα ν' αισθανθώ το άρωμά της. Δεν ξέρω αν ήταν πραγματικότητα ή το φανταζόμουν, αλλά οι οσφρητικοί μου αισθητήρες έστελναν κάποια πολύ συγκεκριμένα μηνύματα στο μυαλό μου. Μηνύματα που ξυπνούσαν παλιές αναμνήσεις. Νοσταλγία μιας παλιάς ζωής που διέκοψε ένας ξαφνικός θάνατος.

Το κρατούσα για ώρα στα χέρια μου μέχρι ν' αποφασίσω τι θα κάνω. Το κάλεσμά της ήταν ξεκάθαρο και οι αμφιβολίες που με

κρατούσαν πίσω ήταν ελάχιστες. Δεν μπορούσε κάποιος να κάνει ένα τέτοιο αστείο, μιας και αυτό που έγγραφε εδώ ήταν καθαρά μεταξύ εκείνης κι εμένα. Τι είχε να κερδίσει;

Από την άλλη, αναρωτήθηκα τι να συνέβαινε. Η Δανάη είχε πεθάνει. Την είχα θάψει πριν δέκα μήνες κι έκλαιγα για μέρες πάνω από τον τάφο της. Δεν ήταν δυνατόν να με καλεί να πάω εκεί. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Ο διαρκής θρήνος που διένυα το τελευταίο διάστημα μου είχε σμπαραλιάσει το μυαλό. Δεν μπορούσα να σκεφτώ λογικά.

Σηκώθηκα όρθιος και μπήκα στο μπάνιο. Έριξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου και το άφησα να στεγνώσει χωρίς να το σκουπίσω. Κοιτάχτηκα για λίγο στο καθρέφτη και είδα στα μάτια μου εκείνη τη σπίθα ελπίδας πως ίσως να την έβλεπα και πάλι. Μου έλειπε τόσο πολύ που ακόμη και το παραμικρό θα με έκανε να γεμίσω ελπίδες.

Βγήκα από το μπάνιο και πήρα ξανά το γράμμα στα χέρια μου. Η καρδιά μου άρχισε πάλι να σφυροκοπά. Ήταν τόσο αληθινό. Θα ορκιζόμουν ότι γράφτηκε από τα χέρια της. Το μύρισα ξανά. Η παρουσία της ήταν ποτισμένη παντού. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν λίγο μετά τις δύο. Κοίταξα αποφασιστικά προς την πόρτα. Είχα σκοπό να φύγω έτσι κι αλλιώς, συνεπώς αυτό ήταν ένα κίνητρο ακόμη για να ξεκινήσω αυτό το παράξενο ταξίδι. Μόνο που αυτό δεν θα με βοηθούσε να ξεχάσω...

Πήρα μερικά πράγματα και έφυγα. Η καρδιά μου εξακολουθούσε να χτυπάει λίγο παραπάνω από το κανονικό.

Σ

Πριν μερικά χρόνια κάναμε μια χειμερινή διαδρομή στη δυτική Ελλάδα. Είχαμε δει τα Ζαγοροχώρια και κατεβαίναμε προς την Πρέβεζα. Κάνοντας μια στάση στη Λίμνη του Ζηρού περάσαμε από ένα μικρό χωριό το οποίο λεγόταν Δακί. Ο δρόμος μας έβγαλε εντελώς τυχαία εκεί, μιας και είχαμε χάσει τον προορισμό εξαιτίας μιας πινακίδας που είδα λανθασμένα. Είχε δεν είχε πενήντα κατοίκους, μιας και όλα τα σπίτια του βρίσκονταν επάνω στον επαρχιακό δρόμο που διέσχιζε το χωριό -λόγω της μορφολογίας του- και μπορούσες να τα μετρήσεις. Το θέμα με αυτό το μέρος ήταν απλά και μόνο τ' όνομα του, το οποίο, επειδή μας φάνηκε αστείο -δίχως κάποιο ιδιαίτερο λόγο- το κοροϊδέψαμε εκείνη τη στιγμή και συνεχίσαμε να το κάνουμε για ώρα, κάνοντάς το ένα ανεξίτηλο περιστατικό της ζωής μας. Ακόμη και μετά από καιρό, συνεχίζαμε να λέμε αστεία για το όνομα του χωριού σε διάφορες κουβέντες μας.

Σ

Οδηγούσα για ώρες. Είχα ξεκινήσει για τη λίμνη του Ζηρού, μιας και ήταν το μόνο κοντινό μέρος που θυμόμουν για να πάω εκεί. Η διαδρομή από την Κομοτηνή ήταν μεγάλη. Θα έφτανα αρκετά αργά εκεί και δεν σκέφτηκα καθόλου το πού θα διανυκτέρευα. Το μυαλό μου περιστρεφόταν μονάχα γύρω από τη Δανάη και το πώς θα βρω πάλι το χωριό. Είχα χαθεί τότε και δεν είχα κάποιο χάρτη μαζί μου για να με καθοδηγήσει.

Γύρω στις οκτώ το βράδυ είχα σταματήσει για καύσιμα σ' ένα χωριό ανάμεσα στη Φιλιππιάδα και στη λίμνη. Η οδήγηση με είχε καταπονήσει αρκετά. Είχα πολύ καιρό να οδηγήσω τόση ώρα. Μετά τον θάνατο της

Δανάης είχα μείνει κλεισμένος στο σπίτι για καιρό χωρίς να πηγαίνω πουθενά. Έκανα μόνο τα βασικά κι αυτά γύρω από σπίτι μου. Το αυτοκίνητο το χρησιμοποιούσα μόνο για τη δουλειά και κάποιες δουλειές εκτός πόλης που δεν μπορούσα ν' αποφύγω.

Ο Οκτώβρης εδώ ήταν κρύος όπως και πίσω στην Κομοτηνή. Ένας αέρας στροβιλιζόταν ανάμεσα σε δεκάδες γέρικα έλατα που οι κορυφές τους χάνονταν μέσα στο μαύρο της νύχτας. Θαρρείς κι έξυναν κρυφά τον ουρανό έτσι πως τα κουνούσε δυνατά ο οκτωβριανός αέρας. Έπινα ένα καυτό τσάι πίσω από το τζάμι που κρατούσε τη ζέστη μέσα στη μικρή καφετέρια του βενζινάδικου. Ο υπάλληλος έδειχνε ν' απολαμβάνει τη νέκρα που επικρατούσε στο απόμερο πρατήριο βενζίνης, διαβάζοντας ένα περιοδικό και καπνίζοντας με την ησυχία του ένα τσιγάρο, το οποίο καιγόταν κατά κύριο λόγο μόνο του σε ένα βρώμικο τασάκι δίπλα του. Όλα έδειχναν να κυλούν αργά εκεί. Έξω, οι αντλίες περίμεναν υπομονετικά να εκτελέσουν τον σκοπό για τον οποίο φτιάχτηκαν. Κοίταξα τον ατμό που αναδυόταν από το ζεστό τσάι και ήπια μια γουλιά που μου έκαψε ευχάριστα τον λαιμό. Ήταν οι πρώτες στιγμές μετά από ώρες που το μυαλό μου ηρέμησε κάπως. Ένιωσα για κάποιον λόγο μια γαλήνη εκεί στην ερημιά που βρισκόμουν τα τελευταία είκοσι λεπτά.

Τράβηξα από την τσέπη μου το γράμμα και το ξανακοίταξα. Ήμουν αρκετά πιο ήρεμος εκείνη τη στιγμή και το παρατήρησα καλύτερα. Οι δύο δαχτυλιές που υπήρχαν βρίσκονταν αριστερά του χαρτιού και προέρχονταν μάλλον από τον δείκτη και τον αντίχειρα. Έμοιαζε ν' ακούμπησε το χαρτί με το αριστερό της χέρι, το οποίο ήταν λερωμένο από νωπό χώμα. Το υπόλοιπα γράφτηκαν με το δεξί, το καλό της χέρι. Ήταν μια κίνηση που έκανε κάθε φορά και μπορούσα σχεδόν να τη φανταστώ να το κάνει.

Γύρισα προς τα έξω και είδα ένα πουλί να κάθεται επάνω σε μια από τις αντλίες. Με κοίταζε. Το κοίταξα για λίγο κι εγώ και μετά χάθηκε στο σκοτάδι. Το αυτοκίνητό μου στεκόταν μόνο του έξω από την καφετέρια, περιμένοντάς με υπομονετικά. Στο βάθος, πέρα από τον σταθμό καυσίμων, δεν φαινόταν τίποτα, παρά μόνο ένα απόλυτο μαύρο πλαίσιο με το οποίο η νύχτα κάλυπτε τα πάντα. Λίγο πριν τραβήξω το βλέμμα μου για να πιω την τελευταία γουλιά από το τσάι μου, είδα κάτι να κινείται. Κάτι άσπρο άρχισε ν' αχνοφαίνεται πίσω από τις αντλίες, κοντά στα δέντρα του απέναντι δρόμου. Μια μορφή...

Στεκόταν εκεί και με κοίταζε..

Ήταν μια γυναίκα. Το περίγραμμά της φώτιζε και την έκανε να φαίνεται από μακριά.

Ήταν ντυμένη στα λευκά.

Στράφηκα ολόκληρος προς αυτήν. Προσπάθησα να εστιάσω, αλλά το φως που ανάβλυζε θόλωνε την παρουσία της. Μια γνωστή φωνή άρχισε ν' ακούγεται στο μυαλό μου. Σαν να μιλούσε από μακριά...

Μου έλεγε γι' αυτήν. Για τα παιδικά της χρόνια.

Ο σφυγμός μου άρχισε να γίνεται πιο έντονος.

Για τις λέξεις που έλεγε λάθος...

Ω, Θεέ μου... είναι τόσο όμορφη.

Είναι αυτή...

Μια λέξη μένει να ακούγεται στ' αυτιά μου

...και χάνεται...

Σικλώμενα...

Σικλώμενα...

Σικλώμενα...

Εύπνησα απότομα. Το τσάι μου γέμιζε το μισό φλιτζάνι, έχοντας ήδη κρυώσει. Κοίταξα έξω. Δεν υπήρχε τίποτα. Ο αέρας λυσομανούσε. Απόλυτο σκοτάδι. Κοίταξα έπειτα την ώρα. Είχαν περάσει αρκετά λεπτά. Με είχε πάρει ο ύπνος. Στράφηκα προς τον υπάλληλο που καθόταν ακριβώς στην ίδια θέση, χωρίς να με κοιτάξει καθόλου. Προφανώς ήταν κάτι πολύ συνηθισμένο γι' αυτόν να παρακολουθεί περαστικούς οδηγούς να κοιμούνται στο χώρο του καφέ.

Γύρισα πάλι το βλέμμα μου προς τις αντλίες. Ήταν πολύ παράξενο αυτό που συνέβη. Εκείνη η μορφή ήταν τόσο αληθινή. Δεν μπορούσα να πω με σιγουριά, αλλά έμοιαζε τόσο στη Δανάη. Την άκουγα σχεδόν να μου ψιθυρίζει, σαν να ήταν δίπλα μου. Το όνειρο με ακολουθούσε παντού. Τώρα όμως ήταν τόσο έντονο. Σαν να έκανε ένα δειλό βήμα έξω από το ονειρικό φάσμα και να πατούσε στο χαλί αυτού εδώ του μάταιου κόσμου. Ρίγησα στη σκέψη ότι θα υπήρχε και πάλι η πιθανότητα να τη δω να βγαίνει από το σκοτάδι, έτσι όπως κοίταζα τις παλιές αντλίες να στέκονται ακίνητες.

Έπρεπε να φύγω. Η ώρα περνούσε, κι αν ήθελα να πάω σε εκείνο το χωριό, δεν έπρεπε να καθυστερήσω παραπάνω. Σηκώθηκα και πήγα στον υπάλληλο.

«Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται ένα χωριό με το όνομα Δακί;» τον ρώτησα και αυτός συνέχισε για μερικές στιγμές να διαβάζει το περιοδικό του, σαν να μη με άκουσε.

Ύστερα τραβήχτηκε και με κοίταξε παράξενα. Έμοιαζε να είναι το τελευταίο πράγμα που περίμενε να τον ρωτήσω.

«Σε περιμένει κάποιος εκεί;»

Για μια στιγμή πάγωσα.

«Τι εννοείτε;»

«Εννοώ ότι είναι πολύ μικρό και απομονωμένο χωριό και αν δεν έχεις κάποιον να επισκεφτείς, δεν είναι και τόσο καλή ιδέα να πας τέτοια ώρα», είπε ο υπάλληλος.

Το είχα φανταστεί αυτό το ενδεχόμενο, αλλά τώρα που το άκουσα από τα χείλη του υπαλλήλου συνειδητοποίησα το λάθος μου.

«Το χωριό είναι σχεδόν ερημωμένο. Μονάχα ένα μικρό καφεενεδάκι υπάρχει κι αυτό είναι ελάχιστες ώρες τη μέρα ανοιχτό. Ίσως να μην υπάρχει κιόλας πλέον, γιατί έχω πολλά χρόνια να πάω», συνέχισε.

«Πόσο μακριά είναι από δω;» ρώτησα.

«Όχι πολύ, απλά είναι λίγο απότομη η διαδρομή, γιατί βρίσκεται στην πλαγιά του βουνού. Επίσης πρέπει να προσέξεις πού θα στρίψεις, γιατί η στροφή είναι σχετικά κρυμμένη».

Στα λόγια του θυμήθηκα τη σκηνή πριν από χρόνια, όπου προσπαθήσαμε να βρούμε τον δρόμο για να συνεχίσουμε τη διαδρομή μας προς τα δυτικά. Από τα ηχεία του αυτοκινήτου ακουγόταν ένα από τα τραγούδια που μου είχε αφιερώσει. Θυμάμαι να το σιγοτραγουδάω κι αυτή να μου χαμογελάει.

«Έχει κάποιο χωριό εκεί κοντά που μπορώ να μείνω;»

Ο υπάλληλος σκέφτηκε για λίγο.

«Πριν αρχίσεις ν' ανεβαίνεις για το Δακί, υπάρχει ένα άλλο λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω, το οποίο, αν δεν κάνω λάθος, πρέπει να έχει ένα μικρό ξενώνα. Δεν σου εγγυώμαι όμως ότι θα το βρεις ανοιχτό. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να κοιμηθείς στο αμάξι σου, φιλαράκο, εκτός κι αν έχεις όρεξη να οδηγήσεις μέχρι την πλησιέστερη πόλη».

Τα αποκαρδιωτικά λόγια του υπαλλήλου ωστόσο δεν με απέτρεψαν από το ν' ανέβω στο χωριό μέσα στη νύχτα. Δεν μ' ένοιαζε το πώς θα πάω, πού μείνω, τι θα απογίνω γενικότερα. Το κάλεσμά της ήταν αυτό

που είχε σημασία τώρα πια. Και όσο πλησίαζα το χωριό, τόσο η λαχτάρα μου γινόταν μεγαλύτερη. Η παρουσία της ήταν ήδη πιο έντονη.

«Σ' ευχαριστώ πολύ», είπα ξαφνικά και έφυγα προς τα έξω.

Ο κρύος αέρας του Οκτώβρη μου μαστίγωσε το πρόσωπο και με ξύπνησε για τα καλά. Πλησίασα το αμάξι μου και κοίταξα γύρω τον άδειο χώρο. Όλη εκείνη την ώρα δεν είχε έρθει, ούτε είχε περάσει από τον δρόμο κανείς. Λίγο πριν μπω μέσα κοίταξα απέναντι προς τα δέντρα που ίσα που φαίνονταν να κουνιούνται από τον αέρα, λόγω του πηχτού σκοταδιού. Τίποτ' άλλο δεν χαλούσε αυτήν τη μαύρη ομοιομορφία.

Ξεκίνησα για το χωριό από το οποίο με χώριζαν μερικά ορεινά χιλιόμετρα. Τα φώτα του αυτοκινήτου τρυπούσαν τη νύχτα με τις μακριές κίτρινες λόγχες τους και άνοιγαν δρόμο. Ένιωθα τόσο μόνος, μιας και πέρα από μένα δεν υπήρχε κανένα ίχνος ζωής. Για λίγη ώρα δεν είδα καμία πινακίδα και φοβήθηκα πως δεν θα μπορέσω να το βρω. Ήταν το μόνο που με φόβιζε εκείνη τη στιγμή. Η νύχτα κρατούσε τα πάντα κρυμμένα κάτω από το χαώδες πέπλο της, κάνοντας δύσκολα και τα πιο εύκολα.

Ξαφνικά το ραδιόφωνο άνοιξε και μια φασαρία από παράσιτα γέμισε το αυτοκίνητο. Τρόμαξα και πήγα να το κλείσω. Μόλις το χέρι μου ακούμπησε το κουμπί, μερικά λόγια γλίστρησαν από τα ηχεία, συνοδευόμενα από μια μουσική και έφτασαν στ' αυτιά μου, προκαλώντας μου ένα έντονο ρίγος. Το χέρι μου τραβήχτηκε. Λέξεις και νότες εισχώρησαν μέσα μου και με μετέφεραν σε μια άλλη εποχή. Σε μια εποχή με έντονες εικόνες και συναισθήματα.

Ήταν εκείνο το τραγούδι, τη στιγμή που είχαμε χαθεί. Το τραγούδι που μου αφιέρωσε. Το τραγούδι που σιγοτραγουδούσα κι εκείνη μου χαμογελούσε.

«Δανάη...», είπα σιγά και τότε η μουσική χάθηκε ξανά μέσα σ' εκείνο τον ωκεανό από παράσιτα. Σε λίγο έκλεισε μαζί και το ραδιόφωνο, έτσι ξαφνικά όπως είχε ανοίξει. Έμεινα να κοιτάζω για λίγα λεπτά μέσα στην απόλυτη ησυχία το ραδιόφωνο και κάπου εκεί κατάλαβα ότι ήμουν σταματημένος. Κοίταξα γύρω σαν χαμένος. Το απόλυτο σκοτάδι με τύλιγε. Είχαν σταματήσει όλα χωρίς να το καταλάβω. Δεν ήξερα αν είχα κενό μνήμης ή με πήρε πάλι ο ύπνος.

Γύρισα το κλειδί και μόλις τα φώτα τρύπησαν πάλι τη νύχτα, μια πινακίδα εμφανίστηκε μπροστά μου. Ήταν παλιά και έγραφε το όνομα του χωριού που με καλούσε η Δανάη. Βρισκόμουν ακριβώς στο σημείο που ξεκινούσε ο παλιός δρόμος που ανηφόριζε προς το βουνό. Δεν είχα ιδέα πώς βρέθηκα εκεί, αλλά δεν κάθισα να το σκεφτώ. Τα πράγματα είχαν πάρει ήδη μια πολύ παράξενη τροπή και δεν μπορούσα πια να εξηγήσω τίποτα.

Το αμάξι πήρε και πάλι μπροστά και ξεκίνησα ν' ανεβαίνω τον δρόμο. Ένιωθα τα τραντάγματα κάθε λίγο, τα οποία προσέδιδαν την παλαιότητα του δρόμου αλλά και την ερημιά που επικρατούσε εκεί. Το πλάτος της σαθρής ασφάλτου έφτανε μονάχα για ένα αυτοκίνητο. Ήταν αμφίβολο όμως αν θα συναντούσα κάποιον να κατεβαίνει από πάνω. Το χωριό απ' όσο θυμόμουν κατέληγε σε αδιέξοδο, γιατί εκείνη τη φορά χρειάστηκε να επιστρέψω πάλι πίσω. Συνεπώς, αν κατέβαινε κανείς, θα ήταν κάποιος από τους κατοίκους και ήταν λίγο δύσκολο να έφευγε κάποιος απ' αυτούς εκείνη την ώρα.

Η πορεία μου σε λίγη ώρα με έφερε σε επίπεδο έδαφος και τα φώτα μου υπέδειξαν μερικά από τα σπίτια του χωριού. Πινακίδα δεν είδα πουθενά, αλλά ήξερα ότι ήταν αυτό. Ακόμη και μέσα στη νύχτα η εικόνα του χωριού μου ξύπνησε μνήμες. Έκοφα ταχύτητα και οδήγησα αργά ανάμεσα από τα σκοτεινά σπίτια. Κανένα φως δεν προσέδιδε

ανθρώπινη παρουσία και τα λόγια του υπαλλήλου μου ήρθαν στο μυαλό. Απόλυτη ερημιά επικρατούσε.

Έφτασα στο τέλος και μια πινακίδα μου υποδείκνυε ότι σε λίγα μέτρα ήταν αδιέξοδο, όπως θυμόμουν από τότε. Έκανα αναστροφή και μπήκα πάλι στο χωριό. Το φουσκωμένο χρώμα στους τοίχους των παλιών σπιτιών έδειχνε έντονα την ηλικία τους. Αναρωτήθηκα ποιος θα μπορούσε να μένει ακόμη εδώ. Κοίταζα προς όλες τις κατευθύνσεις, αλλά η νύχτα δεν με άφηνε να δω τίποτα παραπάνω απ' αυτά που επέτρεπαν τα φώτα του αυτοκινήτου μου.

Σταμάτησα.

Σε λίγα μέτρα θα έβγαινα και πάλι από το Δακί και θα επέστρεφα πίσω. Έπιασα το τιμόνι και το έσφιξα δυνατά. Έφτασα στον προορισμό μου, αλλά δεν ήξερα τη συνέχεια. Δεν ήξερα πού να πάω. Ίσως να μπορούσα ν' αναγνωρίσω την τοποθεσία του ονείρου, αλλά μέσα στη νύχτα ήταν αδύνατο. Έπρεπε να μείνω κάπου κοντά και να επιστρέψω την επόμενη μέρα.

Πού είσαι, Δανάη; σκέφτηκα σαν να την καλούσα, αλλά δεν πήρα καμία απάντηση. Η έντονη παρουσία της έμοιαζε να χάθηκε οριστικά. Δεν την ένιωθα πια κοντά μου. Χτύπησα το κεφάλι μου στο τιμόνι και έμεινα εκεί για αρκετή ώρα.

Όταν βεβαιώθηκα ότι δεν πρόκειται να τη συναντήσω εκείνο το βράδυ, ξεκίνησα να κατεβαίνω. Θα έμεινα στο διπλανό χωριό και θα ερχόμουν πάλι αύριο. Η μέρα ίσως μου επέτρεπε να δω περισσότερα πράγματα.

Πράγματι στο διπλανό χωριό υπήρχε ένας ξενώνας, ο οποίος για καλή μου τύχη ήταν ανοιχτός. Ήταν στην ουσία ένα μεγάλο ξύλινο σπίτι με μερικά δωμάτια. Μου έδωσαν ένα από αυτά, χωρίς να με ρωτήσουν καν πώς βρέθηκα εκεί. Ήταν ακριβώς τόσο λιγομίλητοι όσο ήθελα εκείνη

τη στιγμή. Δεν είχα την όρεξη ούτε το κουράγιο ν' ανοίξω κουβέντα με κανέναν. Ταξίδεψα από την άλλη άκρη της Ελλάδας, μετά το κάλεσμα της χαμένης μου γυναίκας, για να φτάσω σε ένα έρημο χωριό και να μη βρω τελικά κανέναν. Οι σκέψεις μου έμοιαζαν με ταραγμένο μελίσσι. Ήθελα απλά να ξαπλώσω. Ήξερα όμως ότι δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ.

Σ

Στέκεται εκεί και με κοιτάζει. Ανάμεσα στα δέντρα, ντυμένη στα λευκά. Μου λέει γι' αυτήν. Για τα παιδικά της χρόνια. Για τις λέξεις που έλεγε λάθος... Σικλώμενα. Είναι όμορφη. Πάντα ήταν. Τώρα όμως γίνεται ένα με την ομίχλη. Η υγρασία την καταπίνει στα λευκά της φουστάνια. Χάνεται...

Εύπνησα απότομα μέσα στη νύχτα. Για λίγο δεν ήξερα πού βρισκόμουν. Μόλις οι σκέψεις μου μπήκαν σε μια σειρά, ξεφύσηξα και έμεινα καθιστός στο κρεβάτι. Ήταν ακόμη νύχτα. Κοίταξα το ρολόι. Έδειχνε τέσσερις. Δεν έπρεπε να είχα κοιμηθεί πολύ, γιατί στριφογύριζα για ώρα πριν με πάρει ο ύπνος. Το όνειρο ήταν πάλι το ίδιο, αλλά προς ανακούφισή μου το ένιωσα πιο έντονο. Αυτό σήμαινε κάτι. Ότι η παρουσία της ήταν πάλι έντονη. Ότι βρισκόταν κάπου εκεί και με καλούσε.

Σηκώθηκα και πήγα στο παράθυρο. Ο ουρανός είχε καθαρίσει εντελώς κι ένα γεμάτο φεγγάρι έστελνε άφθονο το λευκό του φως. Όλα έμοιαζαν να είναι καλυμμένα μ' ένα λεπτό στρώμα πάχνης. Το χωριό που βρισκόμουν ήταν κάτω ακριβώς από την πλαγιά που ήταν το Δακί και μερικά από τα σπίτια του έδειχναν αμυδρά το περίγραμμά τους

μέσα στη νύχτα. Ήταν σαν να πεταγόταν από το πουθενά και να έκανε αισθητή την παρουσία του μονάχα για μένα.

Έμεινα να το κοιτάζω για ώρα, μέχρι που τα μάτια μου άρχισαν να κλείνουν από μόνα τους. Επέστρεψα στο κρεβάτι. Είδα πάλι το όνειρο. Αυτήν τη φορά ακόμη πιο έντονο.

Το πρωί κατέβηκα κάτω και άρχισα να τρώω από το πρωινό που προσέφερε ο ξενώνας. Το τραπέζι ήταν ήδη στρωμένο. Μια ηλικιωμένη κυρία με ρώτησε μονάχα αν ήθελα κάτι ακόμη.

«Είναι αρκετά όλα αυτά», είπα και συνέχισα.

Η κυρία έκανε αναστροφή για να φύγει και εγώ μίλησα ξανά.

«Αυτό το χωριό εκεί πάνω, κατοικείται;»

Αυτή γύρισε και βλέποντάς με να της δείχνω το Δακί, κούνησε το κεφάλι της.

«Μένουν πολύ λίγοι άνθρωποι κι αυτοί είναι πολύ γερασμένοι. Σε μερικά χρόνια θα ερημώσει εντελώς», είπε σαν να στεναχωριόταν. «Άλλο ένα από τα πολλά χωριά που θα ερημώσουν, δυστυχώς».

Την κοίταξα κι ύστερα έστρεψα το βλέμμα προς το παράθυρο από το οποίο φαίνονταν οι παρυφές του βουνού.

«Άτυχοι άνθρωποι οι Δακιώτες. Έτυχαν σε δύσκολο σημείο να χτίσουν το μέρος τους. Η πρώτη δεν τους βγήκε, αλλά ούτε και η δεύτερη».

Την κοίταξα απορημένος.

«Τι εννοείτε;»

Αυτή πλησίασε το παράθυρο λες και, βλέποντας έστω και λίγο το χωριό, θα τα έλεγε καλύτερα.

«Πριν πολλά χρόνια, το πρώτο μέρος που έγινε το Δακί, ήταν καλά προστατευμένο από τους κατακτητές, αλλά στην πορεία αποδείχθηκε δύσκολο για να επικοινωνούν με τ' άλλα χωριά και να φέρνουν

προμήθειες. Χώρια που δεν μπορούσαν να καλλιεργήσουν τίποτα εκεί. Αναγκάστηκαν λοιπόν να φύγουν από κει και να μεταφέρουν το χωριό τους πιο κάτω. Αλλά και η δεύτερη τοποθεσία ήταν πάλι κακή. Έπρεπε να φύγουν εξ αρχής από αυτό το βουνό με το που τελείωσαν οι επιδρομές από τους κατακτητές».

«Και πού ήταν δηλαδή το χωριό πριν;» ρώτησα.

«Λίγο πιο πάνω στο βουνό. Αν συνεχίσεις τον δρόμο θα βρεις το παλιό χωριό. Αλλά δεν πηγαίνει αυτοκίνητο και η διαδρομή με τα πόδια είναι δύσκολη, γιατί δεν περνάει πια κανείς από κει για να συντηρήσει τον δρόμο. Δεν ξέρω καν αν υπάρχει δρόμος πλέον», είπε αρκετά αναλυτικά η ηλικιωμένη κυρία.

Έμεινα για λίγο σκεπτικός.

Το πραγματικό Δακί βρισκόταν πιο πάνω κι ας έδειχνε ο δρόμος ότι είναι αδιέξοδο...

Σ

Αφού τακτοποίησα το δωμάτιο, ευχαρίστησα την ηλικιωμένη κυρία και ξεκίνησα πάλι για το βουνό. Ένα σύννεφο έδειχνε να έχει κατέβει αρκετά και έκρυβε εντελώς το χωριό από χαμηλά. Οδήγησα μέχρι την παλιά πινακίδα και έστριψα προς τα πάνω. Στο φως της μέρας ήταν πιο εύκολο ν' ανέβω, μιας και η ορατότητα μου έδειχνε όλες τις κακοτοπιές του δρόμου. Όχι όμως για πολύ.

Μια ομίχλη σύρθηκε ξαφνικά και απλώθηκε παντού σαν λευκός μανδύας. Θυμήθηκα αμέσως το σύννεφο που είδα πριν λίγο. Ήταν τελικά χαμηλότερα απ' όσο φανταζόμουν. Έκοψα τη φόρα μου πάλι και ανέβαινα με την ίδια ταχύτητα όπως το προηγούμενο βράδυ. Αυτό το βουνό δεν σε άφηνε να το δεις καθαρά, με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο. Κι αυτήν τη φορά ήταν χειρότερα. Η ομίχλη ήταν πυκνή και

τίποτα δεν μπορούσε να βοηθήσει για να δεις μέσα απ' αυτήν. Τα φώτα ήταν άχρηστα. Δεν μπορούσα να δω ούτε στο ένα μέτρο. Έκοβα συνεχώς ταχύτητα και ταυτόχρονα είχα κολλήσει το κεφάλι μου στο τζάμι, ώστε να μπορώ να βλέπω καλύτερα αλλά μάταια. Το αυτοκίνητο αγκομαχούσε από τη χαμηλή ταχύτητα στην ανηφόρα.

Συνέχισα έτσι για μερικά λεπτά, ώσπου άρχισα να κουράζομαι. Η ομίχλη δεν έλεγε να καθαρίσει. Την ένιωθα να μπαίνει μέσα στην καμπίνα, να διεισδύει μέσα μου. Η σιωπηλή κυριαρχία της ήταν δεδομένη και τίποτα δεν μπορούσε να τη διαλύσει.

Ξαφνικά το ραδιόφωνο άνοιξε κι ένας οχετός από παράσιτα ξεχύθηκε από παντού και με τρώμαξε. Τινάχτηκα απότομα και χάνοντας την προσοχή μου, πάτησα κατά λάθος απότομα το γκάζι. Το αμάξι τινάχτηκε μονομιάς και πατώντας σε μια μεγάλη λακκούβα, τραντάχτηκε και έχασα τον έλεγχο. Τα παράσιτα συνέχισαν να ταράζουν τ' αυτιά μου σε τέρμα ένταση κι εγώ, έχοντας πανικοβληθεί σχεδόν, είδα το όχημα να φεύγει από τον δρόμο και χτυπάει σε ένα μεγάλο βράχο, στην άκρη του γκρεμού και να μένει εκεί.

Ακούμπησα στη ράχη του καθίσματος και ξεφύσηξα ανακουφισμένος που δεν έφυγα τουλάχιστον στον γκρεμό. Τα παράσιτα σταμάτησαν ξαφνικά και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από τα ηχεία, λίγο πριν το ραδιόφωνο σβήσει εντελώς.

Σικλώμενα

Πάγωσα στη θέση μου. Ήταν αυτή. Η φωνή της. Με καλούσε ξανά. Προσπάθησα να πάρω μια βαθιά ανάσα -η οποία τελικά βγήκε τρεμουλιαστή- και βγήκα από το αυτοκίνητο. Είχε χτυπήσει με δύναμη στον βράχο κι ένας καπνός έβγαινε από το μπροστινό μέρος και γινόταν ένα με την ομίχλη. Κι εκτός απ' αυτό, το ένα από τα λάστιχα είχε αχρηστευθεί εντελώς. Έπρεπε να συνεχίσω με τα πόδια.

Ξεκίνησα να περπατώ τον δρόμο. Ένιωθα σαν να περπατάω μέσα σ' ένα σύννεφο που δεν είχε αρχή και τέλος. Μια πορεία στο πουθενά. Συνεχώς πατούσα τις δεκάδες τρύπες που φιλοξενούσε ο παλιός δρόμος και χτυπούσα τα πόδια. Μετά από αρκετά λεπτά είχα αρχίσει να κουτσαίνω, καθώς δύο με τρεις φορές το πόδι μου είχε γυρίσει πολύ έντονα.

Η ώρα είχε περάσει αρκετά. Μια απόλυτη ησυχία επικρατούσε όλη εκείνη την ώρα που ανέβαινα. Καμία κίνηση δεν διατάραζε εκείνη τη νεκρική αδράνεια που υπήρχε παντού γύρω μου. Κάποια στιγμή διαπίστωσα ότι το ρολόι μου είχε σταματήσει εντελώς ξαφνικά. Πρέπει να ήταν πια μεσημέρι, αλλά δεν μπορούσα να πω ακριβώς τι ώρα είχε πάει. Το τηλέφωνό μου ήταν σβηστό από τη στιγμή που έφυγα από τον ξενώνα. Δεν σκέφτηκα καθόλου να το φορτίσω, μιας και δεν το χρησιμοποιούσα ιδιαίτερα. Μετά τον χαμό της Δανάης είχα μείνει εντελώς μόνος, οπότε η χρήση του τηλεφώνου ήταν πολύ σπάνια.

Ένα σπίτι εμφανίστηκε μετά από ώρα, μέσα από το λευκό σεντόνι που νότιζε το δέρμα μου. Σταμάτησα και πήρα μια ανάσα. Είχα φτάσει στο χωριό. Εξακολουθούσε να μην ακούγεται τίποτα. Περπάτησα προς τα μέσα κι ενώ τα σπίτια ξεπετάγονταν ένα ένα απ' την ομίχλη, δεν έδειχνε να υπάρχει ψυχή. Η ησυχία ήταν τόσο βαριά, ίδια μ' αυτήν ενός καλά κλεισμένου δωματίου. Συνέχισα μέχρι που είδα αχνά το καφενείο που μου έλεγε μάλλον ο υπάλληλος του βενζινάδικου. Το πλησίασα για να διαπιστώσω ότι ήταν τελικά κλειστό. Όπως όλα τα υπόλοιπα εδώ. Αναρωτήθηκα αν όντως έμεναν εκείνοι οι λιγοστοί κάτοικοι εκεί ή είχαν φύγει κι αυτοί από καιρό.

Στάθηκα στη μέση του δρόμου και κοίταξα μια μπροστά και μια πίσω. Αναρωτήθηκα για λίγο τι έκανα εκεί. Άφησα για λίγο τον εαυτό μου να με αμφισβητήσει. Να με χλευάσει που ακολούθησα ένα ανώνυμο

γράμμα και πήγα εκεί, σε ένα παλιό, ερημωμένο χωριό, χαμένος μέσα στην ομίχλη, χωρίς αυτοκίνητο και χωρίς μυαλά στο κεφάλι, να ψάχνω τη νεκρή γυναίκα μου. Αφέθηκα ν' ακούω τα επικριτικά του σχόλια, αλλά δεν έκανα ούτε βήμα να επιστρέψω πίσω. Αυτή η μάχη με τον εαυτό μου συνεχιζόταν.

Μια ανάσα μ' έβγαλε από τις σκέψεις μου. Μια ανάσα που ακούστηκε σαν να φύσηξε δίπλα στ' αυτί μου. Σχεδόν ένιωσα τη ζεστασιά της, το χνώτο της να ξεχωρίζει ανάμεσα στην ομίχλη. Κοίταξα προς την πλευρά όπου κατευθυνόμουν και είδα αχνά, για μια στιγμή, μια μορφή να χάνεται στο λευκό. Τρεμούλιασα κι άρχισα να βηματίζω γρήγορα προς τα εκεί, αφήνοντας πίσω μου όλους τους ενδοιασμούς. Το βήμα μου γινόταν γρηγορότερο ώσπου σε λίγο σχεδόν έτρεχα. Προσπερνούσα τα παλιά σπίτια και το μόνο που ακουγόταν ήταν τα παπούτσια μου στον κακοτράχαλο δρόμο.

Σε λίγα λεπτά η πινακίδα του αδιέξοδου εμφανίστηκε και σήμανε το τέλος του χωριού που έχτισαν οι Δακιώτες για μια καλύτερη ζωή, όπως είχε πει η γριά. Το βουνό όμως δεν αστειευόταν κι αυτό το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που ανέβηκα εκεί. Πόσο μάλλον αυτοί που πάλευαν να ζήσουν μια ζωή εδώ με τις οικογένειές τους. Αφιλόξενο μέρος. Γιατί διάλεξε να με καλέσει εδώ η Δανάη; Γιατί βρίσκεται εδώ; αναρωτήθηκα ξανά, αλλά όλα αυτά τα είχα ήδη ρωτήσει πολλές φορές στον εαυτό μου. Άλλωστε, αυτός με αμφισβητούσε συνεχώς. Έπρεπε να συνεχίσω. Να δω πού βρίσκεται η αγάπη μου.

Περπατώντας ο δρόμος άρχισε να γίνεται δύσβατος. Η απουσία των ανθρώπων από κει ήταν πολύ έντονη. Ο χωματόδρομος σταδιακά μετατρεπόταν σ' ένα απόκρημνο μονοπάτι το οποίο άρχισε να ανηφορίζει επικίνδυνα. Δεν ήξερα καν αν ήταν πια δρόμος αυτό που ανέβαινα. Ταυτόχρονα ο αέρας άρχισε να γίνεται πιο αραιός, χωρίς να

μπορώ να το δικαιολογήσω. Ο φωτισμός επίσης άρχισε να ρίχνει την έντασή του και όταν το κατάλαβα είχε πέσει ήδη αρκετά.

Σταμάτησα να πάρω μια ανάσα κι αναρωτήθηκα τι ώρα να ήταν. Δεν μου φάνηκε ότι πέρασε τόσος χρόνος ώστε να αρχίζει να βραδιάζει. Άρχισα να παίρνω βαθιές ανάσες σαν να μη μου έφτανε ο αέρας. Το μονοπάτι γινόταν όλο και πιο απόκρημνο. Ένιωσα ότι βρισκόμουν στη μέση του πουθενά, παγιδευμένος σ' ένα αφιλόξενο βουνό που φροντίζει με τον τρόπο του να διώχνει τους επισκέπτες αλλά και τους μόνιμους κατοικημένους...

...αααααααααααααααα

αααααααααααααααααα

αααααααααααααααααα

Μια συνεχόμενη βοή σαν ανθρώπινο επαναλαμβανόμενο μούγκρισμα με ταράζει απότομα. Σκύβω σχεδόν για να προστατευτώ απ' αυτή την απόκοσμη βοή που δεν ξέρω από τι κι από πού έρχεται. Τη νιώθω να είναι παντού. Τυλίγω το κεφάλι μου με τα χέρια μου και κουλουριάζομαι κάτω ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατά μου. Τρέμω. Η βοή συνεχίζεται και δυναμώνει.

...δυναμώνει

Προσπαθώ να δω μέσα στην ομίχλη, αλλά είναι μάταιο.

Γιγαντώνεται...

Κλαίω χωρίς να το θέλω. Η βοή μοιάζει τώρα με κραυγή, αλλά δεν είναι σίγουρα ανθρώπινη. Είναι κάτι

κακό.

Και με διώχνει.

Θέλω να φύγω. Τα πάντα θολώνουν καθώς τα μάτια πλημμυρίζουν από δάκρυα. Τα κλείνω και ακούω τους λυγμούς μου. Ο φόβος μέσα μου γιγαντώνεται ώσπου...

Σικλώμενα

Σικλώμενα

Σικλώμενα

Τρέμω ολόκληρος αλλά την ακούω σταδιακά. Από διαφορετικές κατευθύνσεις. Η ανάσα μου γίνεται ανεξέλεγκτη. Η καρδιά μου...

Η καρδιά μου...

Σικλώμενα

Ακούω βήματα.

Η καρδιά μου...

Μια φωνή.

Η καρδιά μου...

Σικλώμενα.

Η καρδιά μου... δεν ακούγεται.

Τα μάτια μου ανοίγουν. Το έδαφος από κάτω μου είναι επίπεδο. Ένα μαλακό χόρτο καλύπτει την επιφάνειά του. Είναι υγρό. Τ' αυτιά μου ακόμη πονάνε από την ένταση της βοής. Σηκώνω αργά το κεφάλι μου. Στέκεται εκεί

και με κοιτάζει.

Γύρω μας δεν υπάρχει πια το απόκρημνο βουνό. Ένα οροπέδιο απλώνεται. Μερικά παλιά σπίτια, ξεχασμένα από τον χρόνο ξεφυτρώνουν άτακτα. Μερικά δέντρα γεμίζουν το οπτικό μου πεδίο ανάμεσα από την αραιή πλέον ομίχλη. Κι ανάμεσά τους αυτή

ντυμένη στα λευκά.

Με κοιτάζει ακίνητη. Βρίσκεται λίγα μέτρα μακριά μου.

Είναι όμορφη. Πάντα ήταν.

Σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα. Σαν να μην πέθανε ποτέ. Τα δάκρυά μου επιστρέφουν. Νιώθω τα συναισθήματά μου να καταρρέουν.

Σικλώμενα.

Μου μιλάει

Μου λέει γι' αυτήν. Για τα παιδικά της χρόνια. Για τις λέξεις που έλεγε λάθος...

Σικλώμενα.

Δεν θέλω να φύγει. Πάω να μιλήσω, αλλά ένας κόμπος μου φράζει τον λαιμό. Όλα είναι θολά και ταυτόχρονα διαυγή.

Κάνω ένα βήμα. Νιώθω την πραγματικότητα να κλονίζεται. Να κλυδωνίζεται. Να χάνεται μέσα σ' ένα πέπλο πιο θολό κι από την ομίχλη που τύλιγε το βουνό όλη εκείνη την ώρα.

Άλλο ένα βήμα. Και μετά άλλο ένα. «Δανάη», λέω, αλλά δεν είναι φωνή αυτό που ακούγεται. Είναι ανάσα... σκέψη, απλά μια σκέψη. Τη φωνάζω χωρίς φωνή.

Και με ακούει. Με ακούει και μου απλώνει το χέρι. Το πρόσωπό της τώρα φαίνεται ξεκάθαρα. Είναι σοβαρή. Θέλω να μου χαμογελάσει, αλλά δεν το κάνει. Απλά μου απλώνει το χέρι. «Δανάη», προσπαθώ να πω, αλλά μένει μέσα μου. Αμφιβάλλω αν με ακούει τελικά. Την πλησιάζω κι άλλο. Καταλαβαίνω γιατί δεν γελάει. Κλαίει. Της απλώνω το χέρι μου και το βλέπω να είναι κατακόκκινο. Δεν δίνω σημασία. Τίποτα τώρα πια δεν έχει σημασία. Είμαι εκεί. Με κάλεσε εκεί και να τη, μπροστά μου. Τα χέρια μας πλησιάζουν και...

την ακουμπάω.

Μια έκρηξη συναισθημάτων συνταράζει την ύπαρξή μου. Στο μυαλό μου έρχονται μονομιás όλα εκείνα που αισθάνθηκα για εκείνη, σαν να ζω ταυτόχρονα όλες εκείνες τις όμορφες στιγμές που ζήσαμε μαζί. Νιώθω ότι θα βρισκομαι σ' ένα μέρος το οποίο χωράει χιλιάδες παράδεισους.

Αγκαλιαζόμαστε κι εκείνη συνεχίζει να κλαίει. Νιώθω να είμαι ολόκληρος καλυμμένος από αίμα. Αλλά δεν πονάω.

«Συγγνώμη, αγάπη μου», μου λέει. Τα λίγα της με κάνουν και ραγίζω. Είναι τόσο ωραία ν' ακούω τη φωνή της και πάλι.

«Γιατί ζητάς συγγνώμη;» είπα χωρίς να την αφήνω από τα χέρια μου.

«Που σε έφερα κοντά μου...»

Την άφησα από την αγκαλιά μου και την κοίταξα. Ήταν το ίδιο όμορφη με τότε.

«Εγώ σ' ευχαριστώ που με κάλεσες, αγάπη μου. Είμαστε ξανά μαζί. Δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα».

Με κοιτάζει με βουρκωμένα μάτια. Το δέρμα της είναι κατάλευκο σαν το χιόνι. Μου πιάνει το χέρι και ξαφνικά

βρισκόμαστε κάπου αλλού. Η ομίχλη εκεί είναι πάλι έντονη. Μια μουσική ακούγεται. Και λέξεις...

Λέξεις γνωστές... οικείες...

Το τραγούδι μας παίζει από...

Το αυτοκίνητό μου σφηνωμένο στον βράχο. Δεν έβγαζε όμως καπνό. Για την ακρίβεια φαινόταν να είναι καιρό εκεί. Χόρτα το είχαν τυλίξει κι ένα παχύ στρώμα σκόνης το είχε καλύψει. Κοίταξα μέσα. Δεν υπήρχε τίποτα. Ούτε φως στο ραδιόφωνο. Η μουσική όμως έπαιζε... μέσα μου...

Γύρισα και την κοίταξα. Κατάλαβα.

Είχα πεθάνει μέσα στο αμάξι.

Όχι πριν λίγο.

Όχι χθες.

Αλλά πριν χρόνια. Η περίοδος που ήμουν στο βουνό και την έφαχνα διήρκεσε χρόνια. Γιατί οι νεκροί χάνουν τον δρόμο τους και κάνουν καιρό για να τον ξαναβρούν. Χρόνια. Να καταλάβουν τι πραγματικά συμβαίνει. Από πού προήλθαν και πού οδεύουν.

Μια μάχη με τον εαυτό τους.

Μια μάχη με τον εαυτό μου όλον αυτό τον καιρό.

«Η ψυχή μου παγιδεύτηκε εδώ μετά την εικόνα που είχα από το Δακί», είπε εκείνη. «Για κάποιο λόγο η ύπαρξή μου αγκιστρώθηκε σ' αυτή την ανάμνηση κι έμεινα για πάντα εδώ. Στοιχείωσα το μέρος και όσοι κάτοικοι είχαν απομείνει έφυγαν κι αυτοί. Ο πόνος μου με πήγε

ψηλότερα, στο πραγματικό χωριό του Δακίου, και παρέμεινα εκεί. Συγνώμη που σ' έφερα εδώ. Όλα αυτά τα χρόνια βρίσκομαι σε μια διαρκή τρικυμία αναμνήσεων της ζωής μου. Από την παιδική μου ηλικία μέχρι τα χρόνια που ζήσαμε μαζί. Η λαχτάρα μου να σε δω σου έστειλε όλα αυτά τα όνειρα, μέχρι που κατέληξε να γίνει ένα πραγματικό γράμμα και να σε φέρει εδώ. Συγνώμη που εξαιτίας μου έχασες τη ζωή σου. Το ήξερα κατά βάθος ότι έτσι θα γινόταν, αλλά δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα. Ούτε σε αυτή τη ζωή, ούτε στην άλλη, ούτε σε καμία».

Χαμογέλασα. Τι νόημα είχε να ζω, αν δεν την είχα δίπλα μου; Τουλάχιστον τώρα θα ήμασταν μαζί. Την αγκάλιασα

Το μέρος που κοροϊδεύαμε έμελλε να γίνει η αιώνια κατοικία μας.

Η μάχη που δώσαμε και οι δύο να είμαστε και πάλι μαζί, κερδήθηκε.

Ψιθύρισα σιγά τους στίχους από το αγαπημένο μας τραγούδι και αυτές μου οι λέξεις έμειναν ν' ακούγονται για πάντα στους αιώνες που στοιχειώναμε μαζί το βουνό του Δακίου.

Σ

(Αρκετά χρόνια πριν)

«Μαμά, σα πάμε στο λούνα παρκ;»

«Φυσικά, αγάπη μου. Το βράδυ που θα σχολάσει ο πατέρας σου θα πάμε όλοι μαζί».

«Τέλεια! Σα φάμε μαλλί της γριάς;»

«Βεβαίως και θα φάμε, Δανάη μου».

«Σα κάνουμε και σικλώμενα;»

«Τι να κάνουμε;»

«Σικλώμενα!»

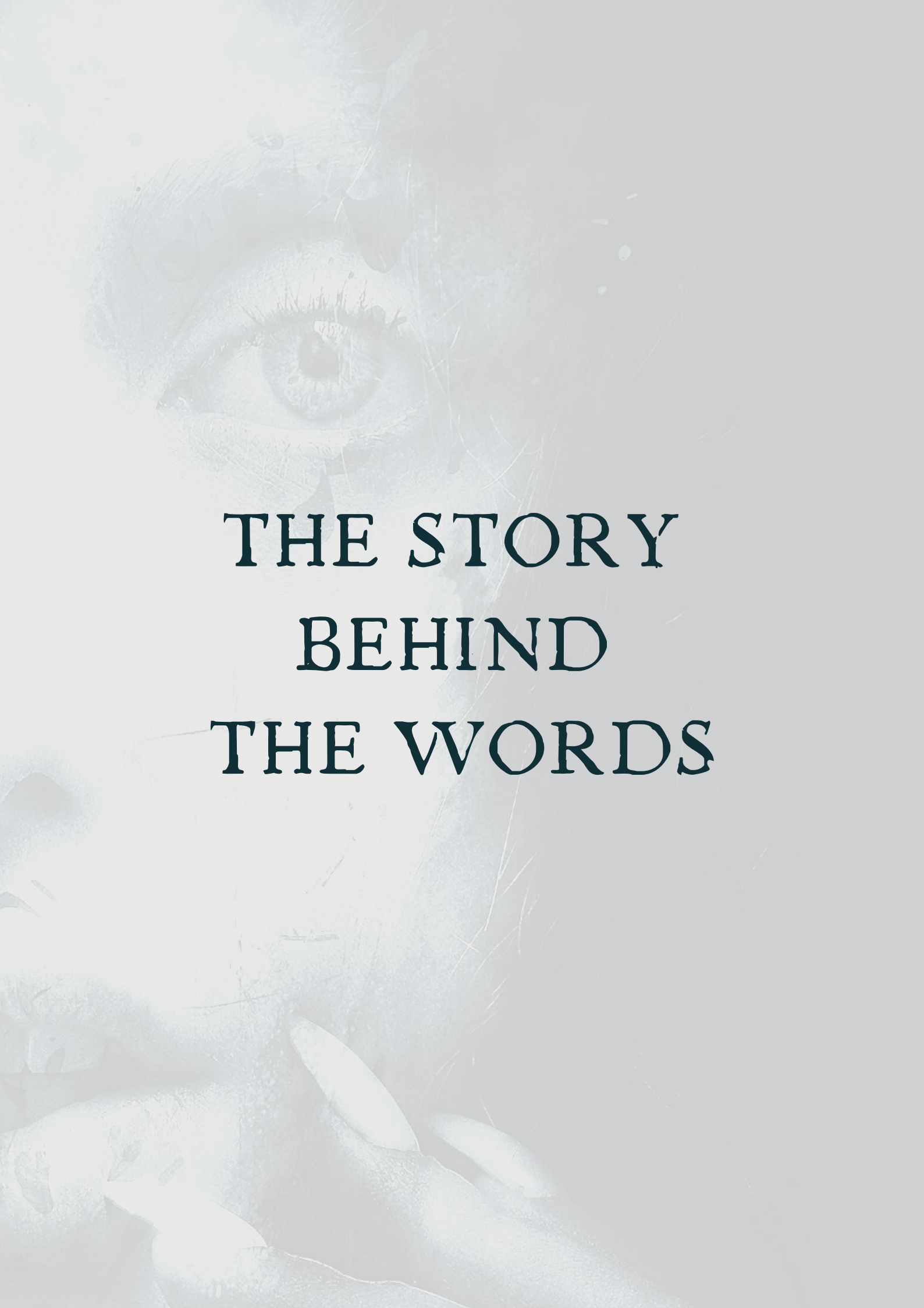
«...»

«Ε, μαμά;»

«Α, εννοείς συγκρουόμενα;»

«Ναι, σικλώμενα».

«Χα, χα! Ναι, αγάπη μου. Θα κάνουμε και σικλώμενα».

**THE STORY
BEHIND
THE WORDS**

1. **Αένας:** Η συγκεκριμένη ιστορία γράφτηκε για την ανθολογία διηγημάτων *Αντίθετο Ημισφαίριο 4* του Αλέξανδρου Μυροφορίδη που κυκλοφόρησε το 2017 από την Gamecraft. Η ιστορία έχει να κάνει με έναν βιβλιοθηκονόμο, ένα επάγγελμα που πάντα θα μου άρεσε να κάνω, και, σε συνδυασμό με το μυστήριο που πάντα μου προκαλούσαν αυτές οι τεράστιες βιβλιοθήκες του εξωτερικού, σκάρωσα αυτή την παράξενη ιστορία.

2. **Εις Καβείρους:** Τα Καβείρια μυστήρια μου προκαλούσαν πάντα ένα παράξενο συναίσθημα με το πέπλο μυστηρίου που τα κάλυπτε. Αισθανόμουν τόσο δέος από όλο αυτό το τελετουργικό που σκέφτηκα κάποια στιγμή ότι είναι ιδανικό setting για να στήσω μια ανάλογη ιστορία και να ζήσω κι εγώ μέσα απ' αυτήν το όλο μυστήριο. Η ιστορία είναι ακυκλοφόρητη.

3. **Εσύ που με ακολουθείς:** Το διήγημα αυτό γράφτηκε μέσα σε μια μέρα από μια ιδέα που είχα σχετικά με τη σκιά του καθενός και το πώς θα μπορούσε κατά κάποιο τρόπο να αποκτήσει μια δική της υπόσταση. Η ιστορία είναι ακυκλοφόρητη.

4. **Ωμή αλήθεια:** Εκείνη την περίοδο, οι εκδόσεις Ανάτυπο οργάνωναν μια συλλογή με διηγήματα τρόμου τα οποία ήθελαν να είναι σχετικά μεγάλα -πάνω από 5.000 λέξεις. Μια ιδέα που μου γύριζε στο μυαλό για αρκετό καιρό ήταν η περίπτωση του κανιβαλισμού και αποφάσισα ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για να γράψω κάτι πολύ έντονο. Το όριο των λέξεων μου έδωσε συνάμα το περιθώριο να γράψω μια χορταστική ιστορία, όπως ακριβώς την ήθελα να είναι. Το διήγημα συμπεριλήφθηκε στην ανθολογία *Τρόμος* το 2017 από τις εκδόσεις Ανάτυπο.

5. **Η διάρρηξη:** Το διήγημα αυτό γράφτηκε πριν αρκετό καιρό, το φθινόπωρο του 2015, λίγο μετά την ολοκλήρωση του «Αγκαλιάζοντας το

έρεβος», την πρώτη μου συλλογή διηγημάτων. Διαβάζοντας την ιστορία μετά από χρόνια, μου έδωσε μια ιδέα και με μερικές αλλαγές τη σύνδεσα κατά κάποιο τρόπο με την «Ωμή αλήθεια». Η ιστορία είναι ακυκλοφόρητη.

6. **Χτυπήματα:** Η ιστορία αυτή γράφτηκε για τον διαγωνισμό διηγήματος της Ars Nocturna και diavasame.gr όπου διακρίθηκε και συμπεριλήφθηκε στη συλλογή *Κόρες της Νύχτας* το 2016. Έπρεπε να είναι μέχρι χίλιες λέξεις κι έτσι γράφτηκε μέσα σε λίγη ώρα. Παρόλο το μικρό της μέγεθος, όμως, παραμένει μέσα στις αγαπημένες μου.

7. **Ο αρχέγονος εφιάλτης:** Διαβάζοντας αυτή την ιστορία θα παρατηρήσετε ομοιότητες με το βιβλίο μου «Φωνές από την άβυσσο», σχετικά με το κομμάτι των ονείρων. Αυτό έγινε γιατί ο Αρχέγονος Εφιάλτης είναι ένα από τα πολύ αγαπημένα μου διηγήματα και κάποιες από τις ιδέες του ήθελα πάντα να τις αναπτύξω σε μυθιστόρημα. Η κεντρική του ιδέα βασίζεται στις εικόνες που μου δημιουργούσε το *Necroticism* των Carcass. Όλη εκείνη η παράνοια του δίσκου βρίσκεται εγκλωβισμένη σ' αυτό το διήγημα μ' έναν δικό μου αλλόκοτο τρόπο (γι' αυτό και ίσως κάποιοι δυσκολεύονται να πιάσουν το νόημά του). Διακρίθηκε στον διαγωνισμό «Άγνωστο» και κυκλοφόρησε στη σχετική συλλογή το 2016 από τις εκδόσεις Ανάτυπο.

8. **Νυχτερινό δρομολόγιο:** Το συγκεκριμένο διήγημα γράφτηκε για τη συλλογή «Ψίθυροι μέσα στη Νύχτα» της *Nyctophilia.gr* και είναι από τα παλιότερα της παρούσας συλλογής.

9. **Ομιχλώδεις στίχοι:** Πριν δύο χρόνια περίπου θυμάμαι που έτυχε να χαζεύω τις δημιουργίες του Γιώργου Μπελαούρη και εντυπωσιάστηκα από τον κόσμο που είχε δημιουργήσει. Αργότερα την ίδια χρονιά, καθώς ήμουν σε διακοπές, μου ήρθε ένα μήνυμα από τον Γιώργο, με τον οποίο δεν είχαμε ξαναμιλήσει, ζητώντας μου να

συμμετέχω μ' ένα διήγημά μου σ' αυτόν τον ιδιαίτερο κόσμο των ψυχοπλάνων που είχε δημιουργήσει. Φυσικά δέχτηκα και έκλεισα μια θέση στη συλλογή «Ημερολόγια Ψυχοπλάνης». Είχα αποφασίσει να μη σκεφτώ τίποτα σχετικά με τη συγγραφή σ' εκείνες τις διακοπές, αλλά από εκείνη τη μέρα και μετά το μυαλό μου γύριζε στο πώς θα φτιάξω μια ιστορία για ψυχοπλάνους. Το *Death Cult Armageddon* που άκουγα όλες εκείνες τις μέρες με επηρέασε αρκετά και μου έδωσε την ανάλογη έμπνευση για την ιστορία.

10. **Ο χρησμός:** Αυτή η ιστορία είναι ουσιαστικά ένα μικρό spin-off των Μακάριων. Όσοι το διαβάσατε, θα το καταλάβετε. Η ιστορία είναι ακυκλοφόρητη.

11. **Το ξέσπασμα:** Πάντα μου άρεσαν τα ζόμπι. Βλέπω ακόμη φανατικά «The Walking Dead» και γενικά ό,τι σειρά ή ταινία βγαίνει με νεκροζώντανους, την τιμάω αναλόγως. Μόλις είδα τον διαγωνισμό *Ζόμπι στην Ελλάδα* του iWrite δεν έχασα χρόνο. Το διήγημα μου τελικά συμπεριλήφθηκε στη συλλογή με τα διακριθέντα ζομπο-διηγήματα το 2017.

12. **Turritopsis Nutricula:** Το καλοκαίρι του 2019 η Ιλέην Ρήγα μας είχε ζητήσει από ένα διήγημα για τα τεύχη του *Phantasmal*. Της είχα πει ότι θα δεν θα προλάβω το τεύχος του Αυγούστου, καθώς έγραφα κάτι άλλο και ότι θα ετοιμάσω κάτι για το επόμενο. Ταυτόχρονα εκείνη την περίοδο φάχναμε όνομα με τον Άλεξ για το νέο μας συγκρότημα. Εκείνος μου πρότεινε κάτι που μου άρεσε πάρα πολύ το οποίο έκρυβε και κάτι πολύ ιντριγκαδόρικο. Το όνομα μιας μέδουσας, η *Turritopsis Nutricula*, η οποία είναι τυπικά αθάνατη καθώς αναγεννιέται διαρκώς (στην πραγματικότητα). Το όνομα τελικά χρησιμοποιείται από μια άλλη μπάντα, αλλά σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να γίνει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία για το *Phantasmal*. Λίγες μέρες αργότερα, λίγο

πριν πάω στο γήπεδο για τρέξιμο, είδα φευγαλέα ότι η Ιλέην μάς είπε, σε μια ομάδα που έχουμε, ότι έμεινε μια θέση για το τεύχος του Αυγούστου, αλλά το προσπέρασα, γιατί εγώ θα έστελνα έτσι κι αλλιώς για το επόμενο τεύχος. Όσο έτρεχα σκεφτόμουν την ιστορία με τη μέδουσα και μέχρι να γυρίσω στο σπίτι την είχα σχεδιάσει πλήρως στο μυαλό μου. Αργότερα, μόλις ξανακάθισα στον υπολογιστή, είδα το εξώφυλλο του τεύχους Αυγούστου που μας είχε στείλει η Ιλέην. Το σχέδιο ήταν μια μεγάλη μέδουσα. Ανατρίχιασα. Την πήρα τηλέφωνο. «Εκείνη η θέση είναι ακόμη κενή;»

13. **Σικλώμενα:** Παρόλο που η συγκεκριμένη είναι μια ιστορία αγάπης, μου αρέσει πάρα πολύ. Το συγκεκριμένο χωριό δεν υπάρχει αλλά είναι σαν υπήρχε πάντα μέσα στο μυαλό μου. Η ιστορία είναι ακυκλοφόρητη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Την Ελένη μου για την έμπνευση και τη βοήθεια που μου δίνει όλα αυτά τα χρόνια που γράφω.

Την Ιλέην Ρήγα για την επιμέλεια, τη σελιδοποίηση, το στήσιμο και τη φιλοξενία του βιβλίου μου στο μοναδικό nyctophilia.

Τους beta readers μου, Γιώργο Δάμτσιο, Άννα Σπανογιώργου, Κατερίνα Θεοδώρου και Μαρία Σούμμα για την πολύτιμη βοήθειά τους στα κείμενα.

Όλους τους εκδοτικούς οίκους που φιλοξένησαν τις περισσότερες από τις ιστορίες που περιέχονται σ' αυτήν τη συλλογή.

Και τέλος όλους εσάς που με στηρίζετε όλα αυτά τα χρόνια. Να είστε όλοι καλά και να διαβάζετε όσο μπορείτε.

Ο Μάριος Δημητριάδης κατάγεται από τον Ασκό Θεσσαλονίκης και έχει κάνει σπουδές γεωπονίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Εργάζεται στη Θεσσαλονίκη, όπου και ζει μόνιμα με τη σύζυγό του. Διδάσκει κλασική και ηλεκτρική κιθάρα και είναι λάτρης της Heavy metal, των ταξιδιών και των ταινιών τρόμου. Αποτελεί έναν από τους ιδρυτές του φεστιβάλ φαντασίας Fantasmagoria και αρθρογραφεί στην ιστοσελίδα Nycrophilia.gr.

Του αρέσει η λογοτεχνία τρόμου και μυστηρίου και έχει εκδώσει τα βιβλία
“Σκοτεινές Μέρες” (Εκδόσεις λογεϊον),
“Αγκαλιάζοντας το έρεβος” (Το ανώνυμο βιβλίο),
"Οι Μακάριοι" (Εκδόσεις Bell),
"Φωνές από την άβυσσο" (Εκδόσεις Bell),
"Οι μορφές ανάμεσά μας" (Ebook - Nycrophilia) και τα συνεργατικά βιβλία
“Στη γέφυρα των χαμένων ψυχών” (Εκδόσεις Λυκόφως),
“The Metal Chapters Vol. I” και
“The Metal Chapters Vol. II” (Εκδόσεις Πηγή) με τον Γιώργο Δάμτσιο.

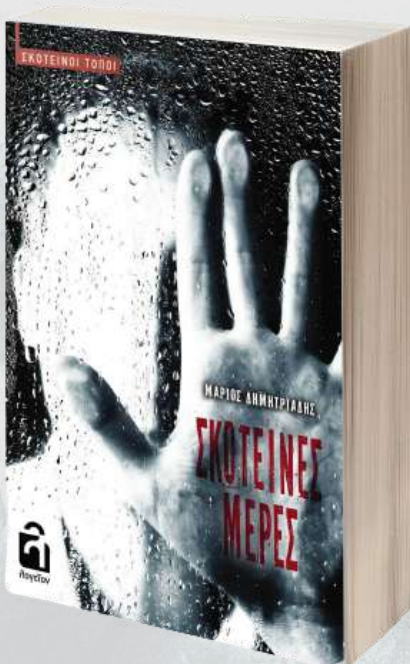
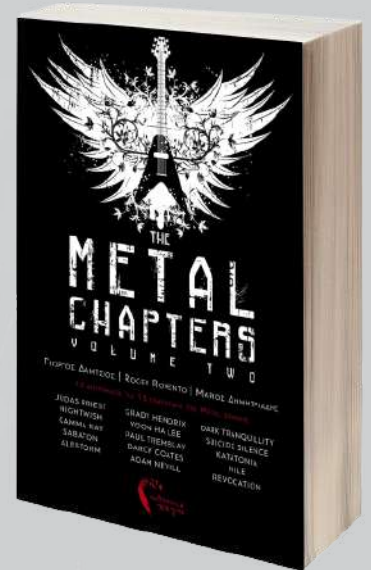
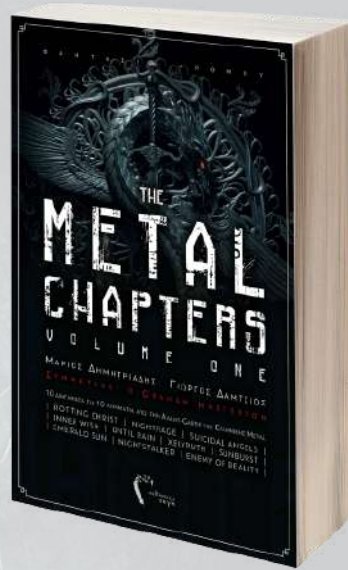
Διηγήματά του έχουν διακριθεί στους διαγωνισμούς

“Κόρες της νύχτας”
(Nightread-Diavasame.gr),
“Larry Niven 2015”
(Συμπαντικές Διαδρομές),
“Άγνωστο” (Εκδόσεις Ανάτυπο),
“Με κομμένη την ανάσα” (120 λέξεις) και
“Ζόμπι στην Ελλάδα” (Εκδόσεις iWrite),
όπου εκδόθηκαν στις αντίστοιχες συλλογές.

Ιστορίες του βρίσκονται στις ανθολογίες
“Ψίθυροι μέσα στη νύχτα” (Nycrophilia.gr),
“Τρόμος” (Εκδόσεις Ανάτυπο),
“Αντίθετο ημισφαίριο 4” (Gamecraft),
"Ημερολόγια Ψυχοπλάνης" (Εκδόσεις Rising Star),
"Πολεμικές Ιαχές" (Εκδόσεις Allbooks) και
"Με όλες τους τις δυνάμεις" (Εκδόσεις Χρονικό).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ

Ένα γράμμα από τη νεκρή γυναίκα του τον καλεί σ' ένα παράξενο μέρος... Ένας βιβλιοθηκονόμος ανακαλύπτει ένα βιβλίο που έχει τη δική του βούληση... Μια φοιτήτρια ιατρικής συνειδητοποιεί κάτι πολύ τραγικό για τον εαυτό της... Ένας ερευνητής ανακαλύπτει μια αθάνατη μέδουσα... Μια σειρά από παράξενες τελετές θα τραβήξουν την προσοχή ενός δημοσιογράφου...

Ένας διαρρήκτης θα εισβάλλει σ' ένα σπίτι διαφορετικό απ' όλα τ' άλλα... Ένας ήσυχος οικογενειάρχης συνειδητοποιεί ότι η σκιά του δεν είναι σαν όλες τις άλλες... Το νυχτερινό δρομολόγιο ενός λεωφορείου θα φιλοξενήσει έναν πολύ ιδιαίτερο επιβάτη...

Δεκατρείς παράξενες ιστορίες που θα σας ταξιδέψουν σε αχαρτογράφητες περιοχές του μυαλού, επιχειρώντας κάθε φορά να ταράζουν την επιφάνεια της πραγματικότητας και ν' αποκαλύψουν σταδιακά τις μορφές που βρίσκονται ανάμεσά μας.